

S. N. LAZAREV

KORACI KA SPASENJU

DIJAGNOSTIKA KARME

KNJIGA 6.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati,
postavljati na internetu

Ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava.

S.N. Lazarev

DIJAGNOSTIKA KARME

KORACI KA SPASENJU

KNJIGA 6.

Prevod s ruskog:

Slobodanka K. Vanjkevič

Beograd, oktobar 2017.

Naslov originala:

**С.Н. Лазарев. Диагностика кармы.
Книга 6. Ступени к божественному
Санкт-Петербург, 1999**

Copyright © S.N. Lazarev, 1999
Copyright © Satja Juga, 2017

www.lazarev.ru

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih
prava.

Izdavač: „Satja Juga”

Zastupnik i distributer izdanja S.N. Lazareva za Srbiju: „ARUNA“

• aruna.rs • lazarev.rs • aruna@aruna.rs •

tel: 064 15 77 045

UVOD

Kada sam 1997. godine završio četvrtu knjigu, bio sam siguran da je proces opisivanja ljudskih vrednosti završen. Što se bolje budem snalazio u onome što nazivamo ljudskom srećom, toliko će mi biti lakše da definišem ono što idealizujem, tj. od čega zavisim, i da se potom od te zavisnosti oslobodim. Klasifikacija je bila u potpunosti završena, što je značilo da više neće biti vezanosti, da ćemo ja i moja deca biti zdravi, odnosno da se karmička istraživanja bliže kraju. Da bi pacijent ozdravio potrebno je da se temeljnije istraži šta je to što mu ne dozvoljava da se oslobodi zavisnosti, kao i da se otkrije jače sredstvo kojim se može uticati na promenu njegovog karaktera.

S teorijom je bilo završeno, ostala je samo praksa. Pomalo sam se hladio prema celoj ovoj temi. Kao prvo, sve je već bilo jasno, a kao drugo - nikada ne bih pomislio da proces razmišljanja može da izazove gađenje i fizički bol. Želeo sam da mi opet ožive osećanja, da se vratim slikarstvu. Zatim sam želeo da se posvetim problemu starenja.

Rad na sebi tokom poslednjih nekoliko godina umnogome mi je promenio karakter i zdravlje. Međutim, nije došlo ni do kakvog podmlađivanja, već je, po svoj prilici, bilo obrnuto. Što sam se više koncentrisao na razmišljanje, na razumevanje i uopštavanje, bolnije sam preživljavao svaki stres, pri čemu se aktivnije pokretao proces starenja. Odlučio sam da prekinem istraživanje i lečenje, te da se u potpunosti posvetim sebi, budući da mi je ranije uvek nedostajalo vremena za to. Celokupan lanac ljudskih vrednosti bio je sveden na nekoliko karika. Prva karika su bile vrednosti materijalnog nivoa i tu je sve već bilo jasno. Zatim su dolazili nivoi duhovnih vrednosti, koje kao da su se podelile na dva ogranka. Jedan sloj su bili odnosi i zavisnost od njih je rađala ljubomoru. S druge strane su bile sposobnosti i intelekt. Zavisnost od njih rađala je gordost. Jedan pacijent je došao sa izrazitom zavisnošću od duhovnog nivoa i to je bilo povezano sa odnosima. Objasnio sam mu kako da se oslobodi zavisnosti: da jednostavno pronađe drugu tačku oslonca. Moderna psihologija preporučuje čoveku da razvija interesovanja, čime se krah u jednoj oblasti neće doživeti tako bolno nego će on preusmeriti svoja interesovanja u druge oblasti.

Međutim, ova šema je efikasna samo na površinskom nivou, kada je reč o uvredama, svađama i prevarama, ali kad je reč o teškim potresima, kao što je gubitak voljene osobe, tada, na primer, isti ovi

psiholozi i psihoterapeuti ne mogu da reše problem. Jedino ih okretanje ka Bogu može izvesti iz beznadežnog ćorsokaka. Onoliko koliko je u nama snažna potreba za božanskom ljubavlju, manje zavisimo od ljudske ljubavi i njen krah ili destabilizacija neće dovesti do tragedije. S moje tačke gledišta, ćovek poseduje samo dve glavne funkcije: nagon razmnožavanja i samoodržanja. Ova tema je povezana sa odnosima, dok je samorazvoj, razvoj lićnih potencijala i upravljanje okruženjem tema sposobnosti i intelekta. Bez toga nam nema života. Međutim, kada ovo postane samo sebi cilj, isprva se pojavljuje zavisnost, zatim agresija i naposletku raspad. Dakle, sve ljudske vrednosti su zapravo kompleks materijalnog i duhovnog.

Bilo je potrebno da se što pre oslobodim materijalnih i duhovnih vrednosti. Što sam se više koncentrisao na to, vreme se ubrzavalo, i na jednoj etapi ubrzanja sam primetio kako se zavisnost od jednog pretaće u zavisnost od drugog. Osoba koja je spolja vezana za novac, koja je materijalista i pragmatićar, postala je takvom jer je na unutrašnjem planu vatreni idealista. Za nju bi dalje pojaćavanje zavisnosti od duhovnih vrednosti bilo smrtno opasno. Zatim se ispostavilo da osoba koja se izborila s vezanošću, podsvesno ne prenosi taćku oslonca na ljubav prema Bogu, već na razvoj sposobnosti i intelekta. Stoga se umesto ljubomore kod nje pojavljuje gordost. U jednom trenutku sam shvatio da osim ovih nivoa, grubih i ljudskih, postoje mnogo sveobuhvatniji i dublji nivoi. Na kraju sam otkrio kategoriju koju ćine ideali, duhovnost i plemenitost. To je bio daleko suptilniji i sveobuhvatniji nivo koji se nalazio u osnovi odnosa i sposobnosti. Zavisnost od tog nivoa je uzrokovala zavisnost od odnosa ili sposobnosti. Kada je ona izuzetno snažna, istovremeno se rasplamsavaju ljubomora i gordost. Tema duhovnosti, plemenitosti, ideala i nada je predstavljala i temu kontakta s budućnošću. Što je viši duhovni nivo na kome se ćovek nalazi, što je ćovek uzvišeniji, plemenitiji i maštovitiji, time se kod njega razvijaju veće mogućnosti da upravlja budućnošću. Prošlost je materijalni, a budućnost - duhovni kvalitet. Što više budemo imali budućnosti, time ćemo više imati sadašnjosti i prošlosti. Što je ćovek duhovniji i plemenitiji time će se, pre ili kasnije, u njemu ili njegovim unucima aktivnije ispoljiti sposobnosti i intelekt. Samim tim će im odnosi takođe postati bogatiji i harmonićniji. Sve ono što posedujemo, dolazi iz budućnosti i pretvara se u sadašnjost. Zbog toga nivo unutrašnje duhovnosti određuje naše mogućnosti u sadašnjosti. Što ćovek poseduje

više duhovnosti i plemenitosti, time će njegovi potomci imati ne samo duhovnih, već i materijalnih vrednosti. Čak i ako deca i unuci prestanu da budu duhovni i plemeniti, unutrašnje zalihe će im omogućiti da izvesno vreme žive bezbrižno.

Zašto potomci često odbacuju duhovnost i plemenitost? Zato što idealizacija budućnosti stvara zavisnost od nje, a samim tim i njen gubitak. A sa zatvorenom budućnošću čovek umire ili oboljeva od neizlečive bolesti. Što je duhovniji, time pada u veće iskušenje da veliča tu duhovnost i da od nje zavisi.

Prvi znaci zavisnosti se manifestuju kao strah za svoju, kao i za budućnost naših bližnjih, što je, zapravo, vezanost za planove i snove, te samim tim i bolno neprihvatanje oscilacija u budućnosti, kada ne dolazi do ispunjavanja naših planova i nada, kada nam zamišljena slika sveta postaje neodrživa, a, takođe, i kroz nemoć da prihvatimo krah ideala, propast planova i nada. Izdaja ili nepravda koju pretrpimo od drugih, ili od društva, pokazatelj je snažne zavisnosti od budućnosti zbog čega dolazi do raspada sudbine i zdravlja.

Ma koliko da sam posmatrao ljude obolele od raka, ili one koje su patili od neplodnosti, kod svakog od njih je postojala zavisnost od ideala i budućnosti koja je nekoliko puta prevazilazila smrtonosni nivo.

Prema tome, materijalni aspekt je prošlost, a duhovni je budućnost. Telo je povezano s materijalnim aspektom, što znači da su odnosi bliži materijalnom, a sposobnosti, intelekt i um - duhovnom aspektu. Neophodno je preispitati čitav život, a materijalno i duhovno uniženje prihvatiti kao pročišćenje. Potrebno je otkloniti žaljenje za prošlošću i strahove pred budućnošću. Putem ljubavi, koja ničim nije uslovljena, spoznajemo Boga i stoga nas svaka agresivnost prema ljubavi odvaja od Njega, a dublje nas uvlači u ono grubo, ljudsko. Prema tome, prvo što treba da učinimo je da, preispitujući svoj život, otklonimo svaku agresivnost koju smo imali prema ljubavi, a koja se ispoljavala kao nedostatak volje za životom, nezadovoljstvo sobom i svojom sudbinom, osudom drugih ljudi i ogorčenošću na njih. Ovaj kliše je besprekorno funkcionisao. Stvarne ljudske nesreće i tragedije, situacije koje su stručnjaci raspetljavali godinama, rešavali su se lako i prirodno za samo nekoliko sati. Jedna pacijentkinja mi je, u prilog navedenom, ispričala:

- Vidim da se sa mojim sinom dešava nešto veoma strašno, a nisam u stanju da bilo šta preduzmem. Imao je devojku koju je veoma voleo, ali je s njom nedavno raskinuo. To je jako teško podneo. Sada su

mu propali svi planovi i nade vezani za posao i lične odnose. Potpuno je izgubio sposobnost kontrole nad situacijom. On je majstor borilačkih veština, a poslednjih meseci su ga nekoliko puta prebili na ulici. Kao da ga je nešto okovalo, te uopšte nije mogao da se zaštiti. Sve više srlja u propast, a ja sam nemoćna da mu pomognem.

Bilo mi je potrebno samo nekoliko sekundi da na suptilnom planu sagledam situaciju.

- Možete da promenite njegovu sudbinu za samo nekoliko sati - rekao sam joj. Sve što ste nabrojali nestaće poput dima. Samo je potrebno da počnete ozbiljno da radite na sebi. Vaš sin je vezan za ideale, odnosno njegova budućnost je zatvorena pet puta više od kritičnog nivoa. U najvećoj meri ste vi uzrok tome zato što niste živeli božanskom ljubavlju, već idealima, duhovnošću i plemenitošću. Prezirali ste ljude koji su duhovno siromašni, tj. nesposobne i glupe, neprincipijelne i nepoštene. Gubili ste volju za životom kada su vaši ideali bivali uniženi, kada su vas drugi izdavali i nepravedno se odnosili prema vama. Uoči začeca, da bismo buduće potomstvo snabdeli većom količinom božanske ljubavi, potrebno je da se odrekemo svega onog što je ljudsko. Što smo jače vezani, razdvajanje će biti bolnije. To razdvajanje se može ispoljiti kroz uvrede koje smo pretrpeli ili, ako nismo u stanju da ih podnesemo, kroz bolesti, nesreće i smrt. Ukoliko ne budemo shvatili da je uvreda koju doživimo od druge osobe - milost data od Boga, onda će se naša deca lečiti bolestima i nesrećama. Preispitajte svoj život i osetite kako ni najsvetije duhovne vrednosti ništa ne znače u poređenju s ljubavlju prema Bogu. Prihvatite svako uniženje ili nepravdu kao priliku da spasite sina, kao priliku da promenite sebe kroz odricanje od zemaljskih vrednosti, i težite ka Bogu. Pritom je potrebno da se molite ne samo za sina već i za unuke. Na suptilnom planu vidim tamnu mrlju koja je prilepljena za vašeg sina. To je njegovo buduće dete. Da bi se ono rodilo zdravo i imalo srećnu sudbinu, njegova duša mora da se pročisti. To se upravo i dešava kroz uniženje ideala i duhovnosti njegovog oca. Ukoliko uspete da dobrovoljno prihvatite ovo pročišćenje i da promenom sebe harmonizujete svog sina i unuke, tad prinudno pročišćenje neće biti potrebno. Što nam duša manje zavisi od ljudskih vrednosti, manje neprijatnosti i nesreća će biti potrebno da se ona pročisti. Kada su roditelji zaista menjali svoj odnos prema prošlosti i sadašnjosti, menjala se ne samo njihova sadašnjost i budućnost, već i njihovih potomaka.

Potpuno sam prestao da izražavam čuđenje u situacijama kada su se detetov karakter i sudbina menjali za nekoliko časova. Sećam se kako sam jednoj poznanici nekoliko puta rekao da njenom starijem sinu preti opasnost od pogibije. Ona se molila, radila na sebi ali do promene nije dolazilo.

- Trudila sam se da mu to nekako približim - rekla je. - Međutim, čim sam pustila video-kasetu s tvojim nastupom, on je vrišteći istrčavao iz sobe. Kada sam pokušavala da mu čitam tvoje knjige, on bi glatko odbijao da ih sluša.

- Ne bih želeo da se kasnije ljutiš na mene - rekao sam joj, - ali tvoj sin ima sve manje šanse da preživi.

Na prećutno pitanje, koje se videlo u njenom pogledu, odgovorio sam joj:

- Ili ćeš stvarno početi da se menjaš i tako doći do saznanja da je Bog važniji od svega ljudskog, kao i do toga da je ljudska sreća samo prilika koja nam se daje da osnažimo ljubav prema Bogu, ili će se tvoje dete razboleti i umreti u bliskoj budućnosti.

Neko vreme je sedela potpuno nepomična, a zatim je rekla:

- U redu, potrudiću se.

Uveče me je pozvala telefonom. Isprva nije mogla da govori zato što je plakala. Shvatio sam da se dogodila neka nesreća.

- Znaš li - rekla mi je kroz suze - stariji sin mi je prišao pre pola sata držeći u ruci tvoju knjigu i zamolio me je da mu pročitam šta u njoj piše.

- Pa zašto onda plačeš? - iznenadio sam se.

- Zato što sam srećna.

Dakle, moja istraživanja su bila završena, no, i pored toga, mnoge teške bolesti su se jako dugo lečile. Iskreno rečeno, nisam mogao da shvatim o čemu se radi. Jedino prihvatljivo objašnjenje bilo je sledeće: težina kršenja Viših zakona i agresivnost prema ljubavi u prošlim životima bili su izuzetno veliki zbog čega su se promene u karakteru odvijale vrlo sporo. Drugi razlog verovatno se krio u tome što su osim nivoa ideala i duhovnosti postojali još dublji i sveobuhvatniji nivoi. I, konačno, neprestano otkrivajući desetine i stotine mogućih varijanti, došao sam do zaključka da se iznad ideala nalazi nivo volje, a iznad njega - nivo života.

Dakle, ceo lanac je izgledao ovako: prvo dolaze materijalne vrednosti, zatim odnosi i sposobnosti, pa duhovnost, plemenitost i ideali, a potom volja, čovekova sudbina i život. Ukoliko uspem da

otklonim vezanost za život, kod mene će doći do smanjivanja zavisnosti od volje, ideala i svega ostalog. Dakle, možemo se moliti na sledeći način:

- Gospode, ceo moj život i bilo kakva ljudska sreća su sredstvo da osnažim ljubavi prema Tebi.

Periodično odricanje od svih životnih radosti smanjuje zavisnost od zemaljskih vrednosti i molitvu čini uverljivijom. Dakle, moguće je izračunati parametre za svaku vrednost, pri čemu su najvažnije - život, sudbina i volja, dok su sve ostale zavisile od njih. Shvatio sam da moja dijagnoza i priprema za smrt 1991. godine nisu bili slučajni.

U novembru 1991. godine upoznao sam budućeg urednika i izdavača moje knjige. Juna 1993. godine knjiga je bila završena. S obzirom na to da je u njoj reč o Bogu, kao i da je informacija veoma ozbiljna i snažna, morala je da bude čista. Prolazak kroz proces umiranja i opraštanja od svega onoga što mi je bilo drago, a na kraju i od samog života, omogućilo mi je da se harmonizujem i pročistim dušu.

Dakle, krug vrednosti bio je iscrtan, a moj sistem završen. U principu, uzroci svake bolesti se mogu otkloniti ako je otklonjena zavisnost od zemaljskih karika. Međutim budući da i zemaljska ljubav ima različit opseg, neophodno je da naučimo kako da sačuvamo ljubav prema Bogu kad dođe do destabilizacije onih slojeva zemaljske ljubavi koji nisu površinski, već dublji i sveobuhvatniji. Preostalo mi je samo da se, oslanjajući na sistem, potpuno harmonizujem iako, iskreno rečeno, nisam bio potpuno zadovoljan. Međutim, na konsultacijama su se sa svakim nejasnim slučajem pojavljivale nove činjenice koje su doprinosile mom razumevanju i pružale mogućnost da nastavim dalje.

Uzged, jednom prilikom su me prijatelji pitali:

- Može li ljudska duša da se idealizuje?

- Iskreno da kažem, ne znam - odgovorio sam. Ako logički rasuđujemo, veći deo naše smrtne duše se nalazi u prostoru i vremenu, što znači da ona takođe može biti objekat idealizacije.

Međutim, u mom sistemu nije postojao taj termin pa mi je preostalo samo da raširim ruke.

U mojim istraživanjima je postojala još jedna neobična činjenica koja je bila vezana za budućnost. Parametar budućnosti se iz nekog razloga ponašao vrlo čudno. U principu, ako ne postoji zavisnost od života, srećne sudbine i volje, onda zasigurno ne može da postoji ni vezanost za budućnost, odnosno principe, snove, ideale, kao i buduće

odnose ili sposobnosti, a da ne govorimo o materijalnim vrednostima. Uprkos svemu, povremeno sam se susretao sa problematičnim pacijentima kod kojih su svi parametri bili uredni, osim parametra budućnosti. Tema budućnosti bila je povezana još sa nečim, tj. nešto ju je pothranjivalo. Ako nisam mogao da shvatim poreklo destabilizacije tog parametra, to je značilo da nisam u stanju da sagledam druge, dublje uzroke koji mogu da izazovu bolest zbog čega sam u zahtevnoj situaciji mogao da budem bespomoćan. S jedne strane sam to shvatao, a s druge strane mi ni svi pokušaji nisu pružali razjašnjenje ove situacije. Iskreno rečeno, nisam imao ni snage. Sve promene deformacije strukture polja koje sam uočavao nisu značile ništa same po sebi. Najvažnije je bilo generalizovati ih, uvesti u sistem a za to je potrebno mnogo suptilne energije. Moja popularnost i bolja finansijska situacija su postajali sve opasniji. Ranije nisam imao predstavu o tome koliko mnogo energije oduzimaju kupovine, poslovi u domaćinstvu i dr. Sve to zahteva neprekidnu kontrolu situacije. U takvom režimu nikada nisam funkcionisao i za mene je to bilo očito preopterećenje. Svaku knjigu sam pisao da bih ispravio opisanu situaciju. Prva knjiga se pojavila zahvaljujući saznanju da sasvim pogrešno živimo i ophodimo se jedni prema drugima. Niko nije imao predstavu o tome u čemu je smisao života, šta je uzrok bolesti, na koji način ponašanje roditelja utiče na zdravlje i sudbinu dece. Danas mnogi pišu na tu temu jer je ona postala privlačna, ali u ono vreme je to bilo otkriće. Napisao sam prvu knjigu i iznenada sam shvatio da se osnovni uzrok bolesti ne krije u idealizaciji materijalnih vrednosti, već da daleko ozbiljniji uzroci razboljevanja, od bilo kakvih materijalnih aspekata, mogu biti potreba da smislom života načinimo porodicu, kao i odnose s bližnjima, sposobnosti i intelekt.

U prvoj knjizi sam pisao o tome da je glavni uzrok bolesti obožavanje materijalnih, tj. zemaljskih vrednosti. Međutim, ispostavilo se da je najveći problem modernog sveta idealizacija duhovnosti. Budući da je prva knjiga, kao i one kasnije, bila zasnovana na istraživanjima i zaključcima koji su se višestruko potvrđivali u radu s pacijentima, njen uticaj je bio izuzetno veliki. Ispostavilo se da je najvažniji bio impuls odvajanja od materijalnog. Drugom knjigom sam pokušao da izbalansiram mehanizam za prevazilaženje ljudskih vrednosti. U običnim okolnostima, svaku knjigu bih pisao pet do sedam godina, ali u ovom slučaju, razumevanje da neizbalansirana informacija može biti opasna, grozničavo me je podsticala na nova traganja.

Kada sam završio drugu knjigu, želeo sam da se nekoliko godina odmaram. Međutim, iznenada sam shvatio da postoji još jedan važan momenat koji može mnogo toga da razjasni. To je idealizacija ljudske ljubavi. Umeće da sačuvamo ljubav prema Bogu i da ne tražimo krivice kada nam je unižena najveća zemaljska sreća, odnosno ljudska ljubav - jeste umeće da u značajnoj meri eliminišemo privlačnost prema zemaljskim vrednostima.

Na konsultacije su mi dolazile osobe koje su pročitale sve tri moje knjige. Kod njih je sve bilo u redu osim jedne neobične činjenice: zavisnost od viših duhovnih aspekata i svesti bila im je daleko iznad opasnog nivoa. Upravo je ona bila najčešći uzrok neplodnosti i onkološke bolesti. To je značilo da informacija nije bila zaokružena i da u pojedinim važnim aspektima nije imala dovoljno snage da pomogne onima koji pate. Tada se pojavila i moja četvrta knjiga. Neposredno pre nego što bih pristupio pisanju bilo koje knjige, kao i kada bih je završio, u mom životu su obično nastupali veliki problemi. Što je informacija vrednija, time su me više protresali sa Višeg plana da bi knjiga bila što čistija. Jer, knjiga je kao dete - nosi informaciju autora. Isto kao što roditelji odgovaraju i plaćaju cenu za svoju decu ako su ih pogrešno emocionalno vaspitali, tako i ja snosim odgovornost za svaku svoju knjigu.

Međutim, po završetku četvrte knjige nisam kod sebe primetio neka naročita čišćenja. Shvatio sam da se sve manje-više harmonizovalo i da mogu da se odmorim i pozabavim nekim drugim aktivnostima. Ipak, budući da je moj osnovni izvor informacija rad s pacijentima, ponekad sam ih primao s namerom da se uverim koliko efikasno, svojim otkrićima, mogu da pomognem bolesnim osobama.

Polagano i mukotrpno vršio sam poređenja kroz dijagnostiku i došao do zaključka da se ispod teme budućnosti, principa i ideala krije još jedan suptilniji i sveobuhvatniji nivo. On je povezan sa pojmom moralnosti, zemaljske ljubavi, s religioznim pogledom na svet i, iz nekog razloga - s procesom starenja. Na kraju sam shvatio da je taj nivo zapravo čovekova duša.

Neću opisivati detalje kako sam sve to otkrivao jer o tome može da se napiše posebna knjiga. Izneću samo približan i sažet opis mog puta. Shvatio sam da prethodne četiri moje knjige sažimaju sve zemaljske vrednosti na dva momenta: materijalne i duhovne vrednosti. Postoji još i koncept: vrednosti duše. Ispostavilo se da se sve ljudske vrednosti na kraju svode na pojam čoveka, tj. na telo, duh i dušu. Idealizacija voljene

osobe dovodi do zavisnosti od duše, duha i tela, a kroz to dolazi do vezanosti za sve ostale zemaljske vrednosti. Dakle, voljenu osobu ne treba da posmatramo kao izvor sreće, već kao pomoćnika u našem stremljenju ka Bogu i uvećanju božanske ljubavi. Što je veća zavisnost od voljene osobe, veće su i pretenzije prema njoj. Prema tome, onoliko koliko smo u stanju da opraštamo i da ne zameramo voljenoj osobi, toliko ćemo se osloboditi vezanosti za ideale i moral, kao i za sposobnosti, odnose i materijalne vrednosti.

To je bila nova informacija i o njoj sam mogao da pričam tek nakon što su praksa i pomoć bolesnim ljudima dokazali njenu istinitost. Dakle, morao sam da se saberem i nastavim sa daljim istraživanjima.

Navešću nekoliko slučajeva koji opisuju kako sam radio sa novom informacijom.

Jednom prilikom, dok sam boravio u Moskvi, poznanik mi je ispričao o čudnom slučaju koji mu se desio:

- Vraćao sam se iz vikendice - rekao mi je - i tom prilikom sam vozio prilično brzo. Put je bio potpuno prazan. Iznenada, nejasno odakle, u pravcu moje glave je doleteo ogroman kamen i razbio šoferšajbnu. Nekim čudom sam uspeo da se pomerim malo udesno. Staklo se razbilo, ali ja sam preživeo. Da li mi možeš objasniti s čim je to povezano?

Nekoliko sekundi sam zatvorenih očiju istraživao situaciju, a zatim sam mu odgovorio:

- Imaš mlađu ljubavnicu u koju si zaljubljen, ali si iskompleksiran zbog toga što si mnogo stariji od nje. Što su ti kompleksi jači, snažnije i aktivnije će se u tebi odvijati program samouništenja. U početnoj fazi taj program se može blokirati u predelu glave. Međutim, budući da je on kod tebe veoma ubrzan, nije ti se pojavila kijavica nealergijskog porekla, ili glavobolja, već opasnost od ozbiljne povrede glave.

Posmatrao me je u neverici.

- Sve je apsolutno tačno. Ali zašto mi je stiglo tako surovo upozorenje, koje je moglo tragično da se završi?

- Zato što se u vašem polju nalazi zajedničko dete. U ovom ili sledećem životu ono će se pojaviti. Nisam trenutno u mogućnosti precizno da ti kažem kada, ali sada dolazi do njegovog formiranja na nivou polja. Pogrešno ponašanje, naročito emocionalno, može biti opasno po njega.

On i dalje nije mogao da sakrije svoju zbunjenost:

- Ne mogu da shvatim na koji način si sve ovo mogao da naslutiš i vidiš.

- U tome nema nikakve mistike - rekao sam mu. Program tvog samouništenja sadrži 500 jedinica. To je povezano s drugom ženom, a ne sa suprugom. Uz sve to, kod tebe je stalno prisutan samoprezir, a to je povezano s temom duše, koju sam nedavno dosegnuo. Konkretno se tiče segmenta koji je povezan sa starošću. U tome je sva tajna.

- Kako ubuduće da se ponašam?

- Kada se radi o ljubavi, zaboravi na to koliko ona ima godina i kako izgleda. Brini o sebi, nemoj imati kompleks zbog toga što si siromašan, ružan ili star. To je nedopustivo.

Jednom prilikom me je posetila pacijentkinja iz Izraela:

- Moj muž ponekad upada u stanje opsednutosti, kao da biva obuzet demonima. Mogu li mu na neki način pomoći?

- Naravno, možete - odgovorio sam joj. - Da li ste nekada osećali prezir prema ortodoksnim Jevrejima ili ste ih osuđivali?

Blago je slegnula ramenima:

- Ne, nikada tako nešto nisam osećala.

Slegnuo sam ramenima:

- Još jednom vas pitam: da li je nekada bilo nekih pretenzija?

Ona se zamislila:

- Pa, kritičkog odnosa je uvek bilo - odgovorila mi je - a suprug mi je inače potpuni ateista.

- Vaš muž je u prošlom životu bio ortodoksn vernik - rekao sam joj. - Religija mu je omogućila da dosegne visok nivo moralnosti i duhovnosti, a vi ste, kako kod njega, tako i kod sebe, počeli da idealizujete više aspekte ljudske duše. Ako nešto idealizujete kod voljene osobe, ona će te osobine gubiti. Jasno nam je kako izgleda materijalno siromašan čovek, kao što znamo i kako izgleda osoba čije telo je zakržljalo: on je invalid ili slabašan, dok je duhovno siromašna osoba prizemna, glupa i nesposobna. Čovek koji ima zaprljanu dušu je podlac, nitkov ili ubica, odnosno onaj koji ne želi da veruje u Boga i koji je opsednut demonima.

Ako obožavate ljudsku dušu, recipročno tome će je vaš muž gubiti. Budući da se naša duša u ogromnoj meri razvija kroz religiozne zapovesti i religiozni pogled na svet, osuđivanje bilo koje religije ili vernika pojačava vezanost za dušu, i na taj način donosi nesreću kako nama tako

i našim bližnjim. Zato je neophodno da preispitate svoj život i otklonite unutrašnje zamerke koje imate prema bilo kojoj religiji, kao i da iskupite grehe prema ljudima kojima ste povredili religiozna osećanja. Religiozne zapovesti ne možemo postaviti kao cilj života. One su, kao i sve drugo, samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu. Nije uzalud Mojsije razbio kamene ploče na kojima su bile uklesane Deset zapovesti. Ako prestanete da idealizujete bilo koji religiozni aspekt i da zavisite od njega, tj. od Viših manifestacija vaše duše, u toj meri će vaš muž ponovo početi da zadobija svoju dušu.

Sećam se još jedne interesantne situacije. Obratila mi se mlađa žena iznoseći mi svoj problem:

- Nemam više volje ni za šta - rekla mi je. - Ništa više ne osećam. Potpuno sam otupela u svemu.

Osećanja su povezana s dušom - rekao sam joj. - Kada osećate da gubite dušu, to verovatno svedoči da ste se za nju jako vezali. A razlog tome je sledeći: neprestano ste osuđivali društvo i državu.

- Ali zašto nisam osetila nikakve fizičke tegobe? Zašto patim baš na ovaj način?

- Da ste se žestoko, principijelno naljutili na neku osobu, onda bi vam se aktivirao program samouništenja. Da ste zamrzeli nekog - pogoršao bi vam se vid, a da ste osetili ljubomoru, dobili biste moždani udar ili biste osetili probleme s pankreasom. Da ste dugo bili uvređeni - oboleli bi vam srce i pluća, a da ste stalno kritikovali i logički osuđivali - jetra. Budući da ste bili ogorčeni na veće grupacije ljudi, tj. na ceo svet, program samouništenja je postao sveobuhvatan i postepeno vam je obuzeo ne samo telo i duh, već i dušu. Ako želite da ponovo doživite punoću osećanja, poslednji je čas da otklonite nezadovoljstvo svetom, državom i grupama ljudi.

PSIHOLOŠKA POMOĆ SREDNJOŠKOLCIMA

Na početku ćemo ukratko skicirati probleme s kojima mogu biti suočeni učenici starijih razreda.

Da bismo uspešno rešili bilo koji problem neophodno je da naučimo da upravljamo situacijom. Što više zavisimo od bilo koje situacije, imamo manje mogućnosti za samorealizaciju i rešenje najosnovnijih životnih problema. Srednjoškolac živi u krugu porodice te su mu stoga potrebne veštine u rešavanju porodičnih problema, koje su povezane s komunikacijom. Mladići i devojke koji završavaju školu pripremaju se za samostalan posao i za dalje usavršavanje. Obim njihovih mogućnosti, a samim tim i zahteva, naglo se povećava. Prva ljubav i uspostavljanje dubljih odnosa sa suprotnim polom su na emocionalnom planu nekoliko puta kompleksniji nego u periodu adolescencije. Mladići se pripremaju za odlazak na služenje vojnog roka, i to po pravilu prilično premašuje obim fizičkog i psihičkog opterećenja na koji su obično navikli. Na taj način, sumirajući sve probleme s kojim se suočavaju srednjoškolci, možemo da kažemo u čemu je suština promena koje im se dešavaju. To je stupanje u samostalni život, odnosno daleko veće mogućnosti, ali i velika psihička opterećenja. U onoj meri u kojoj je srednjoškolac emocionalno harmoničan, te kako doživljava i reaguje na okruženje, zavisi i sposobnost njegove samorealizacije u budućnosti. Samim tim potrebno je ustanoviti šta je glavni uslov za formiranje pravilne reakcije na okruženje, zatim kakvi bi srednjoškolci trebalo da budu kako ne bi zavisili od okolnosti, kao i da bi imali mogućnost prevazilaženja problema i obavljanja postavljenih zadataka.

Istražićemo temu osećajnosti. Kakva je priroda emocija i šta su naša osećanja?

Da li je osećajnost karakteristika samo živih organizama? Postoje desetine teorija o poreklu osećajnosti, kao i pokušaja da se shvati njena priroda. Pokušajmo da kreiramo novu predstavu o prirodi osećajnosti, uzimajući u obzir najvažnija otkrića do kojih su došli naučnici u poslednjih sto godina.

Poslednjih nekoliko godina ceo svet je suočen sa ozbiljnim naučno-etičkim problemom: kloniranje čoveka i drugih živih organizama. Podsetiću vas na to kako je otkriven mehanizam kloniranja: u normalnoj ćeliji se genetska dvostruka spirala ne deli. Do toga dolazi samo u polnim ćelijama, tj. hromozom u polnoj ćeliji poseduje mogućnost deobe. Kada

su naučnici iz polne ćelije odstranili hromozom i uneli u nju drugi hromozom iz normalne ćelije, intracelularna tečnost je pocepala hromozom, primoravajući ga da radi u režimu razmnožavanja, tj., preciznije rečeno, svaka ćelija organizma je sposobna da stvori novi organizam. Ranije se smatralo da su svi procesi koji se odvijaju u ćeliji definisani programom ugrađenim u njenom genetskom kodu. Ono što je učinila intracelularna tečnost sa hromozomom svedoči da postoji program za razmnožavanje koji je nezavisan od genetske informacije. Suštinu ovog mehanizma naučnici nisu u stanju da objasne.

Sledeće važno otkriće glasi: početkom ovog veka je otkriven „Ajnštajn-Podolski-Rozenov paradoks“. Njegova suština se sastoji u sledećem: dva fotona koja izleću iz jedne tačke, kako se ispostavilo, ostaju u međusobnoj vezi. Vršeći uticaj na jedan foton, mi zapažamo i reakciju drugog. Odnosno, dolazi do energetske interakcije u prostoru i vremenu. Suština paradoksa je u tome da je ta veza trenutna. Brzina tog impulsa može da bude na hiljade i milione puta veća od brzine svetlosti. Beskonačna brzina interakcije dva fotona se može objasniti samo na jedan način: razilazeći se na fizičkom nivou, oni ostaju jedinstveni na suptilnom, tj. informacionom planu, gde se pojam prostora i vremena gubi i pretvara u tačku, odnosno u nešto drugo.

Sledeće otkriće se sastojalo u sledećem: kada nam se objekat iz kosmosa približava, linije spektra se približavaju ljubičastoj oblasti. Kada se objekat udaljava, linije spektra se pomeraju ka crvenom delu spektra. Astronom Dopler je 1930. godine otkrio efekat premeštanja crvenog spektra. Ispostavilo se da se svaki kosmički objekat, posmatran sa zemlje, udaljava od nas velikom brzinom, pri čemu ne postoji centar iz kog se Vasiona širi. Ona se ravnomerno širi u svim tačkama. Zanimljiv je podatak da je nekoliko decenija pre toga američki pesnik Volt Vitmen napisao pesmu čiji je smisao sledeći:

„Kroz prozor posmatram nebo, zvezde i Galaksiju koji se raspršuju i sve više udaljavaju od mene“.

Isti taj Volt Vitmen je jednom prilikom rekao:

„Ne mogu da se smestim između kape i cipela“.

Ceo život je radio kao prosečan novinar pri čemu se nikada nije bavio pisanjem poezije. Genijalan pesnik je postao iznenada i to je opisao na sledeći način:

„Jednom prilikom sam ležao na travi, raširio ruke i pogledao u nebo. Odjednom sam osetio kako je smisao postojanja čitave Vasiona

ljubav“.

Na taj način, kroz naša osećanja možemo da dobijamo informaciju o procesima koji se odvijaju u Vasioni, o prošlim i budućim događajima.

Na ovu temu ćemo se ponovo vratiti.

Od tridesetih godina 19. veka Vasiona je naučnicima počela da izgleda potpuno drugačije. Umesto statične, nepromenljive slike sveta, pojavio se model nestacionarne, pulsirajuće Vasiona. Naučnici su došli do zaključka da je Vasiona nastala iz tačke. Taj proces je dobio naziv „veliki prasak“.

Ispostavilo se da je taj model već hiljadama godina bio poznat čovečanstvu i da je opisan u staroindijskoj filozofiji.

Dakle, pre nastanka Vasiona, prostor, vreme i materija su bili zgusnuti u tačku i imali su potpuno drugačiju prirodu. Svako novo otkriće tokom poslednjih sto godina je opovrgavalo mit o nepromenljivosti naših predstava o svetu. Početkom veka fizičari su smatrali da je opis fizičke slike sveta dovršen i da može biti dopunjen samo manjim detaljima. Međutim, pojava kvantne fizike preokrenula je sve predstave o svetu. Ispostavilo se da je svaka čestica istovremeno i talas, a 1906. godine Minkovski je, nekoliko godina pre otkrića teorije relativiteta, došao do zaključka da su prostor, vreme i materija jedinstveni kontinuum i budući da su jedna celina, mogu da se prelivaju i pretvaraju jedno u drugo. Nakon nekoliko decenija, otkriven je pojam virtuelnih čestica. Iz vakuuma se stvaraju čestice koje žive milijarditi deo sekunde a zatim se vraćaju nazad, u ništavilo. Fizičari su promenili svoj odnos prema materiji, tj. supstanci. Pojavile su se druge definicije materije. Ono što smo ranije nazivali materijom ispostavilo se da je prostor strukturisan na utvrđeni način.

Vratimo se temi osećajnosti. Na koji način su osećanja povezana s poreklom Vasiona i procesima koji se u njoj dešavaju? Emocije svakog živog bića su zapravo program koji se širi u vremenu i prostoru. Što su emocije intenzivnije, toliko objekat ima veće mogućnosti da promeni događaje i da se adaptira na spoljašnji svet. Svaka situacija se odvija u vremenu i prostoru, rađa se iz tačke, iz semena.

I ma kakav bio obim njenog razvoja, ona zadržava prvobitno jedinstvo. Odnosno, postoji izvesni zametak svakog događaja u kome je programom ugrađen njegov dalji razvoj. Da bismo upravljali nekim događajem ili situacijom neophodno je da ga prethodno analiziramo.

Postoje dva načina analize. Prvi način je poređenje događaja koji se dešavaju na spoljašnjem, fizičkom planu i njihovo postepeno uopštavanje, sažimanje u informacionu tačku. Odnosno, smisao apstraktnog mišljenja se sastoji u tome da se događaj koji je nabujao u vremenu i prostoru vrati u svoju polaznu tačku. Drugi način spoznaje je putem osećanja. To je neposredna interakcija sa prvobitnim informacionim semenom. Ovde um, analiza i procenjivanje ne igraju nikakvu ulogu već mogu da budu faktori koji ometaju spoznaju. U svakom čoveku se neprestano odvijaju ova dva suprotstavljena procesa. Misli i svest nastoje da prostor, vreme i materiju sažmu u tačku. Osećanja kreiraju prostor, vreme i materiju koji sve više bujaju. Proces pulsiranja je primetan u svakom objektu Vasiona. Budući da je Vasiona holografška ne samo u prostoru već i u vremenu, svake sekunde se odvija proces njenog nastajanja i umiranja.

Što su nam osećanja dublja, time više obuhvataju vremena i prostora. Informaciona gustina osećanja može da se povećava i da na kraju njen obim obuhvati čitavu Vasionu. Ukoliko je svaka čestica ujedno i talas, odnosno prostor, možemo govoriti o tome da svaki objekat Vasiona poseduje prirodu talasa. Samim tim, svaki predmet na suptilnom planu zauzima obim čitave Vasiona i svi objekti u Vasioni, iako se na spoljašnjem planu suštinski međusobno razlikuju, neraskidivo su međusobno povezani na nivou talasa i apsolutno su jedinstveni na primarnom informacionom nivou.

Samim tim, svaki objekat poseduje kompletnu informaciju o čitavoj Vasioni i događajima koji se u njoj odvijaju. Budući da je čovek istovremeno struktura polja i prostora i da na suptilnom planu obuhvata čitavu Vasionu, možemo pretpostaviti da se osnovni informacioni programi, nakon primarnog jedinstvenog informacionog nivoa, nalaze u strukturama polja, a tek potom u fizičkim.

Postoje na hiljade i hiljade činjenica koje dokazuju da čovek može da oseća i da se nalazi u informacionoj interakciji sa okruženjem i kada se fiziološke funkcije prekinu, to jest za vreme kliničke smrti. Na primer, kada čovek izgubi vid, ali je i pored toga u stanju da vidi, ili kada uspostavlja komunikaciju iako mu je mozak potpuno oštećen i dr., dokazuju da naše emocije imaju prirodu polja. Samim tim, osim fizičkog genotipa, materijalnih hromozoma, mora da postoji i genotip polja. Samo se time može objasniti kloniranje, tj. kada intracelularna tečnost obavlja određeni program koji ne poseduje materijalne nosioce. Ali ako

postoji genotip polja i senzitivnost na nivou polja, tada možemo govoriti o mogućnosti postojanja čovekove ličnosti i nakon potpunog razlaganja fizičkog omotača. Odnosno, tada mit o dušama umrlih postaje realnost. Reč je o sveobuhvatnosti čovekovih emocija koje obuhvataju i upravljaju određenom zapreminom prostora i vremena.

Najznačajnija od svih emocija je ljubav. Ona je ponajmanje povezana s prolaznim događajima i najmanje zavisi od okruženja. Što je čovek senzitivniji, što je dublja njegova ljubav, on može veći opseg prostora i vremena da modeluje, kontroliše i upravlja njima. Samim tim može imati veći intelektualni i duhovni domet.

Agresivnost je vrsta zaštite i ona se pojavljuje onda kada živo biće više ne može da kontroliše situaciju u kojoj se našlo. Samim tim, što je veći nivo ljubavi u čovekovoju duši, time mu je potrebno manje agresivnih emocija da bi upravljao situacijom. Ako svaki objekat na suptilnom planu obuhvata Vasionu, to znači da mora postojati i apsolutna ljubav koja svojim razmerama obuhvata čitavu Vasionu i iz koje nastaje sve što postoji. Svaki objekat u Vasioni poseduje senzitivnost kao apsolutni program i osećanja poseduje kako živa tako i neživa priroda. Samim tim što je neživa priroda senzitivna, možemo govoriti o tome da u njoj postoje novi oblici svesti, da senzitivnost i svest u neživoj prirodi postoje na nivou polja.

Vasiona je nastala iz tačke i bez obzira na to što neprestano nastaju nove forme prostora i vremena, ona je i dalje jedna celina. U meri u kojoj čovek bude povećavao mogućnosti da očuva i osnaži svoje osećanje ljubavi, što manje bude zavisio od spoljašnjih događaja, toliko će biti bliži izvoru znanja i više će se razvijati mogućnosti da upravlja svojim okruženjem i da se harmonično razvija.

Srednjoškolci se pripremaju za novi život, koji je daleko zahtevniji od prethodnog. Koliko uspešno budu mogli da analiziraju događaje i da ih razumeju, toliko uspešnije će njima moći da upravljaju. Onoliko koliko im nastavnik pomogne u razvoju svesnog i senzitivnog načina spoznaje, toliko će i njihova adaptacija biti lakša.

Pre svega, spoznaja se odvija posredstvom osećaja, emocija. Što uspešnije nastavnik ubedi srednjoškolca da su unutrašnja dobrodušnost i ljubav najvažniji uslovi za adaptaciju u okruženje, toliko će omladina lakše proći kroz bolne i teške situacije. Pogrešan pogled na svet stvara pogrešan karakter. Pogrešan karakter donosi pogrešne postupke.

Pogrešni postupci dovode do bolesti, nesreća, blokiranje perspektiva i mogućnosti.

Čovekov pogled na svet se svodi na nekoliko važnih pitanja:

Šta je smisao života?

Šta je sreća?

Kako biti srećan?

Kako da se ispravno ponašamo u društvu i porodici?

Kako da najviše postignemo u životu?

Kako sebe učiniti boljim?

Ukoliko dete bude verovalo da mu je smisao života u materijalnim vrednostima, njegov emocionalni život i kognitivne sposobnosti će se sve više sužavati. Ono u startu ima smanjene adaptibilne sposobnosti na okruženje pa stoga agresivnim mislima i postupcima reaguje na svaku situaciju.

Kada srednjoškolac u razvoju sposobnosti i intelekta vidi cilj i smisao života, njegov emocionalni dijapazon će biti daleko širi. Zato će njegov nivo sreće, mogućnosti za razvoj i adaptaciju na okruženje biti veći. I on će, gubeći na kratke staze, neminovno dostići veliki cilj u budućnosti.

Međutim, ma koliko bili razvijeni čovekov intelekt, sposobnosti i logika, on će imati samo delimičnu mogućnost upravljanja prostorom i vremenom. Zbog toga u bitnim procesima adaptacija takve osobe ne može biti visoka i ona je osuđena na duge i teške agresivne emocije prema ljudima i okruženju. Samim tim i obim agresivnih postupaka je daleko veći, a posledice razornije. Takvi ljudi mogu da obole od hroničnih i neizlečivih bolesti, a mogu ih zadesiti i neprestani nizovi problema i nesreća. Svaka agresivna emocija će potom bujati u prostoru i vremenu kao program propadanja i uništenja okruženja. Što duže postoji agresivna emocija, to je veći njen volumen u vremenu i prostoru, tj. jača je njena informaciona gustina. Kada dođe do zasićenosti, program se sa fizičkog objekta premešta na strukturu njegovog polja.

Jedinstvo na nivou polja uzrokuje da se program samouništenja, odnosno agresivna emocija usmerena ka drugoj osobi, preokreće i počinje da ugrožava sam izvor. Odnosno, osećaj uvređenosti koji dugo

gajimo u sebi, kao i želja da se nekome osvetimo, pre ili kasnije se pretvaraju u program samouništenja, u sporo ili brzo ubistvo.

Na taj način, pogrešan pogled na svet, koji za osnovni cilj ima materijalne ili duhovne vrednosti, u samom početku nosi u sebi agresivnost i buduće probleme.

Čak i ako čovek postavi više duhovne aspekte za svoj cilj, kao što su: ideali, moral, etika, ljubav prema drugom čoveku ili grupi ljudi, njegovo emocionalno poimanje Vasiona je ograničeno, što znači da podrazumeva agresivnost.

Onoliko koliko mlada osoba shvata da je cilj i smisao života prvenstveno dostizanje nivoa ljubavi, iz kog je nastala čitava Vasiona, toliko će svi kasniji ciljevi biti povezani sa najvažnijim, i tada će mogućnost adaptacije i spoznaje sveta biti maksimalni.

Što je snažnija ljubav, time je jača njena emocionalna gustina, zahvaljujući kojoj prelazi na suptilniji plan i približava se izvornom informacionom planu.

Dakle, ljubav nastavlja da živi i nakon smrti fizičkog čovekovog tela. Za razliku od toga, sve ostale materijalne i duhovne vrednosti gubimo sa starenjem i smrću. Zato potreba da smislom života učinimo sticanje materijalnih i duhovnih dobara od samog početka dovodi do psihičke traume i nepremostivog stresa.

Posledično tome, naše materijalno stanje, nivo naših sposobnosti i intelekta, kao i nivo duhovnih mogućnosti i umeće da upravljamo okruženjem određuju se obimom naše osetljivosti, a prvenstveno mogućnošću da osetimo ljubav.

Što više ljubav zavisi od materijalnih i duhovnih vrednosti, od prolaznih situacija, time manji raspon prostora i vremena ona obuhvata i udaljava nas od praizvora. I obrnuto: što se čovek više koncentriše na dobrodušnost i ljubav, a ne na agresivne emocije, postepeno se oslobađajući od zavisnosti prema okruženju, bliži je svom praizvoru i dobija veću mogućnost da se harmonično razvija. Samim tim čovek koji u sebi guši ljubav zbog materijalnih pobuda, zbog principa i ideala, pa čak i moralnih i etičkih razloga, on strateške oblike spoznaje sveta podređuje taktičnim. I zbog toga će pre ili kasnije biti osuđen na propast.

Posledično tome, ljubav koja ispunjava čoveka predstavlja vrednost samu po sebi i njeno suzbijanje se ne može ničim opravdati.

Osoba koja je osvetoljubiva i ispunjena ogorčenošću pokušava da upravlja okruženjem pomoću svojih principa, morala i moralnosti. Iz tog razloga se obim njenih emocija sve više sužava, a adaptacija na svet se smanjuje. Samim tim, nastaje novi talas agresivnih emocija. U meri u kojoj se čovek svesno odriče potrebe za osvetom, osudom i osećanjem srdžbe, on proširuje svoje mogućnosti da upravlja svetom oko sebe.

Dakle, onoliko koliko srednjoškolac teži da sačuva dobrodušnost i usredsređen je na uvećanje inercije ljubavi, u toj meri će na bilo kom stupnju svoje kasnije aktivnosti imati veće mogućnosti da upravlja situacijom i prevaziđe teškoće.

POJAM I TIPOLOGIJA STRESNIH SITUACIJA U ŽIVOTU SREDNJOŠKOLACA

Tvorac pojma „stres“, Hans Selye, isprva je pisao: „Stres je smrt“. Posle nekoliko godina istraživanja postepeno je došao do suprotnog koncepta: „Stres znači život“. Dakle, najveća opasnost nije u samom mehanizmu stresa, već u pogrešnom odnosu koji imamo prema onome što nazivamo stresom. Kada neki događaj za nas predstavlja opasnost, dolazi do stresnog stanja koje oslobađa unutrašnje rezerve organizma, pomažući mu da na taj način preživi. Stres prvenstveno podstiče na aktivna dejstva, spoljašnje ili unutrašnje promene. Spoljašnja aktivna dejstva nam pomažu da preživimo u sadašnjem trenutku, to je režim taktičkog preživljavanja. Unutrašnje promene rade u službi strateškog preživljavanja, dakle u perspektivi.

Biolozi su obavili interesantna istraživanja. U postojećim kolonijama mikroorganizama, broj mutanta prosečno iznosi 2-3%. Po pravilu, oni nisu životno održivi. Nekada su na njih gledali kao na kvar u genetskom programu zajednice. Međutim, ukoliko uslovi života naglo postanu nepovoljni, broj mutanta se povećava do 30%. Pojavljuju se jedinke sa potpuno drugačijim sposobnostima. Zahvaljujući njima kolonija opstaje u životu.

Ovaj mehanizam je prilično jednostavno primeniti na čoveku. Povremena unutrašnja i spoljašnja destabilizacija je neophodna za adaptaciju na okruženje. Antropološka istraživanja pokazuju da bez povremenih negativnih promena na površini planete čovek ne bi postao ono što jeste. Ako, recimo, ne bude unosio hranu, on će umreti, ali ako bude povremeno gladovao, živeće duže nego obično. Dakle, stres je neophodan ne samo za čovekovu adaptaciju na okruženje, već i za njegov razvoj. Preostalo je da objasnimo u kojim slučajevima je stres opasan, a u kojima je koristan.

Postoje tri vrste stresa: stres kao neprijatna situacija u sadašnjosti; stres kao neprihvatanje prošlosti, ili žaljenje zbog nje, i stres kao strah od budućnosti. Razmotrimo prvu vrstu stresa.

Ibn-Sina, naučnik iz srednjeg veka, obavio je sledeći eksperiment: zdravu i uhranjenu ovcu je vezao na pet metara udaljenosti od vuka. Nakon tri dana ona je umrla.

Drugi primer: ovca je rodila mrtvo jagnje. Njen organizam je toliko zatrovan da ništa ne može da je spase. Kada joj donesu tek rođeno

jagnje od druge ovce, ona počinje da ga hrani, staje na noge i preživljava.

Treći primer: Čopor majmuna plaše iznenadnim zavijanjem sirene. Oni panično beže što dalje od tog mesta. Međutim, jednog majmuna naučnici vezuju da ne može da pobegne. Na kraju taj majmun doživljava infarkt.

Šta se desilo u prvom slučaju?

Stres oslobađa zaštitne sile i prebacuje organizam u forsirani režim rada. Međutim, ako on duže potraje, nastupa nervno energetska iscrpljivanje koje može dovesti do bolesti ili smrti. Dakle, umeće da se na vreme isključimo iz stresnog stanja omogućava nam da sačuvamo zdravlje i snagu neophodne za dalji razvoj. Ma koliko to izgledalo čudno, čovek je stalno suočen sa sličnim situacijama, ali se prosto govoreći - vuk nalazi na većem rastojanju.

Svako od nas prolazi kroz situacije koje nam direktno ili indirektno ugrožavaju život, zdravlje, karijeru i blagostanje. Ukoliko povremeno budemo menjali ritam života u kome se nalazimo, stres više neće biti kontinuiran, nego doziran, i od opasnog će postati koristan. Zaljubljenici u turistička putovanja, odlaske u prirodu i sportisti, pre svega uče da se isključe od stresova, neprijatnih događaja vezanih za kuću, posao. Odnosno - stresom možemo da upravljamo: iz otrova ga možemo pretvoriti u lek.

Hajde da zamislimo sledeću situaciju: vuk je vezan tako da ne može da se pokreće, a ovca se nalazi iza njega, ili je privezana uz njega. Stres će kod ovce proći mnogo brže i ona će preživeti zato što vuk za nju neće biti samo simbol smrti, već živo biće s krznom, mirisom, kretnjama. Isprva će stres biti toliko velik da će se njena svest isključiti ili blokirati. A zatim će se odnos prema izvoru opasnosti promeniti. Znači, odnos prema stresu se može menjati, pri čemu se može umanjiti i njegova važnost.

Ukoliko se kod čoveka formirao determinisan odnos - da od stresa treba pobeći, ili se izbaviti, takav jednostran pristup može da izazove probleme.

Zamislite da na svom radnom mestu imate saradnika koji vam se uopšte ne dopada. Ne možete da date otkaz na poslu, ali ne možete da trpite ni njegovo prisustvo. Ako ova situacija dugo potraje, vašem zdravlju i psihičkom stanju biće naneta šteta. A sada zamislite sledeće: vi

definišete šta je ono što vam se ne dopada kod tog čoveka. Zatim mu prilazite i započinjete razgovor s njim. Potrudite se da što više saznate o njemu i njegovoj porodici. Radite to sve dok se u vama ne pojavi osećaj topline. Zamislite tog čoveka kao malo dete. Šta je ono što mu nisu pružili njegovi roditelji? Čim se topla osećanja u vama ustale, stres će nestati. Dakle, negovanje unutrašnje dobrodušnosti, umeće da u svakom čoveku pronađemo pozitivne osobine, pomaže nam da promenimo naš odnos prema stresu i da ga ublažimo.

A sada zamislite da se vaš pokušaj razgovora s tim čovekom završio psovka i proklinjanjem s njegove strane. Koliko god čudno zvučalo, videćete da se u vama pojavila unutrašnja dobrodušnost i radost, pa ćete sutra sasvim mirno proći pored njega. Zašto se to desilo? Zato što ste unutrašnje zamerke izneli na površinski nivo, to jest pokušali ste da upravljate stresnom situacijom. Kada bi ovca neprestano blejala od straha, možda ne bi umrla. Neprestano negativno procenjivanje situacije može dovesti do teških bolesti i smanjenja stvaralačkog potencijala. Govoreći prostim jezikom, čovek može da vidi vuka tamo gde ga nema. Posledično tome, strogo procenjivanje ljudi i okruženja, fiksiranje na negativnim stranama života može dovesti do trajnog podsvesnog stresa, a zatim do bolesti, kao i do pada duhovnog potencijala.

Pređimo na drugu situaciju: organizam životinje je oslabljen zbog neuspelih porođaja, prepun je toksina i iscrpljen je zbog trudnoće. Nastupila je destabilizacija ne samo spoljašnje situacije, već i unutrašnjeg stanja organizma. Živ organizam predstavlja koloniju ćelija u kojima se neprestano odvijaju raspadi i promene, ali te promene su pod kontrolom, spojene određenim funkcijama. Međutim, kada nivo destabilizacije prevaziđe kapacitet funkcija, organizam oboljeva i umire. U navedenom primeru ovca je osuđena na smrt budući da je nivo promena u organizmu premašio dopuštene granice. Ili, koristeći našu terminologiju - prevazišao je dopuštene norme. Ovcu prinose novorođeno jagnje i kod nje dolazi do naglog intenziviranja mehanizma ljubavi i topline prema drugom živom biću. Stoga intenzitet stresa postaje za nju podnošljiv. Zaključujemo sledeće: zalihe unutrašnje dobrodušnosti, ljubavi i topline u duši određuju nam sposobnost da prevaziđemo stres. Dakle, naš karakter je direktno povezan sa sposobnostima da prevaziđemo stres.

Osobe koje su ispunjene gnevom i žuču, koje istrajno potiskuju u sebi topla, prijateljska osećanja, smanjuju svoje mogućnosti adaptacije i

spoznaje sveta koji ih okružuje. Pre ili kasnije unutrašnja agresivnost i potiskivanje ljubavi i dobrodušnosti će naškoditi ne samo fizičkom, već i psihičkom zdravlju, smanjujući sposobnosti i čovekov stvaralački potencijal. U koncentracionim logorima, gde su ljudi bili pod konstantnim stresom, prvi su umirali kriminalci, kao i osobe koje su bile ispunjene gnevom i nalazile se u stanju očaja. Poslednji su umirali aristokrate i vernici, odnosno osobe za koje je očuvanje dobrodušnosti i unutrašnjih zalih ljubavi bilo jedno od najvažnijih principa.

Dugi niz godina američki naučnici su vršili istraživanja pokušavajući da otkriju uzrok stomačnih bolova kod dece u prvim godinama života. Ispitali su nekoliko hiljada osoba i ispostavilo se da od bolova pate baš ona deca čiji su se roditelji u toku trudnoće i pre nje nervirali i brinuli. Odnosno, negativne emocije i nagomilan stres, kome su roditelji bili izloženi pre začeca deteta i u toku trudnoće, prenose se na decu gde se još više pojačavaju.

Istraživanja koja je obavio autor pomenutog članka su na stotine primera pokazala da nerazrešeni stresovi iz mladosti, ili čak detinjstva, mogu negativno da utiču na karakter, zdravlje i sudbinu buduće dece. Otkriven je novi mehanizam samoregulacije koji se sastoji iz sledećeg: ako se čovek koncentriše na osećanje dobrodušnosti i ljubavi, a zatim, mentalno, ponovo prođe kroz sve stresne situacije na desetine i stotine puta, tada će unutrašnje blagotvorne promene nastupiti ne samo u duši roditelja, već i njegovog deteta. Koristeći ovakav mehanizam, roditelji mogu značajno da uvećaju sposobnost deteta da prevazilazi stresne situacije. Štaviše, radeći na sebi, u mnogim slučajevima su roditelji pomagali deci da se izbave ne samo od fizičkih, već i od psihičkih bolesti.

Bolest je naš pomoćnik pri nerazrešenom stresu. Fizička ili psihička bolest destabilizuje organizam pri čemu dolazi do istiskivanja jednog stresa i zamenjivanja drugim. Svaki stres protiče i prihvata se daleko mirnije kada je čovek bolestan. Dakle, umeće da prevaziđemo stres, uvećanje unutrašnje dobrodušnosti, spremnost da drugim ljudima poklanjamo duševnu toplinu putem reči, postupaka i brigom o njima, taloži se u podsvesti menjajući nam karakter, što nam naposljetku pomaže da se izbacimo od mnogih bolesti.

Preći ćemo na treći slučaj. Živo se razlikuje od neživog time što reaguje na okruženje. Svaka promena u okruženju izaziva u nama pozitivne ili negativne emocije. Na primer, na zvuk zavijanja sirene dolazi do destabilizacije unutrašnjeg, psihičkog stanja majmuna i to preti

fizičkoj destabilizaciji. Da bi zadržali stanje unutrašnjeg komfora, majmuni beže, hvatajući maglu. Ako bi majmun bio potpuno okovan te stoga ne bi mogao da preduzme nikakva dejstva, konstantan stres bi izazvao emocije straha, mržnje ili gubitak volje za životom. Uzrok infarkta su bile negativne agresivne emocije.

Šta je ono što se dešava u čovekovom životu?

Zamislimo situaciju kada je neko nepravedno uvredio dve osobe. Prva izražava svoje negodovanje pokušavajući da promeni situaciju. Što više to pokušava i aktivnije nastoji da odredi uzroke zašto se nešto desilo, u njenoj duši će sve manje biti negativnih emocija. Druga osoba je uvređena, ali ništa ne preduzima, odnosno imobilizuje sebe. Kao posledica toga ona se može razboleti. Prevažavanje stresa zavisi od toga koliko smo aktivni i koliko smo spremni da negativnu emociju pretvorimo u raznovrsna dejstva. Poslednja istraživanja američkih naučnika o fenomenu dugovečnih ljudi su pokazala da ih povezuju samo dva faktora: dobrodušnost i aktivan rad. Upravo su ovi kvaliteti neophodni za uspešno prevladavanje stresa.

Agresivnost i uvredljivost su pokušaj samozaštite, svojevrsna potreba da uništimo objekat stresa. Kada naučimo čoveka da se štiti, tada će njegova duša biti ispunjena sa manje ogorčenosti i posledica nerazrešenog stresa. Recimo, prevareni smo prilikom kupovine stana. Ako ne znamo šta da preduzmemo, preplaviće nas ljutnja i mržnja. Ali ako nam je poznat zakon, konsultovaćemo se s pravnikom i prijateljima šta da uradimo u ovoj situaciji, pri čemu se naša zaštita od opasnih, agresivnih emocija pretvara u promišljene postupke. Postoji još jedan važan momenat a to je da ukoliko smo ranije promislili o svim mogućim neprijatnim varijantama, tada ćemo, čak i ako se pojavi opcija na koju nismo računali, lakše moći da prevladamo stres. Dakle, jedan od uslova za prevladavanje stresa je pripremljenost za njega!

U meri u kojoj uključimo stresnu situaciju u život, kao neophodan uslov razvoja, toliko smo unapred pripremljeni za stres i prolaske kroz njih.

Kada su vojnici Petra Prvog u Parizu, nakon parenja u sauni, pošli da se okupaju ledenoj vodi, Parižani su mislili da žele da okončaju život samoubistvom. Kada čovek obitava u dobrodušno-radosnom stanju, ledena voda se iz otrova pretvara u lek. Tradicionalno, u Rusiji su zabranjene svađe i psovke tokom parenja u sauni. Ako je čovek nervozan i nezadovoljan, a pari se u sauni, nakon toga može da se razboli.

Pre sto godina ljudi su doživljavali brodolom i nakon nekoliko dana su umirali. Obdukcija je pokazala da su umrli od gladi. Danas, kada ljudi znaju da gladovanje može biti korisno i kada poseduju informaciju o tome kako treba pravilno gladovati 20, 40, 50 i 70 dana, ono ne dovodi do prekomernog fizičkog iscrpljivanja. Primećena je interesantna činjenica: ako u toku gladovanja čovek počne da se nervira i brine, mogao bi naštetiti svom zdravlju.

Čovekova nemogućnost da prevaziđe jedan stres, kao eho odzvanja na sve stresne situacije. Mnogi ljudi se suočavaju sa situacijom koju ne mogu da prevaziđu, pri čemu osećaju agresivne emocije, koje su najveći neprijatelj naše adaptacije na svet, i počinju da osećaju isto to u svim drugim situacijama, čak i ne sluteći da se to dešava.

Na primer, ako je čovek oštro osuđivao svoje roditelje, isto će se ophoditi prema svim ljudima. Uzročnik stresa je često naš pogled na svet. Ukoliko stalno tražimo krivce, to će neminovno dovesti do agresivnih emocija i smanjiti našu sposobnost adaptacije. U epohi obračuna sa kultom ličnosti u Rusiji, ljudi su došli do saznanja o onome što se realno dešava. Cela zemlja se nalazila u stanju stresa. Ljudi su reagovali pokušavajući da za sve okrive jednog od rukovodioca države - Staljina. Pojavile su se agresivne emocije, prezir, osuda i mržnja. Taj nerazrešen stres se zatim izlio u negativne posledice. Istraživači-vizionari su govorili da nije Staljin kriv za to, već da je Trocki bio još okrutniji lider. Kako se vremenom ispostavilo, Staljin ni u čemu nije narušavao one principe koje je razvio Lenjin, pa su krenule optužbe upućene Lenjinu. Saznanja o njemu su bila još šokantnija, a zatim se ispostavilo da se Lenjin u principu ponašao u skladu s programom koji je bio izložen u radovima Marksa i Engelsa. Tek danas mnogi počinju da uviđaju u čemu je uzrok nesreća koje su pogodile zemlju: da se ne radi o faličnosti konkretnog pojedinca, ili grupe ljudi, već o manjkavosti komunističke teorije i, samim tim - naših predstava o svetu i čoveku.

„Ne postoje ljudi, već ideje“ - govorili su stari Indijci. Samim tim, ispravna predstava o svetu koji nas okružuje, razvijen impuls za spoznajom sveta doprinose prevazilaženju stresova koji se dešavaju u velikim razmerama.

Istraživanje filozofskih i religioznih spisa nam pomaže da prevaziđemo jednostrano percipiranje sveta i situacija. Ono što danas smatramo štetnim, sutra može da se ispostavi korisnim. Takva formula nam pomaže da zaustavimo negativne emocije i da u svakoj situaciji

sačuvamo dobrodušnost koja nam je toliko neophodna za prevladavanja stresa.

Čovek se razlikuje od životinje po tome što ume apstraktno da razmišlja, a za takav proces je neophodno imati dobro pamćenje i imaginaciju. Pamćenje nam omogućava da, analizirajući prošle događaje i njihov rezultat u sadašnjosti, vršimo generalizacije proširujući razumevanje sveta, što povećava našu adaptaciju na njega. Mašta nam omogućava da modelujemo budućnost. I što nam je aktivnija mašta, što više stvaramo zamišljenih modela time se bolje orijentišemo u sadašnjosti i pripremamo se za budućnost. Ali stres ne vrebava samo u sadašnjosti, već se ponekad krije u prošlosti ili u budućnosti.

Kada nam se dešava neprijatna situacija, možemo pokušati da promenimo nju ili naš odnos prema njoj. Ako se ona desila u prošlosti, ne možemo je promeniti i tada preostaje samo da promenimo odnos prema njoj. Ako zadržimo neku emociju, odnosno želju da promenimo situaciju, žaleći zbog prošlosti, dolazi do psihičkog preopterećenja. Kada je čovek dugo izložen psihofizičkom preopterećenju i poseduje minimalne pozitivne emocije, takav stres može biti nepremostiv, pri čemu će dovesti do opasnih posledica. Postavljanje nemogućeg zadatka i stalna želja da ga ispunimo dovodi do fizičkog ili duhovnog raspada. Psihička opterećenja su mnogo opasnija od fizičkih. Ona se akumuliraju neprimetno, ali posledice osećamo daleko duže, tj. mogu se protezati godinama i decenijama.

Pre Sigmunda Frojda smatralo se da emocija iščezava bez traga ako nestane faktor koji ju je isprovocirao. Istraživanja Frojda, Junga i drugih pokazala su da čovek poseduje višeslojni nivo emocija. Postoje površinske emocije, koje reaguju na događaje u okolini, ali postoje i dublje emocije za koje mi i ne slutimo. Njihov značaj može biti čak i veći od značaja površinskih emocija. Frojd je otkrio da emocije poseduju ogromnu inerciju, da čak i ako nestanu spolja, nastavljaju godinama da borave u našoj podsvesti. Inercija emocija je neophodna da bi funkcionisao mehanizam pamćenja. Bez razvijene memorije nemoguć je mehanizam razmišljanja. U osnovi procesa mišljenja nalazi se mehanizam poređenja dva ili većeg broja veličina u prostoru i vremenu. Ako ne procenjujemo situaciju, ne analiziramo je i ne upoređujemo, proces mišljenja se zaustavlja.

Sovjetski psiholozi su izveli sledeći eksperiment: ruke ispitanika su stavljane u gips koji bi se potom stegao. Zatim su pred njim prolazili

prijatelji i rođaci ali ih on nije prepoznavao. Ispostavilo se da je sposobnost prepoznavanja, odnosno misaoni proces, neraskidivo povezan sa emocionalnim procesom. Kada se odvija proces prepoznavanja, čovekovi prsti počinju da podrhtavaju. On kao da napipava lica ljudi koji su mu bliski i uopšte sve ono što opaža. Ovaj eksperiment i njegovi zaključci su izvedeni kao rezultat sledećeg zapažanja.

Naime, u toku Velikog Otadžbinskog rata (Drugog svetskog rata - prim. prev.), u bolnicu su pristizali ranjeni inženjerci. Po pravilu, gubili su šake ili su ostajali slepi posle eksplozija mina. Bez obzira na to što im psiha nije bila oštećena, niti su doživeli povrede glave, posle nekoliko dana kod njih se javljao poremećaj u govoru koji je prilično dugo trajao. Ali ukoliko bi pacijentu umesto podlaktične kosti napravili nešto poput klešta, koje je on mogao da pokreće i opipava predmete, govor se vrlo brzo uspostavljao.

Na osnovu gorepomenutog se može zaključiti sledeće: osnovni mehanizam procesa pamćenja se sastoji u našim osećanjima, odnosno emocijama. Bez emocionalne memorije, ne može da se razvija ni mentalna memorija. Sve naše emocije su povezane sa okruženjem i omogućavaju nam da se adaptiramo na njega. Na kraju krajeva, one se svode na emocije koje leže u osnovi naših nagona i koje traju daleko duže od jednog čovekovog života. One se nasleđuju i prožimaju prostor i vreme znatno više nego kada je reč o kratkotrajnim emocijama. Bez takvih dugovečnih i sveobuhvatnih emocija nemoguća je nužna adaptacija na okruženje jer su kratkotrajni procesi odraz onih dugoročnih. Dakle, da bi se živo biće adaptiralo, bazični slojevi emocionalnog pamćenja moraju da reaguju na čitavu Vasionu. Neophodno je da postoji emocija kroz koju živo biće može da dobije informaciju o svim procesima koji se dešavaju u Vasioni. Od trenutka nastanka života, pa do današnjeg dana, ta emocija ne sme da se prekida i mora maksimalno da bude aktivna u trenutku stvaranja informacionih i fizičkih struktura živog bića. Jedina takva emocija je ljubav.

Svako živo biće prolazi kroz dva razdoblja takvih emocija. Prvo je: formiranje informacionih struktura budućeg živog bića i drugo - formiranje fizičkih struktura. Kod životinja je to doba parenja. Koliko čovek duboko oseća ljubav, podstiče i neguje to osećanje; pojačavajući njegovu inerciju, toliko više ima mogućnosti za spoznaju i razvoj.

Ljubav možemo definisati kao osnovni informacijski izvor svakog živog bića u Vasioni. Međutim, postoje događaji koji se odvijaju u Vasioni, Metagalaksiji, u našoj galaksiji i dr., a postoje i oni koji se odvijaju u prečniku od nekoliko metara od nas. Podjednako su važni i jedni i drugi. Razlika je samo u vremenu trajanja. Da bi se omogućilo preživljavanje fizičkog omotača, ili određene teritorije koja je povezana s njim, živo biće je prinuđeno da se povremeno agresivno ponaša. Naučnici su utvrdili paradoksalnu činjenicu: od svih nagonskih emocija, agresivne emocije su poslednje koje se gase. Zbog toga su pojedini psiholozi izvukli zaključak da je osnovni nagon kod čoveka i bilo kog drugog živog bića - nagon agresije. Zapravo, agresivnost i jeste mogućnost da se adaptiramo u okviru kratkotrajnih procesa. U meri u kojoj se čovek koncentriše na takav mehanizam, srazmerno njemu gubi mogućnost adaptacije na budućnost. Jednostavnije rečeno, osobe koje poseduju pojačanu agresivnost i ogromnu pakost su životno neodržive. Kada agresivne emocije dugo traju, tad počinju da potiskuju i uništavaju ljubav i dolazi do prekida u kontaktu sa informacionim procesima u Vasioni što dovodi do bolesti i smrti. Odnosno, ako dobrodušnost i ljubav moraju da imaju maksimalnu inerciju, tada osećaji poput razdražljivosti, agresivnosti i grubog ponašanja moraju da imaju minimalnu. U takvim situacijama adaptacija na okruženje se odvija normalno.

Ukoliko čovek u sadašnjem trenutku negativno procenjuje neku situaciju, tada kratkotrajna agresivna emocija, ili bila koja negativna procena, aktivira mehanizam agresije i to predstavlja malu opasnost. Kada negativno procenjujemo veću grupu ljudi, državu ili celo čovečanstvo, onda čak i kratkotrajno aktiviranje mehanizma agresije može biti opasno po psihofizičko stanje. Međutim, ako s negativnom emocijom procenjujemo prošle događaje, odnosno preziremo, osuđujemo i žalimo, onda se agresivnost prema ljubavi uvećava na stotine i hiljade puta. Samim tim naše sposobnosti prilagođavanja se smanjuju i svaki stres nam postaje nepremostiv. Prema tome, bilo kakve negativne emocije povezane s prošlim događajima, ukoliko ne menjamo svoj odnos prema njima, drastično smanjuju našu sposobnost adaptacije u sadašnjosti. Stres, koji je po pravilu povezan s budućim događajima - to su emocije straha i nesigurnosti. Da li te emocije utiču na naše fizičko i psihičko stanje?

Razmotrimo emociju straha. Po pravilu, ona je povezana sa neposrednom pretnjom po život, odnosno povezana je sa brzim i kratkotrajnim procesima. Na primer, leopard se baca na majmuna s namerom da ga pojede i kod majmuna se pojavljuje emocija straha koja je neraskidivo povezana sa emocijom mržnje i porivom da se leopard uništi. U principu, svaka emocija straha bezuslovno sadrži u sebi mržnju i želju da se objekat koji je uzrokovao strah uništi. Zato su intenzivna briga i strah od budućnosti kratkotrajne agresivne emocije koje uvećavaju svoje razmere i do hiljadu puta. Čovek koji se plaši budućnosti aktivno uništava sebe ništa manje od onoga koji žali ili proklinje svoju prošlost. Samim tim, jedan od glavnih uslova za prevazilaženje stresa je pravilan emocionalni odnos prema okruženju, prema prošlim i budućim događajima.

Organizam srednjoškolca se priprema za kompletnu promenu životnog ritma. Predstoji mu moguće razdvajanje od roditelja zbog fakulteta ili služenja vojnog roka. Dolazi i do razdvajanja od školskog kolektiva. Prilično opušten i lagan režim škole se iznenada menja naglom promenom situacije na fakultetu ili poslu. Većini srednjoškolaca predstoji služenje vojnog roka, gde su neizbežna fizička i moralna opterećenja. Obično se u tom periodu, od 15. do 18. godine, dešava i prva ljubav. Srednjoškolac se priprema na to da postane samostalan, da se štiti i brani svoje interese, da ostvaruje postavljene ciljeve i da je potrebno da se ponekad iskuša u konfliktima.

Prve osobe koje mu u tome mogu pomoći su njegovi roditelji. Ukoliko zauzmu pravilnu poziciju, pomažući svom detetu, razvijajući ne samo roditeljske, već i prijateljske odnose, nalazeći mu se u blizini, ono će osetiti njihovu podršku u svakoj stresnoj situaciji što će ojačati njegov nervni sistem i uvećati mu sposobnosti. Međutim, ako roditelji pokušaju da grubo uguše svako, s njihove tačke gledišta, pogrešno ponašanje, sigurni da su oni ti koji treba da naprave red, na taj način će mu samo naneti štetu jer će u velikoj meri umanjiti njegove sposobnosti za prilagođavanje pružajući mu, po njihovom mišljenju, ispravan model ponašanja. Pedagogija se odvija „kap po kap“, i nije odjednom izliveno vedro.

Kada se roditelji trude da shvate šta je potrebno njihovom detetu, tada ta saosećajnost i boravak u njegovoj blizini, koji ne isključuju primenu kritike u slučaju pogrešnog ponašanja, pomažu više od bilo kakvih moralisanja. Kada roditelji ne žele da shvate šta se dešava s

njihovim detetom, nego se ograđuju od njega svojim zahtevima, na taj način guraju dete u nepremostiv stres. Dete se tada više ne orijentiše na ljubav i prijateljstvo prema roditeljima, već pokušava da se osloni samo na sebe, što uzrokuje egoizam i okrutnost prema ljudima u okruženju. Kada roditelj stalno demonstrira svoju nadmoćnost prema detetu, tada guši njegovu osnovnu mogućnost da prevaziđe stresne situacije, kao i mogućnost da se u njegovoj duši sačuvaju dobrodušnost i ljubav. Ponižavanje deteta i demonstriranje svoje nadmoći prema njemu nisu pedagoški metodi, kao ni sredstva vaspitanja, već pogrešna koncentracija na silu, um i ličnu važnost. Što je dete unutra zaštićenije od stresa i ima veću inerciju ljubavi i dobrodušnosti, toliko je njime teže upravljati. Stoga mu ne treba naređivati, već se dogovarati. Mnogi roditelji ne žele u svom detetu da vide prijatelja na koga se mogu osloniti, već roba koji od njih mora da zavisi. Umesto ljubavi i dobrodušnosti, oni dobijaju osećaj sopstvene nadmoći i značaja. Tada se vaspitanje u celosti svodi na pojačavanje detetove zavisnosti od roditelja, potrebi da se od njega načini istovetna kopija samog sebe. Ali da bi se to postiglo, neophodno je uništiti najveće prepreku u njemu, a to su ljubav i dobrodušnost. Želja da se dete učini zavisnim postoji u svakom roditelju: u kojoj meri se on odupre toj tendenciji, ili ne bude osećao strah da se pokaže slabim i bespomoćnim pred sopstvenim detetom, koliko u njemu ne bude vaspitavao strah i ozlojeđenost, već ljubav i dobrodušnost, toliko će to detetu pomoći da izdrži iskušenja i da mnogo postigne u životu.

KONTROLISANJE SITUACIJE

U poslednje vreme sam primetio jednu interesantnu karakteristiku: sa Višeg plana mi je blokiran svaki pokušaj kontrole nad situacijom.

Nakon kraće analize shvatio sam da to zapravo predstavlja spasenje jer čim bih se uhvatio za neku situaciju, odmah me je, poput lavine, spopadala želja da je u potpunosti kontrolišem. Nakon toga mi se dešavalo da me obuzima jara zbog najmanjih sitnica. Pacijenti su mi često govorili o iznenadnoj potrebi da nekoga udare rukom ili da čak nasrnu nožem ukoliko im se nalazio u ruci. I ja sam prolazio kroz takve trenutke. Smatrao sam to patološkom crtom svog karaktera. Sada mi je jasno da se radi o pojačanoj želji za upravljanjem drugima, da se uništi svako onaj koji nam se ne potčinjava. Kada se fokusiramo na svoju volju i želje, tad zaboravljamo na Božju volju. Zato je u budizmu jedan od najvažnijih uslova za postizanje prosvetljenja oslobađanje od želja. Dakle, ne treba da učimo kako da gospodarimo svetom, već je potrebno da osetimo svoju sporednost i bespomoćnost. Često sam objašnjavao pacijentima kako želja da upravljamo svetom na spoljašnjem planu utiče na razvoj naših sposobnosti. Međutim, želja da upravljamo svetom na suptilnom, unutrašnjem planu, uzrokuje bolest i smrt.

Nedavno sam sa prijateljima razgovarao o problemima koji su se pojavili kod našeg zajedničkog drugara.

- Veoma je gord - rekao sam im - a osećaj da smo iznad drugih pre ili kasnije uzrokuje gubitak svega. Hajde da ovlašno pogledamo kako izgleda situacija - predložio sam. - Da bi eksperiment bio čist, izmerićemo nivo gordosti kod četiri osobe, uključujući i nas dvojicu.

- Kod prvog - rekao sam - nivo gordosti je normalan. - Kod drugog je nivo gordosti očigledno povišen.

- A kod trećeg? - upitao je moj prijatelj.

- Njemu prethodi smrt - rekao sam mu. Nivo gordosti mu ne ostavlja šanse da preživi.

Pogledao sam četvrtog i kod njega je stanje bilo manje-više u redu. Iza broja dva je bio naš prijatelj, koji je imao mnogo problema. Osoba broj tri sam bio ja i odmah sam shvatio u čemu je problem. Podsvesno sam počeo da dostižem daleko veće nivoe drugih svetova. Punih godinu dana sam iskupljivao vezanost za duhovnost, koja je nastajala pri kontaktu sa četiri sveta. Nekada su, tokom dijagnostike, provejavali

programi koji su dosegali sedmi i trinaesti nivo, ali je to bila površna, isključivo informaciona dijagnostika bez ikakvih kontakta s drugim svetovima. Međutim, pri energetske, realnijoj interakciji, otpočinjalo je isto ono što se dešava kada umesto jedne rublje na lutriji dobijete milion: čovek čak i ne shvata da se u njemu razbukta gordost, koja se automatski pretvorila u program samouništenja.

Takođe, čovek i ne primećuje da se u njemu pojavila potreba da uništi drugog ili sebe, te na kraju završava život samoubistvom ili umire od ozbiljne bolesti ne uspevajući ni da shvati šta se desilo. Razumeo sam da mi je ostalo malo vremena. Preda mnom je bio samo jedan izlaz: hitati ka Bogu, čak i puzeći, sve više osećati Njegovo prisustvo u duši.

Kada budem naučio kako da se oslobodim potrebe za kontrolom situacije, kao i da se lišim svojih želja, nada i planova, to će mi dati dodatno vreme i pomoći će mi da preživim.

GREŠKE U DIJAGNOSTICI

Bio je 27. novembar i tog jutra sam, postepeno se budeći, gledao kroz prozor. Vreme je bilo lepo, minus 10 stepeni. Grane drveća i zgrade su poprimile crveni odsjaj sunca. Ponovo me je spopao napad kašlja. Odmah nakon promocije pete knjige dobio sam jaku prehladu i bronhitis. Nikada se nisam osećao loše uoči predavanja, ali sat vremena pre promocije, koja se održala 21. novembra, toliko mi je bilo loše da umalo nisam povraćao. Imao sam utisak da mi se tlo ljulja pod nogama. Osećao sam da je značaj informacije, koju želim da pružim, veći od mojih mogućnosti da upravljam situacijom.

- Sve je Božja volja - razmišljao sam. - Ako dobijem još neki znak - otkazaću promociju.

Uoči početka predavanja delovalo je da se sve umirilo, međutim, na kraju predavanja mi je škripao glas, a sledećeg dana sam se razboleo. Nešto se pokrenulo na prvom predavanju pri čemu su u meni isplivali ozbiljni slojevi. Ponovo sam u mislima prošao kroz ceo tok predavanja i prisećao se ključnih momenata odakle je sve moglo da krene. Registrovao sam trinaesti nivo destabilizacije. Odavno sam suočen s tom temom i program samouništenja se značajno povećao. Problemi s vidom i urogenitalnim traktom su se pojačali i ja sam, isto kao i ranije, bio potpuno bespomoćan. U svesti su mi iskrsele reči koje sam govorio na predavanju.

- Ako vas je uvredila bliska i draga osoba, a vi zbog toga osećate ljubomoru, mržnju ili prezir prema njoj, sve se to vremenom pretvara u program samouništenja koji blokira predeo glave. Ako živite u siromašnom društvu, biće vam teže da ustanovite krivce. Vaše nezadovoljstvo se neće rasplamsavati, nego će tinjati i u tom slučaju će se program samouništenja blokirati kroz creva. Ali ako se naše konstante ne raspadaju zbog uticaja pojedinaca ili grupe ljudi, već usled promene energije Zemlje ili Sunca, tada se poodmakli program samouništenja blokira u rejonu prve čakre, odnosno poremećajem funkcije urogenitalnog trakta ili debelog creva, tumorima ili povredama u toj oblasti, impotencijom ili neplodnošću. Odnosno, čovek i ne sluti da je otpočela destabilizacija njegovih dubljih duhovnih vrednosti. Organizam može podsvesno da podstiče agresivnost i nezadovoljstvo zbog čega će program samouništenja razarati njegovu prvu čakru, gde je skriven glavni informacioni centar za upravljanje organizmom.

Navešću jednu zanimljivu činjenicu: opraštanje, odnosno sposobnost da sačuvamo ljubav, s jedne strane, ili razdražljivost, odnosno agresivnost prema ljubavi, s druge strane, aktiviraju se nezavisno od naše volje i svesti, ali su određeni našim prethodnim iskustvima. Ako oprostimo voljenoj osobi koja nas je povredila, moći ćemo da sačuvamo ljubav i preživimo uprkos najsnažnijim destabilizacionim uticajima. Ako smo osećali ljubomoru, mrzeli i prezirali, tada nas agresija, a potom i program samouništenja, automatski razaraju, a mi to i ne slutimo. „Naša energija je sve manje kompatibilna sa energijom Zemlje i

Sunca - objašnjavao sam publici - i povratak u harmonično stanje se dešava kroz destabilizaciju zemaljskih vrednosti, a samim tim i kroz veću količinu ljubavi prema ljudskom rodu“.

Danas čovečanstvo može da sačuva božansku ljubav pri oscilacijama vrednosti do petog nivoa, odnosno vrednostima koje obuhvataju pet svetova. U bližoj budućnosti duhovne strukture mogu biti destabilizovane do trinaestog nivoa, to jest mogu trostruko da prevaziđu naše kapacitete. Pritom, globalne katastrofe mogu i da se ne dese, već će reproduktivna funkcija jednostavno biti blokirana i žene će prestati da rađaju decu.

Istina, program samouništenja se može ispoljavati posredstvom katastrofa i ratova. Preživeće oni koji su navikli da sačuvaju ljubav u uslovima globalne destabilizacije.

Na primer, potpuni sudbinski ili finansijski krah donosi oscilacije do trinaestog nivoa. Patnja zbog prve ljubavi, tj. nesrećno zaljublivanje donosi destabilizaciju do devetnaestog, odnosno do dvadesetprvog nivoa.

Sada ćemo opisati sve to jednostavnijim jezikom. Na primer, dečak se prvi put zaljubio, pri čemu je osetio ogromnu ljubav prema devojci. Međutim, ona mu je uzvratila prevarom. Povredila ga je tako što je otišla s drugim muškarcem. Bez obzira na uniženje ljudske ljubavi on je uspeo da sačuva božansku ljubav, pre svega zato što je božanske, sveopraštajuće i neuslovljene ljubavi u njemu bilo više od one zemaljske - zavisne, zastrašene i osetljive. Taj mladić može preživeti u budućim društvenim i planetarnim kataklizmama. Kada neko nije u stanju da prođe iskušenja koja dolaze zbog prve ljubavi, isto tako ih neće proći ni u bilo kojoj budućoj situaciji, i ne sluteći da tako stvari stoje.

Budući da se zbog prirode svog posla bavim analizom suptilnih struktura u kojima se skrivaju budući događaji, trenutno mi se dešava ono što se drugima može desiti u budućnosti. Oscilovanje trinaest mojih nivoa se odvija već sada. Program samouništenja je u porastu i ja tu ništa ne mogu da učinim. U dijagnostici sam pravio greške onda kada sam bio zainteresovan za rezultate. Što sam više bio zainteresovan, time su bile manje šanse da dođem do tačne i primarne informacije. U najboljem slučaju mi je pristizala trećerazredna informacija koja je bila od malog značaja. Zbog toga, kada sam bio suočen s velikim problemom ili nesrećom, nisam bio stanju ništa da vidim niti da razumem. Tada je preda mnom bio samo jedan zadatak: da sačuvam ljubav i da ne tražim krivce u drugima. U meri u kojoj sam uspevao da prođem ta iskušenja, jasnije sam uočavao osnovnu informaciju i sve to uvodio u svoj sistem.

Nekada sam razmišljao na sledeći način: moje vizionarstvo i metod će me učiniti neranjivim. Kasnije sam shvatio da želja da budem neranjiv predstavlja najveću opasnost po mene. Mislio sam da sam ja taj koji uzimam informaciju, a ispostavilo se da je dobijam. S Višeg plana su mi poslali nekoliko situacija i ja sam bio potpuno bespomoćan. Ništa nije funkcionisalo, već se sve obrušilo na mene. Bio sam prinuđen da se uhvatim za ljubav, kao jedinu konstantu. I kroz nju mi se vraćalo vizionarstvo, mogućnost analize i ceo moj sistem.

Ponovo sam bio u krevetu odakle sam posmatrao jutarnje nebo. U meni je sve škripalo. Znao sam da bronhitis može proći za nekoliko dana, bez ikakvih lekova, ali to svejedno neće otkloniti problem. Nisam mogao u potpunosti da shvatim proces destabilizacije od prvog do trinaestog nivoa. To je povezano sa gordošću, sa srećnom sudbinom. To je gubitak volje za životom koje sam preneo deci i unucima u trenucima kada se sve raspadalo. Ali ipak sam, toliko puta dosad, uspevao da prođem kroz teške životne situacije i otklonim nezadovoljstvo tako što sam uvećavao ljubav u duši. Zašto se sve rasplamsalo s takvom silinom? Tokom poslednja dva dana sam nekoliko stotina puta pokušavao da analiziram šta se dešava, ali ipak nisam uspevao da sve jasno sagledam.

Za sada se jedan od osnovnih razloga krije u odrastanju moje dece i njihovim budućim problemima, koje oni možda neće moći da prevaziđu. Moju ćerku je duže od dva meseca mučio kašalj, a to je bilo povezano sa budućom ogorčenošću na muškarce. Situacija mi je delovala prilično jednostavno.

- Bićeš ogorčena na druge ljude - rekao sam joj - a već sad nisi u stanju da to pobediš. To može naškoditi tvojoj deci i zato ti se sad pojavio kašalj, odnosno blokada uvređenosti pre nego što se pojavila. Pravilno se ponašaj, menjaj sebe i kašalj mora da prođe. Međutim, iz nekog razloga kašalj nije prolazio. Najverovatnije je problem bio u meni.

Setio sam se 1971. godine kada su se srušili svi moji planovi i nade po pitanju uspešne karijere. Smatrao sam da sam sve mirno prihvatio, ali se ispostavilo da su ogorčenost na ceo svet i nedostatak volje za životom bili prilično jaki. Iz nekog razloga, te dublje emocije su počele da isplivavaju pretećom brzinom i zamahom. Otpočeo je veoma opasan period za mene.

Nekada smo mrzeli i prezirali one koji su nas vređali i unižavali, a danas učimo da opraštamo onima koji unižavaju naša najsvetija osećanja. Jednom će nastupiti vreme kada ćemo sanjati o tome da nas neko uvredi, ali toga neće biti. I tada ćemo naše nesavršenstvo morati da iskupljujemo bolestima i smrću.

Ispostavilo se da je to vreme za mene već nastupilo.

Raspadao sam se a da za to nisu postojali nikakvi vidljivi razlozi. Svih onih nevolja, koje su me uzastopno pratile u poslednje vreme, očigledno da nije bilo u dovoljnoj količini kako bi me vratile u normalu.

Sećam se razgovora s jednim medijumom koji je uperenog pogleda ispred sebe rekao:

- Bio sam vlasnik jedne korporacije. Zbog poslovnih olakšica, osnivački kapital firme se nalazio na Zapadu. I sami znate da se ruska država oduvek ponašala kao sitni prevarant. Dakle, nisam samo vodio firmu, već sam i obučavao uspešne biznismene. Svaki od njih je posedovao velik novac. Odjednom se za mene zainteresovala družina iz Kosmosa koja mi je zabranila da se bavim biznisom. Kada sam ih pitao čime da se bavim, dobio sam prost odgovor: „Zaposli se kao nastavnik fiskulture u školi“. Šta mi je drugo preostalo osim da to i učinim, te sam ovu profesiju obavljao dve godine. Dešavalo se da je moja porodica bila na ivici gladi. Štaviše, ćerci su mi zabranili da nastavi studiranje iako je imala natprosečne ocene. Kada sam ih pitao: „Šta ona treba da radi?“, usledio je sličan odgovor: „Neka ide na selo i tamo živi; neka ništa ne radi“. Shvatao sam da su se ozbiljno zauzeli za moju ženu i mene. Ali recite mi zašto su se pojavili takvi zahtevi i da li je to ispravno s Božje tačke gledišta? Upozorili su me da ću uskoro morati da pređem na drugi posao i da ću vrlo naporno raditi. Potpuno sam se izgubio u toj zbrci.

Dijagnostikovao sam celu ovu situaciju na suptilnom planu i rekao mu:

- Proces mišljenja se odvija kroz upoređivanje objekata i procesa u vremenu i prostoru. Što sveobuhvatnije možemo da povežemo uzrok sa posledicom, naš potencijal razmišljanja će biti veći.

Na Zemlji otpočinju procesi koje savremeni nivo mišljenja nije u stanju globalno da proceni. Prosto govoreći, mi nismo u stanju da sagledamo posledice naših postupaka. Počeli su stihijski i nekontrolisani procesi koje nismo u stanju da pojмимо. Ako se ne pojave ljudi koje krasi umeće globalnog mišljenja, uskoro ćemo se suočiti sa procesima kojima nećemo biti u stanju da upravljamo. To će se svakako dogoditi. Sada govorimo o procentima takvih ljudi, i ako se njihov broj procentualno ne bude povećao, može da strada cela civilizacija. Pritom, ne treba računati da ćemo dobiti direktnu pomoć od drugih civilizacija; to je nemoguće. Mi posedujemo imuni sistem ne samo u fizičkom telu, već i u informacionom. Informacija iz nepoznatih izvora može da uništi celu civilizaciju, čak i ako se situacija isprva bude primetno poboljšala na spoljašnjem planu. Informaciju neophodnu za spasenje čovečanstva potrebno je prethodno sprovesti kroz njene predstavnike, prilagoditi je i u tako svarenom obliku ona neće predstavljati opasnost.

Prema tome, vaša tri završena fakulteta su zrnca prašine u poređenju sa informacijom koju ste dobijali u poslednje tri godine. Posao vam je odvlačio ogromnu količinu suptilne energije. Da bi vam spasili život, zabranili su vam da trošite energiju i maksimalno su ograničili vaše kontakte s ljudima.

Predočiću vam još jedan detalj: nivo naše svesti je zapravo nivo našeg kontakta s drugim svetovima. Ukoliko se nivo kontakta brzo povećava i prevazilazi zalihe ljubavi u duši, naglo se povećava zavisnost od viših duhovnih nivoa. U svakodnevnom životu zavisnost od ljudskih vrednosti isprva stvara strah, zatim uvređenost, a na kraju bolest. Ako bismo precizno skicirali taj lanac, on bi izgledao ovako: prvo dolazi do idealizacije zemaljskih vrednosti, potom do oholosti (koja se ispoljava kroz potrebu da to odbranimo), zatim do straha da ćemo to izgubiti, potom sledi uvređenost na ceo svet, zatim ogorčenost na sebe, potom se program samouništenja prebacuje na potomstvo i na kraju dolazi do blokade svega pomenutog kroz nesreće, bolesti i smrt. Međutim, kada stupamo u kontakt sa najvišim nivoima drugih svetova, ceo taj lanac munjevito proleće u našoj podsvesti i mi vidimo samo poslednju kariku -

našu bolest i smrt naše dece. Zbog toga su najčešće medijumi najvišeg nivoa neplodni ili im deca umiru.

- Dakle - obratio sam se medijumu - počeli su da vam šalju informaciju i u vama je desetostruko, ako ne i stotruko porastao nivo gordosti. Pritom, vi to čak niste mogli ni da osetite. Vašu ćerku i vas od smrti neće moći da spasi ni vanzemaljci. Međutim, ako se u tom trenutku otrgnete od zemaljskih briga, ako isključite zemaljsku logiku, tada ćete kroz božansku logiku moći da preradite svu informaciju neophodnu za nove oblike razmišljanja. To će vam omogućiti da preduzmete dejstva koja nisu usmerena na uništavanje, već na spasavanje ljudi.

LIČNOST

Ležao sam u krevetu i posmatrao plavetnilo jutarnjeg neba. Kada sam pre pola godine počeo da istražujem temu ličnosti, pojavljivali su mi se nagoveštaji ozbiljne opasnosti, koji su ponekad imali i mistična obeležja. Širina ličnosti se određuje dubinom kontakta sa Višim planovima i drugim svetovima. To je značilo da ako počnem da radim na toj temi, neizbežno će se povećati radijus uticaja i možda neću moći da se izborim sa nekontrolisanim rastom gordosti.

Opušteno sam gledao kroz prozor i razmišljao o tome šta mogu da preduzmem. Kao prvo, raspad je kod mene otpočeo pre više od godinu dana. U celom organizmu je došlo do intenzivnog taloženja soli. Kolena su me bolela u toj meri, da ponekad nisam mogao da hodam. Prsti na rukama su počeli noću da mi trne. Naravno, mogao sam da primenim gladovanje, ali sam već imao iskustva šta sledi posle toga. Telo će postati gipko i poslušno, ali će zato glava otkazati poslušnost, odnosno blokada gordosti može preći sa tela na mozak. Poslednjih 30 godina sam danonoćno razmišljao, a sada sam suočen sa velikim opterećenjima i glava mi je potrebija više nego ikada. Jednostavno, moram da se izborim sa nekontrolisanom gordošću. Njeni prvi znaci su već primetni. Poslednjih šest meseci, ukoliko bi iskrslalo nešto što se čak i najmanje razlikovalo od onoga kako sam isplanirao, odmah su se u meni rasplamsavali nervoza i gnev. Zatim se uključivao program samouništenja praćen veoma jakom glavoboljom. S druge strane, čim su mi sa Višeg plana dali takvu situaciju, značilo je da imam šanse da preživim. Ali postoje i loši predznaci. Setio sam se jedne avgustovske noći na Krimu, kada smo sedeli pored vatre, a u dolini je zapljuskivalo Crno more.

- Momci, želite li da znate kako se prema svakome od nas odnosi more? - pitao sam ih.

Svi su s nestrpljenjem zurili u mene.

- Ovog čoveka voli - rekao sam - a prema onom se odnosi s blagim prezirom jer oseća strah od njega. Prema ovoj osobi se odnosi dobro. A evo, ovoj osobi želi smrt jer je njen odnos prema moru apsolutno pogrešan. Za nju je opasno i da se kupa. Koga ste zamislili na kraju?

Znao sam da to sigurno ne mogu biti ja. Pre toga sam mnogo puta istraživao kako se more odnosi prema meni i svaki put je to bila dobrodušnost i ljubav. Umeo sam satima da plivam, po bilo kom

vremenu, i nikada se nisam plašio. Čak i kada me je hvatao grč u nozi, ostajao sam priseban, odnosno znao sam da ću doplivati do obale u bilo kakvoj situaciji. Zato, kada mi je prijatelj rekao da sam ja bio osoba pod brojem četiri, bio sam zbunjen. Na koji način sam se pogrešno poneo prema moru? I to u poslednjih 24 časa? Odjednom sam se setio.

U Gurzufskom zalivu, u podnožju planine Medved, nalaze se dve stene koje se zovu Adalari. Na tom mestu dubina nije velika dubina: 10-12 metara. Međutim, kada smo izmerili dubinu iza Adalara, ustanovili smo da je 28 metara. Nekada sam bez peraja i ronilačke opreme mogao da ronim na dubini od približno 20 metara, dok sam ove godine to uspevao samo s perajima. Voda je na dnu bila hladna i kristalno čista.

- Momci, zaroniću pa dokle stignem - rekao sam im.

Tog dana me je bolela glava, a nos mi je bio začepljen. Na dubini većoj od 10 metara to može biti opasno. Dok sam ronio, pomislio sam da mogu ostati na dnu ukoliko pokušam da se spustim do njega. I odjednom mi je kroz glavu proletela spokojna i jasna misao: „Pa, dobro - konačno ćeš rešiti sve probleme“. Nakon toga sam se uputio ka dnu. Avgusta 1998. godine temperatura vode je bila 27°C stepeni na površini, daleko viša nego prethodnih godina. Kažu da more nije bilo tako toplo u poslednjih 100 godina. Na dubini od 10-15 metara već je bilo hladno, a ispod 20 metara je bilo kao u frižideru. Bilo je mračno i hladno što mi nije predstavljalo nikakvo zadovoljstvo. Brzo sam izronio gore, prema suncu. Uz sve to pukao mi je krvni sud u nosu, a krv nije bila tamne, već jarkocrvene boje. Da sam ostao duže pod vodom mogao sam imati problema. Tek tada mi je doprlo do svesti da sam faktički pokušao da okončam život na takav način, da u to niko ne bi mogao da posumnja. Čoveka koji leži na dnu, na dubini većoj od 20 metara, ni dva iskusna ronioca praktično ne bi mogla da izvuku. Tad sam shvatio da u poslednje vreme u mojoj podsvesti neprimetno jača program samouništenja. Međutim, tokom leta sam smatrao kako je u pitanju umor i posledica velikih psihičkih napora. Pokazalo se da je pre svega bilo reči o doseganju novih nivoa svesti i interakcija sa novim izvorima informacija. Shvatio sam zašto su u poslednje vreme počeli „nežno da guše“ sve moje komercijalne inicijative i velike planove. Na sasvim drugačiji način sam gledao na situacije koje su mi se dešavale tog leta. Jedna od njih je bila toliko apsurdna da mi je pomogla da se dovedem u normalu. Njena suština je bila u sledećem:

Poznavao sam jednog čoveka koji mi je pomogao u nekoliko situacija, i to veoma nesebično. To su bile manje usluge, ali mi je ipak bilo drago.

- Želeo bih da vas zamolim za jednu uslugu - obratio mi se. - Potrebno mi je da na račun jedne zapadne banke pošaljem određenu sumu novca. Da li imate nekog poznanika u inostranstvu koji bi to mogao da uradi za mene? Ja bih vam ovde dao identičnu sumu novca, a vi biste ga zatim vratili toj osobi.

Veoma sam želeo da mu pomognem te sam počeo da zovem telefonom sve svoje poznanike. Ali to je bila veća svota novca koju niko nije mogao da mu uplati. Pozvao sam ga i to sam mu saopštio.

- Znae, mislim da smo zakasnili - rekao mi je. - Ako za dva dana taj iznos ne bude uplaćen, sve gubi smisao. Hvala vam na pomoći a naš razgovor ćemo zaboraviti.

Međutim, ova situacija mi nije davala mira. Kako je moguće da sam nešto toliko želeo, a nisam mogao da ostvarim? Uporno sam pokušavao da mu pomognem i sledećeg dana sam se sreo s njim.

- Posrećilo vam se - rekao sam mu - pronašao sam čoveka koji će uplatiti novac. Doći ću kod vas za par dana.

- Odlično - klimnuo je glavom.

Nakon dva dana smo se sreli i ja sam mu rekao:

- Dopotovao je rođak one osobe koja vam je uplatila novac.

Trebalo bi da mu date tu sumu.

On se široko osmehivao:

- Ali ja nemam novac - rekao mi je.

Zbunjeno sam ga gledao pokušavajući da shvatim šta mi je rekao.

- Ali rekli ste mi da ćete dati novac?

- Imao sam u vidu da ću ga vratiti za neko vreme. Snašao bih se i bez vas.

- U redu. Kada ćete moći da vratite novac?

- Potrudiću se što je pre moguće, ali realno je da to bude za tri meseca.

- U redu - odgovorio sam mu - sačekaćemo.

Uveče sam pozvao Ameriku i pokušao da se opravdam pred čovekom koji je rizikovao da posluje sa mnom:

- Deo novca ću pozajmiti, nešto ću prodati, a nešto ću zaraditi - rekao sam mu - novac ću početi da ti vraćam u najskorije vreme. Bez

obzira na to da li će mi ga ovaj čovek vratiti ili ne obavezujem se da ti ga postepeno nadoknadim.

Ova priča se nastavila. Posle tri meseca sam se susreo sa čovekom koji me je molio za uslugu. Pre toga sam mu svake nedelje telefonirao i on mi je potvrđivao da će održati svoje obećanje.

- Da li ste spremni da vratite novac? - pitao sam ga.

On se ponovo osmehivao:

- Iskreno da vam kažem, još uvek nemam novca.

- Dobro. A kada možete da ga vratite?

- Najranije za tri meseca - odgovorio mi je.

Sedeo sam i ćutke gledao u pod. Šta da radim? Da pokušam problem da rešim na način koji je uobičajen za Rusiju kako bih došao do pravde? Ili da iskoristim preostale mogućnosti? U celoj toj situaciji me je radovala samo jedna stvar, a to je da nisam osećao nikakvu ljutnju ili mržnju prema njemu. I već to je samo po sebi bilo vrednije od ma kakvog novca. Menjao sam se nabolje i to mi je pričinjavalo istinsku sreću. Sve drugo su bile prolazne stvari.

- Hajde da uradimo ovako - miroljubivo sam mu predložio. - Od danas će vaš dug početi da raste - 10% mesečno. Za tri meseca će biti daleko veći od sadašnjeg. Ali ako u toku ovog meseca isplatite dug, tada neće biti nikakve kamate. Jer, vi ste taj novac pozajmili od mene. Pozajmili ste ga. Isto tako možete da ga pozajmite od nekog drugog.

Nakon dve nedelje smo se ponovo čuli.

- Dogovorio sam se o pozajmici i za dve nedelje ću vam vratiti novac - rekao mi je.

- Za nedelju dana putujem na Krim - rekao sam mu - Moj dalji rođak, kome bezuslovno verujem, doći će po njega. On će predati novac drugom.

Nakon dve nedelje sam pozvao telefonom u Sankt Peterburg. Osetio sam da moram računati na probleme. Naravno, tome je bilo krivo moje stanje. Ali iz nekog razloga nisam mogao da se smirim. „Biće jako čudno - pomislio sam - ako moj rođak dobije novac“.

Čudan događaj se zaista desio. Novac je kompletno bio vraćen. Ali sutradan se desilo nešto što je potvrdilo moje slutnje. Zbog nesmotrenosti mog rođaka, novac mu je ukraden iz tašne. Shvatio sam da su odozgo počeli da me leče, i to prilično jakim sredstvima, te sam se odmah smirio. A mesec dana nakon toga, avgusta 1998. godine, propao

je ceo bankarski sistem, zatim ekonomija Rusije, a zajedno s njom i svi moji poslovi. Moja duša se potpuno uspokojila.

Primetio sam da je dovoljno samo da o nečemu počnem da maštam, ne samo u mislima, već da uključim i osećanja, pa će sve munjevitom brzinom početi da se raspada. Ipak, osnovni osećajni potencijal ne sme biti usmeren napolje, već unutra. Ne na zemaljske, već na božanske vrednosti. Naročito danas, u ovim godinama.

Polako sam premotavao film budućih događaja. Za deset dana me u Moskvi očekuje promocija pete knjige. Ponovo će mi postavljati pitanja o tome šta se dešava s Rusijom. Zašto ljudi, koji vladaju ovom zemljom, postupaju nelogično, pa čak i apsurdno, praveći štetu kako drugima tako i sebi? Pritom, više nije reč o korupciji, kada država osiromašuje a činovnik se bogati, kada se odvija smišljena sabotaža po pitanju primene normalnih zakona. Osećaj je kao da su ljudi u Rusiji zaboravili da razmišljaju i upravljaju državom. To se u nekoj meri može objasniti time što je u epohi socijalizma trijumfovao neprofesionalizam. Pošten čovek nije mogao da bude na vlasti. Neprincipijelni i nemoralni ljudi su grabili novac i vlast zato što se sistem klanjao čoveku. A čovek nije samo telo, već je duh i duša, odnosno predstavlja ciljeve i principe, kao i moral. Mi smo i danas podsvesno tako usmereni.

Što je u duši svakoga od nas prisutnija potreba da preziremo, mrzimo i osuđujemo činovnike koji su na vlasti, kao i sebe i svoju sudbinu, što više energije trošimo na traženje krivaca u drugima i na mržnju prema njima, toliko će je manje ostati za razumevanje situacije i na pravilne postupke koji će omogućiti da se ona promeni.

Da bismo razumeli istoriju i ispravno procenili događaje u prošlosti treba desetine puta da ponavljamo:

- Ne treba tražiti krivce. Nema krivaca.

Tada će se destruktivna energija pretvoriti u energiju stvaranja i razumevanja. Iz kog razloga svi naši poslanici, funkcioneri i političari ne umeju da razmišljaju i upravljaju? Biće da imaju problem s vremenom. Oni ne umeju da povežu uzrok i posledicu. Poražavajuće su kratkovidi.

Ako logički razmišljamo: materija se sastoji iz prostora, odnosno, u skladu sa savremenom fizikom, ona je na određeni način sklupčan prostor. Vreme stvara materiju i prostor. Da bismo mogli da razumemo situaciju i upravljamo njome, neophodno je da se distanciramo, odnosno izdignemo nad njom. Svaki događaj se odigrava u vremenu. Distanciranost od događaja je istovremeno distanciranost od vremena.

Što se više distanciramo od konkretne situacije u vremenu, time obuhvatamo veći opseg vremena i ono sporije počinje da teče.

Ako bismo uspjeli da obuhvatimo čitavu Vasionu pogledom, primetili bismo da je ona skoro nepomična. Sve ljudske vrednosti se takođe sastoje iz vremena. Što smo više vezani za principe i ideale, moral i pravičnost, novac i karijeru, toliko smo manje u stanju da pravilno procenimo bilo koju situaciju i da normalno razmišljamo.

U novoj i iznenadnoj situaciji, nivo distanciranosti i apstraktnog sagledavanja mora znatno biti uvećan, jer u suprotnom čovek neće moći da razume novu situaciju i da njome upravlja.

Duži period ekonomske i političke stabilnosti neprimetno je promenio način razmišljanja ljudi koji žive na Zapadu. Njima je sve teže da izgrade novu formu razmišljanja. U Rusiji je srušena ideologija, odnosno duhovnost, moral i moralnost, i svi su pohrlili ka materijalnim vrednostima. Zlatno tele je takođe srušeno. Rusija sporo i bolno uči kako da razmišlja. Formira se nova ideologija, dolazi do preispitivanja starih vrednosti. Zemaljska logika kod nas funkcioniše vrlo slabo i stoga su ljudi prinuđeni da se postepeno sve više orijentišu na božansku. Iz takve logike će potom nastajati nova kultura, ideologija, ustav i zakoni.

Dijagnostikovao sam kako je izgledala Rusija pre revolucije, 1917. godine. Vežanost za duh, dušu i ličnost bila je ogromna, daleko iznad smrtonosnog nivoa. Eto zašto su boljševici morali da pobede, zašto je morala da bude unižena nacija i ličnost svakoga koji živi u Rusiji, kao i njena duša, to jest njena kultura, ideologija moral, zatim njen duh, odnosno njeni zakoni. Sada je jasno zašto su u socijalizmu trijumfovali laž i neprincipijelnost, kukavičluk i izdajstvo.

Dijagnostikovao sam Rusiju pre krize koja se desila avgusta 1998. godine, kao i nakon toga. Čudno, ali nakon krize energija zemlje je postala mnogo čistija. Tačnije rečeno, nisam iznenađen pročišćenjem, jer je to bilo potpuno prirodno, već obimom pročišćenja. Zavisnost od zemaljskih, ne samo materijalnih, već i duhovnih vrednosti, naglo se smanjila. Sudeći po ovoj dinamici, Rusiju odozgo vrlo temeljno oslobađaju od svih vezanosti. Odnosno, postoji nada da će se pojaviti novi, globalniji način razmišljanja.

Dijagnostikovao sam i druge zemlje pri čemu se pokazalo da situacija nije baš najbolja.

Amerika je, na primer, nekada imala sjajne parametre, ali danas njena energija sve više podseća na predrevolucionarnu Rusiju. Odnosno, usredsređenost na principe i moral postaje sve snažnija.

U Nemačkoj je situacija veoma loša. Koncentracija na duhovne vrednosti je ogromna, dok je u Holandiji još teže. Sada je jasno otkud narkotici i homoseksualci.

Postala mi je jasna priča koju mi je ispričao jedan prijatelj:

- Zamisli - otvorio sam račun u berlinskoj banci i stavio deset hiljada maraka, a potom sam prebacio sa svog računa iz Amerike još dvadeset hiljada dolara. To je više od trideset hiljada maraka, odnosno oko 43.000 maraka. U Frankfurtu sam kupovao automobil. Otišao sam u filijalu banke i podigao 7.000 maraka, koliko mi je nedostajalo za njegovu kupovinu. Dakle, na računu je trebalo da mi ostane 35.000 maraka.

Odlučio sam da uzmem karticu kako ne bih svaki put trčao u banku. Na šalter sam otišao s prevodiocem i saopštio da želim da dobijem karticu. Nemica, koja je bila za kompjuterom, rekla mi je da ne mogu da mi izdaju karticu zato što na računu imam svega 3.000 maraka.

Izbečio sam se od iznenađenja.

- Hoćete da kažete da nemam više novca na računu?

- Da, nemate više novca.

- I šta sad da radim?

- Raspravite to sa centralnom bankom u Berlinu - slegnula je ramenima.

Otputovao sam u Berlin, uputio se u njihov glavni biro i pokušavao da ustanovim o čemu se radi.

Službenik banke je sve pregledao i mirno izjavio kako na računu nemam novca. Shvatio sam da sam ga izgubio. Eto mi pedantnih, efikasnih Nemaca!

Uzged, čuo sam priču - nastavio je - kako je u jednu nemačku banku bračni par doneo veliku sumu novca koji su predali službenici da im stavi na račun. Ni na pamet im nije palo da uzmu potvrdu o prijemu. A zatim je službenica izjavila kako od njih nije dobila nikakav novac. Kada su uputili žalbu direktoru banke, on im je rekao da tu ženu dugo poznaje i da je tako nešto nemoguće. Ali ja sam ipak slao svoj novac i preko drugih banaka, te mi je sinulo u pameti da treba da otputujem u Ameriku i pokušam da pronađem dokumenta koja bi mi poslužila kao dokaz da sam novac uputio u nemačku banku. U međuvremenu sam dao punomoć na raspolaganje mojim računom prijatelju koji živi u Berlinu

kako bi on pokušao da dobije neku novu informaciju. Pozvao me je nakon dve nedelje. I, šta misliš, šta mi je rekao?

Slegnuo sam ramenima:

- Zaista nemam predstavu.

- Ispostavilo se da na mom računu leži samo 3.000 maraka, a na računu u dolarima je ležalo 20 hiljada dolara. Oni verovatno dolare ne smatraju novcem. Odnosno, kada sam ih pitao: „Da li imam novca na računu?“, oni su iz nekog razloga imali u vidu samo marke. U nekim bankama dolaznu stranu valutu odmah konvertuju u domaću. U Rusiji bi mi rekli:

- Imate malo novca na računu u rubljama. Želite li da prebacite novac sa deviznog računa i dobijete karticu?

Ali u Nemačkoj to tako ne funkcioniše. Tamo se zupčanik okreće samo na jednu stranu i određenom brzinom. Druge varijante su nemoguće. Znaš li da u poslednje vreme s njima mentalno nešto nije u redu? Samo li se naizgled inteligentan i normalan čovek susretne s nekom netipičnom situacijom, mehanizam mu se jednostavno blokira. U glavi im je praznina. Ako se na zemlji iznenada promeni situacija, svi će izumreti, kao mamuti.

- Ne brini - smirio sam ga. - Rusija sve to uravnotežuje. Kod nas otkazuju mozgovi u običnim situacijama, ali se zato u kritičnim odnekud uključuju logika, um i dalekovidost.

Setio sam se tog razgovora. U Rusiji se pojavljuju pravilni pogledi na svet, kao i zdravi zakoni. Zemlja se iz pustinje preobražava u procvetali vrt. Svakim danom se ideje sve više materijalizuju i od tog, s kakvim načinom razmišljanja čovek kroči u treći milenijum, zavisice da li će doživeti procvat ili brzo degradirati.

Ustao sam iz kreveta i uputio se ka kupatilu. Odbacio sam sve uobičajene misli i razmišljao samo o predstojećem danu. Nekoliko dana ću ležati i neću ništa raditi, prvi put nakon nekoliko godina. Možda čak ni o čemu neću ni razmišljati. Danas mi predstoji obaveza - da posetim jednu pacijentkinju koja boluje od raka IV stadijuma i koja više nije u stanju ni da se pridigne.

Ukoliko bih otputovao na Krim, kako sam planirao, ne bih uspeo da odem do nje. Čim je tako, znači da je sudbinski. Ponovo sam procenjivao da li sam u stanju da je lečim i, sudeći po svemu, odgovor je bio potvrđan. Da li je mogu distanciono dijagnostikovati? Ne smem. Znači da i kod mene postoje slična narušenja te se prilikom dijagnostike mogu

pojaviti vibracije koje bi bile opasne kako po mene tako i po nju. U kom segmentu nisam uspeo da prođem kroz iskušenja?

Na unutrašnjem planu sam se distancirao od svega i ispitivao događaje u svom životu. U svakom događaju sam uočio jedno te isto narušenje - povišenu gordost, ambicije i koncentraciju na svoje više „ja“. U pitanju nije bio novac, niti srećna sudbina, već je situacija bila daleko šira i opasnija, a isto tako i njene posledice. Moja trenutna prehlada i bronhitis su takođe bili povezani s tim. Radi se o mojoj prvoj ljubavi, o burnim zaljubljuvanjima u mladosti. Ispostavilo se da se prilikom prve ljubavi intenzivnost i dubina osećanja, a samim tim i zemaljskih vrednosti, povećavaju na stotine puta. Ispravno ponašanje je u ovim okolnostima neuporedivo važnije, nego u drugim.

Na desetine puta sam prolazio kroz situaciju kada mi je bila unižena ljubav, ali mi i dalje nije bilo dopušteno da dijagnostikujem pacijentkinju. Nisam ni slutio kakav paket nezadovoljstva, gubitka želje za životom i odricanja od ljubavi sam nakupio u situaciji uniženja mojih svetlih osećanja.

Kako je interesantno sazdan život - razmišljao sam. - Za godinu ili dve dana bih se možda razboleo od raka pluća pa ne bih mogao da otkrijem uzroke. A kada želim da pomognem drugima, lakše mi je da se isključim iz situacije, a samim tim dolazi i do pravilnog razumevanja koje će mi pomoći da spasem i sebe.

Ispostavilo se da u trenucima prve ljubavi dolazi do kontakta s najvišim nivoima duhovnih vrednosti. Kada ispoljavamo obične emocije, dosežemo 1-2 sveta, a kada se ljubav rasplamsa, možemo doseći do sva 33 sveta, odnosno čitavu Vasionu. I ukoliko prilikom uniženja prve ljubavi ne tražimo krivce, već opraštamo, pa još uspemo da sačuvamo i ljubav prema Bogu, tada nam se pruža prilika da otklonimo zavisnost od čitave Vasiona i da osetimo realnost svog božanskog „ja“. Dakle, deci možemo savetovati sledeće:

- Tvoja duša i telo se pripremaju za ljubav i ti ćeš je uskoro doživeti. Ali najlepša i najsvetlija prva ljubav biće samo sredstvo za sticanje božanskih vrednosti. U kojoj meri osetiš da je zemaljska ljubav samo sredstvo za sticanje božanske ljubavi, toliko ti posedovanje bilo kakve zemaljske sreće neće doneti zavisnost, strahove i povređenost.

ODNOS PREMA ISCELITELJSTVU

Bio je 2. oktobar 1998. godine i te večeri je trebalo da otputujem u Moskvu, gde su me čekali susreti i konsultacije sa nekoliko ljudi koji su imali vrlo komplikovane probleme. Nakon toga je bio zakazan moj nastup.

Osmehivao sam se sećajući se kako se menjao moj odnos prema konsultacijama i tretmanima. Naravno, prvi impuls je bio da pomognem pacijentu, a drugi se u meni neprestano menjao. Isprva sam svedočio čudima. Bilo je dovoljno samo da poželim i pacijenti su ozdravljali. Nekoliko puta bih rukama prelazio preko mesta na telu gde je bilo žarište crvenog vetra (erizipel, infektivna kožna bolest - prim. prev.) i sledećeg dana bi ono nestajalo. Zatim sam se usredsređivao na razvoj sposobnosti, priliku da se usavršavam i nastavim dalje. Tokom određenog vremena, jedini izvor prihoda su mi bile konsultacije, ali se, istovremeno, sve postepeno pretvaralo u trku za zaradom. Tada sam se posvetio slikarstvu, u čemu sam odmorio dušu. Nakon nekoliko godina, kada sam uvideo da se ekstrasenzorika može tretirati kao nauka, ponovo sam joj se vratio uvidevši da ne mogu da živim bez konstantnog napredovanja. To nije bio samo prost razvoj sposobnosti, već mogućnost da produbim svoje razumevanje sveta. Zatim sam stupio u udruženje osnovano pri Prvom Medicinskom institutu, gde su se moja filozofija i sposobnosti ponovo sve više pretvarale u stalnu trku za zaradom. Želja da nastavim isceliteljski posao je sve više jenjavala. To je bio neprobojan zid.

U martu 1990. godine prvi put sam dosegnuo ono što sam potom nazvao „karmičkim strukturama“. Dotakao sam najdublji nivo, na koji još niko nije stupio. Medicina, psihologija, pedagogija, fizika, filozofija i religija su na tom nivou bile jedna celina.

Pojavile su se neslućene perspektive za spoznaju sveta i na mene je to delovalo kao narkotik. Zatim je ponovo sve počelo da se zaustavlja da bih u jednom trenutku shvatio: „Ne bi trebalo da lečim ljude, već da im pomognem da oni sami sebe izleče. Ali, da bi se to desilo, oni bi prethodno trebalo da se promene. Dakle, potrebno je pronaći mogućnosti i načine za promenu najdubljeg čovekovog karaktera.

Tragajući za takvim promenama, došao sam do logičkog i jedinog rešenja: da bismo promenili sebe i svoj karakter potrebno je da iskoračimo iz našeg „ja“. Nauka takve puteve ne može da pokaže, a sve

psihološke tehnike, hemijske supstance, kao i fizičke tehnike omogućavaju samo kratkotrajno udaljavanje. Dublje i stabilnije promene u čovekovom karakteru su na taj način nedostižne. Međutim, kroz udaljavanje od zemaljskih vrednosti, kroz uvećanje ljubavi prema Bogu je to moguće. Konsultacije s pacijentima su mi postale način potrage za mogućnostima promene karaktera, pogleda na svet i ličnosti. Veoma važan trenutak je bio sledeći: uvideo sam da parole ne funkcionišu u praksi ukoliko autor lično ne primenjuje ono na šta poziva. Sudbina me je primoravala da na svojoj koži proverim neke zaključke, postavljajući me u bezizlazne situacije. Rešavao sam ih tek onda kada sam se pridržavao božanske logike, i tek potom sam o tome mogao da govorim i drugima. Upravo takva situacija je pacijentima omogućavala da se realno promene i prežive u kritičnim situacijama. Konsultacije sa pacijentima su za mene postale prilika da radim na sebi i možda ne samo da spasem sebe, već i svoju decu, zato što se ispostavilo da je nasledni faktor kod mene bio prilično loš. U poslednje vreme, konsultacije pacijenata su mi postale teška i zamorna procedura, a kada je počelo da mi se raspada i fizičko stanje, kao i poslovi, bilo mi je neprijatno da primam pacijente.

Ali nedavno sam se izborio sa temom „ličnost“ i svet je za mene ponovo postao lep. Shvatio sam da mi je potrebna veća nezavisnost od sopstvenog ljudskog „ja“.

Te vezanosti će neprestano izranjati iz mene sve dok budem verovao da sam samo čovek. Polazišna tačka mi je prauzrok, povezan sam s njim, on je u meni, a moje istinsko „ja“ je božansko. Ono se nalazi u Bogu i ljubavi. Između ljudskog i božanskog „ja“ postoje stepenice po kojima moram da se uspinjem, sve jasnije osećajući realnost svog božanskog „ja“, a postepeno smanjujući zavisnost od svog ljudskog „ja“.

Nedavno sam pre konsultacije ponovo počeo da se naštímavam na težak i mukotrpan posao pomaganja pacijentima. I odjednom sam shvatio: nekada sam ljudima govorio: „Nemojte se moliti da biste nešto dobili, već se molite za to da biste kroz molitvu i ljubav prema Bogu promenili sebe“. Drugim rečima: molio sam se za spasenje svog ljudskog „ja“, a zapravo se treba moliti za spasenje božanskog u nama. U meri u kojoj živimo posvećeni očuvanju i uvećanju božanskih vrednosti u duši, recipročno tome doživljava procvat i razvija se ono ljudsko u nama. Rekao sam sebi:

- Otvoren si za prijem ljudi kako bi im pomogao da osete realnost božanskog „ja“. Samim tim, konsultacije pacijenata su i za tebe mogućnost da uvećaš božanske vrednosti u svojoj duši.

PROČIŠĆENJE

Sedeo sam u svojoj kancelariji i posmatrao vreme na časovniku. U 11 sati je trebalo da me pozove jedna pacijentkinja kojoj sam obećao telefonski razgovor. Nije se javljala, iako je bilo 11:15. Počelo je proleće, a tek je bio 19. februar. Sijalo je pravo prolećno sunce, a svuda uokolo je bio sneg. Poslednje snežne padavine su prvo ukrasile grad, a onda su nanosi počeli da se pretvaraju u smeđu kašu. Grad je poprimio nekadašnji izgled: blato, razrovane ceste i pokvareni semafori. „Zemlja pokvarenih semafora“ - razmišljao sam. Ali odmah sam prekinuo dalje razmišljanje na tu temu. Prosto, Rusija je unižena u moralu, etici i zemaljskoj ljubavi. Klanjali smo se zemaljskim vrednostima, što znači da je sada neophodno da prevaziđemo tu tendenciju. Traganje za krivcima može samo još više da pogorša situaciju. Uz osmeh sam se prisetio jučerašnjeg događaja.

S jednim poznanikom sam putovao obalom reke Neve, u pravcu Ermitaža. Vreme je bilo divno, a ledena površina Neve je svetlucala.

- Da li bi pristao da napustiš Rusiju - ako ni zbog čega drugog, onda bar zbog svoje dece?

Dugo sam gledao kroz prozor automobila pejzaže koji su se smenjivali.

- Zbog dece prvenstveno i ostajem ovde - odgovorio sam mu. Pre dva dana sam se vratio iz Berlina. Naime, svi emigranti su zbog dece napustili Rusiju i otišli u Nemačku, a skoro 80% njih su postali narkomani. U Rusiji su ta deca bila unižena kada je reč o zemaljskoj sreći, ali kada su otišla tamo, počela su da se klanjaju toj sreći i da žive za nju, a koncentracija na ljudsko „ja“ je osnažila nekoliko puta. Da bi mogla da prežive, deca su bila primorana da postanu narkomani.

- I šta nam preostaje? Da sedimo u izmetu i slavimo ljubav prema Bogu? - osmehivao se moj sagovornik.

- U izmetu se nismo slučajno našli, a ljubav prema Bogu uvek treba razvijati. Uostalom, ja ništa ne propagiram, već iznosim činjenice. Jednom mi je na konsultaciji bila devojkica iz Jermenije. Odlazila bi na nekoliko meseci u Jermeniju, a vraćala se mršavija, pri čemu se odlično osećala, a u duši je bila srećna. Kad se vraćala u Nemačku, naglo se gojila, počinjala je da joj opada kosa a osećanja su joj otupljivala. Sve su to bili znaci naglo ojačanog programa samouništenja. Nemci koji žive u Nemačkoj izgradili su određeni imunitet na uvećano životno blagostanje.

Koliko sam uspeo da vidim, mnogi od njih su u prethodnim životima živeli u Južnoj Africi. Tamo je jako razvijena koncentracija na ljudsku ljubav i potpuno siromaštvo. U Nemačkoj je situacija obrnuta: najvažniji su materijalno blagostanje i intelekt. I na račun toga, jednolična i pedantna Nemačka se uravnotežavala iznutra. Danas se na celoj Zemlji izravnavaju suprotnosti usled čega nastaju ozbiljni problemi. Nekada je čovek sklon ljubomori hrlio ka karijeri, dostizanju sposobnosti i intelektualnom razvoju, a onaj sklon gordosti se posvećivao porodičnom životu, pisanju stihova ili slikarstvu, odnosno ljubomorna osoba je postajala gorda, a gorda - ljubomorna. Danas se i ljubomora i gordost bliže svom vrhuncu. I bacanje od jednog ka drugom, onom ljudskom, više nam nije od pomoći. Danas je potrebno odbaciti ljudsko i hrliti ka božanskom. Međutim, mi na to nismo navikli, mi to ne umemo.

Moj sagovornik je vozio automobil duž obale i slušao me na pola uha.

- Zar ti se ne čini da će uskoro svi normalni ljudi napustiti ovu zemlju? Da, Rusija ima lepu unutrašnju energiju - nastavio je. - To pozitivno utiče na tvoju decu, jer njihova duša postaje čistija. Ali ko će ih ovde učiti i šta će naučiti? Najvažnije osnovne strukture su uništene, a od kulture nije ostalo ništa. Uništen je naučni potencijal. Da li je to garant za dalji procvat Rusije?

Čini mi se da je današnje vreme upravo ono kada je unutrašnja situacija daleko važnija od spoljašnje. Gladovanjem se leče mnoge bolesti. Međutim ako stalno budemo gladovali, uslediće nam iscrpljenost i smrt. Rusija danas gladije pre svega na duhovnom i moralnom planu, ali i na planu ljudske ljubavi. Ako se dogode unutrašnje promene, sve će se poboljšati i na spoljašnjem planu.

Ako razmatramo situaciju površno, stvari izgledaju ovako: demokratija nije moguća bez dobro osmišljenih zakona, bez slobode štampe i kontrolisanja činovnika ma kog ranga bili, kao i njihovog smenjivanja ukoliko ne budu mogli da se izbore sa obavezama ili svojim postupcima budu nanosili štetu društvu i državi.

I dalje smo se vozili i ja sam umorno i opušteno posmatrao kuće koje su bile obasjane suncem i blistavom snežnom belinom. Moj sagovornik je hladnokrvno primetio:

- Kada Rusija isceli, mi ćemo već odavno biti na onom svetu. Da li je moguće da ti se i pored svega dopada da živiš u ovom haosu?

- Pre svega, nije dosadno - odgovorio sam mu - a kao drugo - ne osećam nikakav užitak od sveopšteg besmisla. Ali šta raditi; red se leći haosom. U ovoj zemlji je beznadežno uzdati se u ljudsku logiku, ali je zato jako dobro živeti u skladu sa božanskim principima.

- Znaš, pre nedelju dana, dok sam boravio u Nemačkoj, desila mi se jedna veoma interesantna situacija - rekao sam mu. Žena koja je trebalo da dođe kod mene na drugu konsultaciju, prvo je putovala električnim vozom, a zatim je izašla na peron da bi prepešačila nekoliko kvartala. Zamisli, stajala je na peronu, i to u Nemačkoj, gde pojam „prostaštvo“ jednostavno ne postoji. Međutim, s leđa joj je prišla jedna žena i iz zaleta ju je šutnula po nozi, unezvereno je pogledala, izvinila se i otišla. Pacijentkinja je sedela preda mnom i pričala o toj situaciji, a na njenom zajapurenom licu sam još uvek mogao da vidim tragove izbezumljenosti i nevericu.

- Recite mi molim vas šta se to dogodilo? - zbunjeno me je pitala.

Laganim pokretom ruke sam joj pokazao:

- „Odozgo“ su vam dali do znanja da je seansa već otpočela.

- Ne shvatam - odgovorila mi je.

Nosite u sebi ogromne unutrašnje zamerke prema ljudima na planu ideala, morala, moralnosti i ljudske ljubavi. U običnoj situaciji ta agresija se izliva ravnomerno, u manjim količinama, što stvara neprijatnost u kontaktu sa ljudima, zatim i zdravstvene ili sudbinske probleme. Kada ste se uputili na konsultaciju, svi ovi procesi su se naglo ubrzali. Vaša agresivnost protiv okoline se uvećala na stotine puta. Žrtva privlači zločinca. Čestitam vam jer ste, iako s mukom, tu mogućnost prihvatili 50%.

- A sada se postepeno vratimo na priču o Rusiji - obratio sam se sagovorniku. - Ovakvih i sličnih prilika da se pročistimo u Rusiji ima hiljade puta više nego u Nemačkoj. Rusija je rekorder ne samo po korumpiranosti, već i po prostastvu. Ako želimo da poboljšamo sredinu u kojoj živimo, prvo treba da se pozabavimo svojom dušom.

Približili smo se semaforu i zaustavili se na crvenom svetlu. Upalilo se zeleno i mi smo krenuli. Moj poznanik je pritisnuo gas i auto je krenuo uz trzaj. U tom trenutku se ispred nas odjednom stvorio automobil, koji se, pod pravim uglom, velikom brzinom kretao ka nama prošavši na crveno svetlo.

Vozač je pokušao da zaustavi, ali je bilo već kasno. Iz sve snage smo udarili u njega. Inercija ga je nosila te se u letu okrenuo za 180

stepeni. Svom silinom je udario u automobil koji je bio parkiran na trotoaru i sa razbijenim branikom se nakon deset metara konačno zaustavio. Izašli smo iz automobila i procenjivali posledice nesreće. Prednji branik našeg mercedesa je bio odvaljen, ali sve ostalo je bilo kako treba.

Prišao nam je muškarac, star oko 30 godina, koji nam je dao svoju vizit-kartu.

- Video sam kako ste krenuli na zeleno svetlo i to mogu da potvrdim - rekao nam je. Oprostite, ali sada žurim, moram da idem dalje.

Iz smrskanog automobila je bez žurbe izašao mladić koji je pomalo nalikovao na bandita.

- U principu - rekao nam je - ja sam prošao na zeleno svetlo, a vi na crveno.

- Sada će doći inspektori državne automobilske inspekcije pa ćemo s njima razgovarati - uzvratio mu je moj saputnik.

Samo sam slegnuo ramenima, jer nisam želeo da učestvujem u tom razgovoru. Na kraju krajeva, ovo je Rusija. Ako ovaj mladić ima jake veze, neću se iznenaditi da se i pored tri svedoka u našu korist ispostavi da smo na crveno svetlo prošli mi, a ne on. Pet minuta smo hodali i razgledali mesto udesa.

- Hladno mi je, hajde da sednemo u auto - rekao sam svom poznaniku.

Kada smo ušli u auto i seli, počeo sam da se smejem. Moj saputnik me je iznenađeno pogledao.

- Šta se desilo?

- Vozili smo se i kudili Rusiju. Nastojao sam da ti bar nekako otklonim najdublje nezadovoljstvo stanjem u zemlji. Na površini mi je to pošlo za rukom, ali unutra nije. „Odozgo“ su nam dali znak da i ne živimo tako loše i da situacija može biti daleko gora. Da smo pola sekunde ranije ušli u raskrnicu, automobil koji je proleteo kroz crveno bi nas udario bočno, u desnu stranu, gde sam ja sedeo. Od mene bi ostala samo krvava smesa, a ni ti ne bi izgledao kao svež krastavac.

I dalje sam se smejao:

- Shvataš li da ne živimo tako loše?

Moj poznanik se grohotom smejao.

- Predivno živimo u ovoj čudesnoj zemlji.

Setio sam se ovih događaja sedeći u kancelariji i gledajući kroz prozor.

Tog dana je bilo predivno vreme pa sam razmišljao da odem negde u prirodu iako je bilo bolje da se posvetim svojoj šestoj knjizi. Posao lepo napreduje kada je sunčano vreme.

Pogledao sam na sat, bilo je 11:20. Žena koja je trebalo da me pozove u 11:00 nije to učinila. Pridigao sam se od stola i tog trenutka je zazvonio telefon.

Gospođa koja me je zvala iz inostranstva prilično dobro je proučila moje knjige. Kod nje su nastupile značajne promene u pogledu na svet i promeni karaktera. Ali izvesni problemi su i dalje postojali. Želela je da zna šta to nije dovršila tim pre jer je bila u drugom stanju a postavljalo se i pitanje carskog reza. Dijagnostikovao sam njeno polje i započeo da joj objašnjavam:

- Informaciono polje prvog deteta, koje ste rodili pre nekoliko godina, u dobrom je stanju. U pređašnjem životu ste prošli kroz iskušenja koja su se ticala očuvanja ljubavi pa je vaše dete u priličnoj meri harmonično. Zbog toga se sad odvija njegova zaštita, odnosno vaše pročišćenje. Bez obzira na bitne promene u vašem pogledu na svet i karakteru, vaši problemi i dalje ostaju.

Situacija je daleko komplikovanija kada je reč o detetu koje tek treba da se rodi. Pogrešno ste se ponašali uoči njegovog začeca u prošlom životu i to ste mu preneli. Zbog toga vaše patnje prilikom porođaja u nekoj meri mogu da isprave njegove duhovne strukture. Patnje nas podstiču ka božanskoj ljubavi. Što se više budemo fokusirali na nju, toliko ćemo manje patiti. U kojoj meri se povremeno ali dobrovoljno odričemo ljudske logike i svega što nam je drago i počinjemo da živimo kroz božansku ljubav i logiku, toliko se harmoničnije razvijamo. Kada dobrovoljno ne sledimo osnovni zakon Vasiona, stićeće nam pomoć kroz prinudne mere - kroz uvrede, svađe, nepravde i izdaje. Ako to ne budemo mogli da prihvatamo, tad će nam doći bolesti i nesreće. Ukoliko ni to nismo u stanju da prihvatimo, nastupiće smrt. Uvek i svuda nam stiže pomoć. Bog nikada ne kažnjava. Nama se čini da je to kazna samo zato što koristimo zemaljsku logiku. Kada duša prestane da se „hrani“ ljubavlju i u potpunosti padne pod zavisnost od ljudskog „ja“, može doći do raspada suptilnih struktura, koje su odgovorne kako za naše buduće potomstvo tako i za naše buduće živote. Ali može se desiti da ne ispraznimo samo njih, već da isisamo

ljubav iz celog čovečanstva. A kada duša prestane da se hrani ljubavlju, ona gubi kontakt sa svojim Višim „ja“. Što duže bude trajao taj proces, biće opasniji za sve stanovnike na Zemlji. Uzgred, na suptilnijem nivou smo povezani sa svim civilizacijama u Vasioni. Šteta se nanosi i njima.

Nastala je izvesna pauza, a zatim sam u slušalici čuo njen zbunjeni glas:

- Izvinite, ali ne razumem kako je to povezano sa mnom i s mojim detetom?

Nastavio sam:

- Kod vašeg deteta su vrednost ljudskog „ja“ i njegova realnost postavljeni iznad božanskog „ja“. Da bi dete popravilo svoj položaj, uoči njegovog rođenja potrebno je, posredstvom uniženja ljudskog „ja“, dovesti u red vas. U pitanju je carski rez ili mogući problemi nakon rođenja deteta, kada može doći do pojave teške infekcije i sl. Rečeno mojom terminologijom: vi ste još uvek, duboko u sebi, vezani za ljudske vrednosti.

- Izvinite - zbunjeno mi je uzvratila - ali ja sam dugo radila na sebi. U stanju sam da prihvatim svaki neuspeh, svaki raspad planova i nada, svaku svađu i prekid odnosa. Mislim da sam temu gordosti i ljubomore završila.

- Uspeli ste da manje-više harmonizujete površinski nivo emocija, dok ste na dubljem nivou, gde ste na planu osećanja jedno sa vašom decom i unucima, još više disharmonični.

- Čudno - rekla je - a meni se čini da sam se potpuno oslobodila gordosti.

- Gordost nastaje iz ljubomore - rekao sam joj.

- Izvinite, potpuno sam zbunjena.

- U osnovi gordosti leži snažno usmerenje na duh. To dovodi do vezivanja za volju, principe, ciljeve, intelekt i sposobnosti. U ovoj oblasti ste donekle uspeli da prevaziđete zavisnost. Međutim pojam „duša“ je mnogo sveobuhvatniji od pojma „duh“. Duša rađa duh. Zato vezanost za dušu prelazi u vezivanje za duh. Duša predstavlja ljubav prema ljudima, moral i moralnost, plemenitost i ideale, tj. odnose prema drugim ljudima. Vi ste uskladili samo površne slojeve. Sad ću ispitati koliko ste vezani za nivo duše i sve će vam biti jasno. Svađu i raskid možete da podnesete a da istovremeno sačuvate ljubav prema Bogu, u vrednosti od 80-90%, što je odlično. U korenu odnosa leže ideali, duhovnost i plemenitost. Krah ideala i nepravdu možete da prihvatite samo 20%.

Uniženje morala i izdaja su već u dubokom minusu, oko 500 jedinica. Međutim, uniženje ljudske ljubavi jednostavno ne možete da prihvatite. Ne samo što ne možete da sačuvate pomenutu ljubav, nego ubijate i onu božansku. Zato je neophodno da ponovo preispitate svoj život i da uniženje odnosa i krah ideala prihvatite kao pročišćenje božanskog „ja“ i božanske ljubavi. Potrebno je da prihvatite uniženje morala i ljudske ljubavi ne samo kao spasenje vaše dece, već i vas. Trebalo bi da prihvatite destabilizaciju ljudskog „ja“ na svim nivoima, ne samo tako što ćete sačuvati ljubav prema Bogu, već i tako što ćete se maksimalno koncentrisati na njega, kao i na svoje božansko „ja“. Neophodno je uzdići se nad onim ljudskim, smanjiti zavisnost od njega, ali ga se ne treba odricati. Ljudska ljubav je samo sirovina iz koje nastaje božanska ljubav. Ako smo u detinjstvu osećali ljubav i bili dobrodušni, lakše ćemo napredovati u spoznaji božanske ljubavi.

- Čini mi se da konačno počinjem da shvatam - rekla mi je. - A da li biste mogli da proverite stanje mog muža? Zašto ga boli srce?

- Ogorčen je na žene - odgovorio sam joj. - On je jače od vas vezan za moral i ljudsku ljubav.

- Da li bi mogao da s vama porazgovara telefonom?

- Može da razgovara, međutim postoji daleko efikasnije sredstvo: menjajući se na dubljem planu, menjajući na taj način decu i unuke, možete mu daleko više pomoći vi, nego ja.

- Recite mi molim vas, zašto zdravlje i karakter muškarca zavise od unutrašnjeg stanja žene?

- Pažljivo ste čitali moje knjige?

- Da, naravno - iznenađeno mi je odgovorila.

- Sećate li se da sam pisao o tome kako se pol embriona može menjati tokom prva dva meseca od začeća?

- Da.

- Pre deset dana sam putovao u Nemačku i u avionu sam pročitao novinski članak koji je opisivao senzacionalno otkriće lekara. Ispostavilo se da je u prvim danima i nedeljama trudnoće embrion ženskog pola. Naime, detetov pol se formira tek nakon dve nedelje i tada devojčica može da se transformiše u dečaka ili da ostane ono što jeste. Naučnici su to objasnili na sledeći način:

Isprva su u prirodi postojale samo ženke koje su se razmnožavale putem samooplodnje. Mužjaci su se pojavili tek kasnije. Na suptilnom

planu, mužjak i ženka su jedno, dok su na spoljašnjem planu različiti. U skladu s kineskom filozofijom, priroda se deli na dve suprotnosti - mušku i žensku, „jin“ i „jang“. Dakle, svako od nas poseduje muški i ženski princip, duh i dušu. Međutim, pošto je ženski princip primaran, unutrašnje stanje žene u velikoj meri određuje zdravlje i karakter ne samo njene dece, već i muškarca. Ukoliko posegnemo za mojom davnašnjom terminologijom, nekada sam sve predstavljao na sledeći način: iz ljubavi prema Bogu nastaje ljubav prema ljudima i svetu koji nas okružuje. Iz ljubavi prema ljudima rađaju se moral i pravednost, a iz morala nastaje duhovnost. Iz duhovnosti se rađaju intelekt i sposobnosti koji nam omogućavaju razvoj materijalnog blagostanja. Kada smo fokusirani na prvu kariku u lancu, uspešnije će se razvijati ceo lanac. Ali ako se budemo koncentrisali na sekundarne karike, ceo lanac će se raspasti.

- Recite mi molim vas - upitala me je pacijentkinja - kako to da sam tako dugo radila, a nije došlo do dubljeg pročišćenja?

- Gledajte - odgovorio sam joj. - Vaše uporište je u novcu i to je izvor vašeg opstanka i stabilnosti. Na primer, dok imate puno novca, vi ste srećni, ali potom prolazite kroz 2-3 neuspešna pokušaja da ih iskoristite, ili vas jednostavno prevare, propadne banka u kojoj vam se nalazi novac i vi sve izgubite. Kada je vaš oslonac samo na novcu, vi ćete poludeti ili izvršiti samoubistvo. Međutim, ipak ste uspeli da shvatite da vam sposobnosti pružaju veću stabilnost i sreću od novca. Što znači, ako budete sposobni, imaćete i novac. Ali odjednom su počeli da vas prate iznenadni neuspesi usled čega ste izgubili kontrolu nad situacijom. Možda ste osetili da zbog godina više niste sposobni kao ranije i da će vam plemenitost doneti veću sreću i stabilnost, nego sposobnosti i intelekt.

Kada vam je glavni oslonac bio samo na novcu i sposobnostima, neprestano ste brinuli i osećali strah da ih ne izgubite. Međutim, što ste se više plašili, brže ste gubili novac. Stoga, ako vam osnovni cilj budu duhovnost i plemenitost, zavisnost od novca i sposobnosti će se naglo smanjiti i tada ćete moći da ih imate. Ali zamislite da su vam se svi ideali srušili, da su se nepravedno poneli prema vama i da su vam se planovi raspršili kao dim. Ipak, da biste preživeli, vi nastavljate dalje i počinjete da živite moralno i da volite ljude. Na primer, posedujete novac, sposobnosti, intelekt i duhovnost. Uživajte u njima, imate ih u ogromnim količinama i to što ih posedujete ne predstavlja za vas nikakvu opasnost

jer živite kroz ljudsku ljubav, koja je iznad svega toga. Ali odjednom osetite ogromnu ljubav prema drugom muškarcu koji, neočekivano, izdaje vašu ljubav, nemoralno je gazi i unižava. Samim tim je i vaše ljudsko „ja“ uniženo u svim svojim manifestacijama. Ukoliko ne pronađete novi oslonac, razbolećete se i umreti. Nekada je čovek sve proklinjao, odricao se od duhovnih vrednosti i hrlio ka materijalnim izjavljujući da više ni u šta ne veruje i da su mu najvažniji - novac i materijalno blagostanje. To je u nekoj meri spasavalo njegov položaj. Međutim, danas ga ni to neće spasiti. Preostaje mu samo jedan izlaz: da prestane da se oslanja na ljudsko „ja“, na ljudsku ljubav i pokuša da oseti kako je njegovo božansko „ja“ najdublja realnost.

Da bismo lakše mogli da osetimo božansku ljubav, neophodno je da na neko vreme obustavimo aktivnost ljudskog „ja“. Zaustavljanje uma se može postići prestankom žaljenja zbog prošlosti, otklanjanjem straha od budućnosti i nezadovoljstva sadašnjošću.

Prošlost, sadašnjost i budućnost prihvatite s ljubavlju. Svako jutro i veče ponavljajte: „Uzdam se u Božju volju“. Tada se zaustavlja proces procenjivanja situacije kao i želja da je kontrolišemo, a to je jedna od najosnovnijih funkcija uma. Za početak radite bar to i značajno ćete pomoći svom detetu.

Zašto vam dosadašnji rad na sebi nije bio naročito efikasan? Zato što ste otklanjali zavisnost od spoljašnjih slojeva „ja“, prebacujući zavisnost unutra, ka višim i dubljim strukturama usled čega ste povećavali zavisnost od njih. To nije protivrećilo mom sistemu zato što je u značajnoj meri ipak bilo u službi rada na ljudskom „ja“. Nekada sam se molio za to da spasem svoje ljudsko „ja“, a sada se molim da spasim božansko, tačnije: da ga realizujem i osetim njegovu istinsku realnost. Ranije sam se molio da imam više novca, sposobnosti, kao i zemaljske sreće. Sada se molim da dublje osetim božansku ljubav i da manje zavisim od zemaljske sreće. Kada osetite tu razliku, onda ćete zaista uspeti da se promenite.

Ona me je ponovo zbunjeno pitala:

- Izvinite, ali kako konkretno treba da radim na sebi da bih pomogla svom detetu?

- Sada ću vas dijagnostikovati prema tri parametra.

Prvi je spremnost da prihvatite pročišćenje božanske ljubavi kroz uniženja i uvrede koje ćete doživeti od drugih.

Drugi je spremnost da prihvatite pročišćenje koje dolazi kroz bolesti i nesreće, a treći je da pročišćenje prihvatite kroz smrt. Vaša spremnost da prihvatite pročišćenje kroz smrt je visoka, iznosi 90%, kroz bolest - oko 80%, a kroz uvrede - minus 100. Dakle, kad sa zahvalnošću i ljubavlju prema Bogu sve uvrede i neprijatnosti budete prihvatili kao najblaže sredstvo pročišćenja, vašem detetu i vama će bolesti i nesreće u toku porođaja i nakon njega biti nepotrebne.

Zahvalila mi se na savetima te smo završili razgovor.

Pogledao sam kroz prozor. I dalje je sijalo zimsko-prolećno sunce. Smatrao sam da ovaj razgovor, kao i svoje misli, vredi zabeležiti kako bi ih uvrstio u šestu knjigu.

PROČIŠĆENJE KARME

Večna ljubav je izvan granica vremena i prostora. Ukoliko naše misli, osećanja i ponašanje proističu iz nje, mi osećamo jedinstvo kako sa onima koji su na dnu tako i sa onima koji se, prema ljudskom poimanju, nalaze na samom vrhu. Kada se nalazimo na dnu ljudske sreće, osećamo oprečne emocije: brinemo zbog nevolje u kojoj smo se našli i radosni smo zbog toga što nam je, čak i pri najuniženijim ljudskim vrednostima, data daleko veća prilika da se približimo Bogu. To će nesebičnoj ljubavi omogućiti da nam se mnogo lakše nastani u srcu. Kada posedujemo velika zemaljska bogatstva, ne samo materijalna, već i duhovna, osećamo zemaljsku radost i sreću, ali smo istovremeno zabrinuti time da će nam sreća, koja je pohrlila prema nama, zatvoriti put ka Bogu. Međutim, ako deo te zemaljske sreće s radošću poklonimo drugome, onome kome je zaista potrebna, prestajemo da budemo njeni zatočnici i Bog tada neće napustiti našu dušu. Samim tim, jedan od najvažnijih uslova za pročišćenje karme je pravilno vaspitavanje duše u pravcu razvijanja ljubavi prema Bogu.

U kojoj meri svom detetu budemo objašnjavali da je osnovni cilj u životu uvećanje božanskih vrednosti i da je, ma šta činili, sve usmereno ka razvoju i očuvanju ljubavi u duši, toliko će se ono razvijati u dobrom pravcu. Bilo koji drugi motiv da se nalazi u osnovi naših postupaka, agresivan je sam po sebi.

Sećam se kako sam prilično dugo „vodio“ jednog pacijenta. Radio je sve što sam mu savetovao, junački prolazio iskušenja koja su mu predstojala i intenzivno se molio. Nakon izvesnog vremena je došlo do poboljšanja, ali je on zatim načisto kljoknuo. Postavio sam na stotine hipoteza i pola godine sam se borio s tim problemom, ali ništa nije pomagalo. Taj problem bih bio spreman da rešavam 15, pa čak i 150 godina. Nikada u životu nisam ostavio nijedan problem nerešenim i priznao svoju nemoć. Ali jedno je biti uporan, a drugo je brzo rešiti problem. Potom sam shvatio, da ako se problem ne rešava na jednom nivou, znači da se rešava na drugom - dubljem i globalnijem. Samo se ne treba zaustavljati, već treba ići dalje. I rešenje se pojavilo neočekivano i elegantno. Odlučio sam da dijagnostikujem kakvi su ciljevi pacijenta i u čemu on podsvesno vidi smisao života. Ispostavilo se da su to novac i srećna sudbina. Sve mi je odmah postalo jasno.

- Ti se moliš, otklanjaš vezanosti i prolaziš kroz različita iskušenja - rekao sam mu - ali prethodnih godina si bio stalno fokusiran na snove o tome da postaneš popularan i bogat, da budeš sposobniji i talentovaniji od drugih. U mislima si se obraćao Bogu i molio se razmišljajući o ljubavi, a na unutrašnjem planu si nastavio da se klanjaš zemaljskoj sreći i da je činiš svojim glavnim ciljem. Ako uspeš da vaspitaš svoju dušu i svoje najdublje emocije u pravcu istine da je božansko „ja“ smisao tvog života, tada za tebe zemaljska sreća neće predstavljati opasnost. I kada budeš doživljavao najveće uspehe, nećeš se prezrivo i nadmeno odnositi prema drugima, tj. onima koji su ispod tebe. Isto tako, i kad budeš prolazio kroz padove i neuspehe, nećeš zavideti drugima i prezirati sebe. I tada neće biti potrebno da se štitiš od zemaljske ljubavi, nego ćeš biti otvoren i iskren kao dete. Prava ljubav ne zna za podele „iznad“ i „ispod“, za pobeđe i poraze. Dva bića koja se vole postaju jedno drugom pomoćnici u ostvarenju božanske ljubavi. Tada su i gubici i dobici samo sredstvo za sticanje božanskih vrednosti u duši. I svaki naš postupak pojačava i osnažuje naš primarni impuls. Pogrešne vrednosne orijentacije u ogromnoj meri mogu da pogoršaju rezultate našeg ponašanja, i obrnuto. Ispravni ciljevi oblikuju pravilno ponašanje.

Navešću nekoliko primera.

Pre mesec dana sam se vozio Vasiljevskim ostrvom.

Ispred mene se kretao džip, i to jedan od prestižnijih modela. Išao je prilično sporo i ja sam odlučio da ga pretekнем. Međutim, da bih to učinio, morao sam da pređem na tramvajske šine. U Peterburgu su tramvajski putevi u užasnom stanju i rupe između šina znaju da budu duboke i 30-40 cm. Deonica puta, na kojoj sam se u tom trenutku nalazio, manje-više je izgledala pristojno, tako da sam ubrzao i pokušao da pretekнем džip. Međutim, moj automobil nije imao dovoljno snage za tako nešto i ja sam ostao pozadi. „Neće moći tako“ - pomislio sam i nastavio da vozim iza džipa na udaljenosti od oko 30 metara, a on je počeo da se pomera nadesno, prema trotoaru. „Sigurno hoće da me propusti“ - pomislio sam i započeo preticanje. I, odjednom, potpuno iznenada, kada sam se skoro izravnao s njim, džip je počeo da skreće ulevo i da mi prekriva put. Nije mi ostalo ništa drugo, sem da skrenem još više ulevo, na tramvajske šine. Međutim, taj deo puta je bio izuzetno loš.

Moj automobil je svom snagom udario u rupe i uz škripu nastavio dalje. Pomislio sam da će mi točkovi ostati na tramvajskim šinama, ali je

automobil izdržao oko 50 metara te sam uspeo da pređem na normalan put. Džip je ponovo usporio i ja sam produžio napred. Vozeći se obalom Neve, a zatim Dvorcovim mostom, pokušavao sam da shvatim šta se desilo.

Zatim sam pročitao misli i emocije vozača džipa i sve mi je postalo jasno. Ispostavilo se da je zbog idealizacije sposobnosti on meni poželeo smrt. Ta želja je trostruko prevazilazila smrtonosni nivo. Interesovalo me je u čemu je bio smisao njegovog života? Iz njega je, zbog idealizacije sposobnosti, odnosno gordosti, kuljala višestruka želja da uništi druge.

Prostim jezikom rečeno: „Moram imati najsnažniju volju, biti najспособniji, najpametniji i moćniji od svih. Spreman sam da ubijem svakoga ko mi u tome stane na put. On je želeo da mi da lekciju, da se malo iživljava nada mnom zbog pokušaja da ga pretekнем. Odlučio sam da pogledam njegovo stanje pre i nakon te situacije. Procenu nivoa gordosti vršim na osnovu četiri parametra:

- I - novac;
- II - srećna sudbina;
- III - sposobnosti i intelekt;
- IV - principi i ideali.

Vežanost za sudbinu, sposobnosti i ideale kod njega je bila dvostruko veća od opasnog nivoa. U polju se vijorila moguća smrt. Nakon ove situacije, njegova vežanost se povećala ne dvostruko, već 6-7 puta iznad smrtonosne. U polju se više nije nalazila samo njegova smrt, već i smrt njegove dece i unuka. Za pet minuta, čovek je uspeo da uništi svojoj deci i unucima zdravlje i sudbinu.

Budući da moje polje radi poput katalizatora, verovatno je to ubrzalo njegove negativne procese. Ali suština se ne menja. Iznenada sam shvatio zašto su Japanci najdužovečnija nacija na Zemlji. Oni nisu prostaci i međusobno se ne ponižavaju.

Svi mi želimo da produžimo život, primenjujemo dižete, pijemo odmrznutu vodu, a ne znamo da postoji daleko moćnije sredstvo: da budemo ljubazni, da ne vređamo i ponižavamo druge u pokušaju da budemo iznad njih. To nam sigurno poklanja još 20-30 godina života. A da ne govorimo o životu i zdravlju naše dece i unučadi.

Navešću drugi primer.

U januaru sam se vozom vraćao sa Krima. Ogladneo sam, a voz se baš tada zaustavio na stanici „Orao“. „Rizikovaću i treći put“, pomislio sam. Kada sam putovao u Jaltu, zaželeo sam se piroški s kupusom. U

Kursku je na stanici stajala baka, prodavačica piroški. Kada sam je pitao da li ima piroške s kupusom, ona je odmah izvadila dve, pokušavajući da proda još 5, a onda je nestala. U piroškama nije bilo kupusa. Činilo se da je bilo krompira, međutim, zbog male količine nadeva, nisam mogao da odredim šta je stavila u njih. U trgovini u Jalti, pored sajma, prodavale su se piroške s kupusom. U vozu sam pokušao da ih pojedem. Kupusa je bilo, ali tek toliko da se kaže da je nadev od njega. Na stanici u Orlu sam pogledao kroz prozor vagona i na peronu ugledao samo jednu ženu koja je prodavala kefir. A meni su se tako jele piroške! Očigledno mi je sudbina tako odredila. A kako nam je poznato, ne smemo žaliti zbog prošlosti.

- Koliko košta litar kefira? - pitao sam ženu.

- 15 rubalja.

Još uvek razmišljajući o piroškama, dao sam joj novac i uzevši kefir, uputio sam se prema svom kupeu. Samo što sam kefir stavio na sto, kad se na peronu začuo krik:

- Brzo pozovite mladića koji je od mene kupio kefir! Voz samo što nije krenuo.

Prvo što sam pomislio bilo je da joj zbog rasejanosti nisam dovoljno dao novca. Dohvatio sam novac i potrčao ka izlazu.

Na peronu je stajala prodavačica kefira sa još jednom ženom.

- Dali ste mi 20 umesto 15 rubalja - rekla mi je. - Tuđe mi nije potrebno, uzmite 5 rubalja nazad.

Još uvek malo šta shvatajući, pružio sam ruku i uzeo 5 rubalja.

- Recite mi hvala - zahtevala je prodavačica.

- Veliko vam hvala. - odgovorio sam joj.

- Hej, dragoviću!- oživela je žena koja je stajala pored nje. - Kupi piroške! Tri piroške su tačno pet rubalja.

Kupio sam piroške, zahvalio se i vratio se ponovo u kupe. Voz se lagano pokrenuo s mesta. „Prvi put u piroškama praktično nije bilo krompira - razmišljao sam. - Drugi put nije bilo kupusa. Hajde da vidimo kakve će biti treći put“. U ovim piroškama skoro da nije bilo testa, već su one bile napravljene od krompira sa ukusnim nadevom od kupusa. Ukus je bio nežan i prosto su se topile u ustima. Sedeo sam i osmehivao se: „Nisi roptao na sudbinu, prošao si test, što znači da ono što si poželeo, možeš i da dobiješ“.

Sedeo sam i razmišljao kako se u svakoj, pa i najmanjoj situaciji odražava čitav naš život. Navikli smo da govorimo da je Vasiona

holografska, odnosno da svaki delić prostora sadrži informaciju čitave Vasiona. Ali Vasiona je holografska ne samo u prostoru, već i u vremenu. U svakom, pa i najmanjem događaju na suptilnom planu, sadrži se istorija čitave Vasiona. Sada, kada me pacijenti pitaju: „Kako da radim na sebi da bih se promenio kad ne mogu da se setim svih najsitnijih događaja?“ ja im odgovaram:

- Odaberite dva-tri važna događaja u životu i proživite ih na stotine puta, sve dok ljudska logika ne iščezne i preostane samo božanska. Ponekad nam nekoliko trenutaka u životu mogu dati više od mnogobrojnih godina napornog rada.

Pitao sam se da li se promenilo polje žene koja nije htela da uzme novac. Rasejano gledajući kroz prozor, mehanički sam pristupio informaciji vezanoj za trenutak kad sam je ugledao.

Creva joj nisu u dobrom stanju - to je program samouništenja, ogorčenosti na sebe i svoju sudbinu. Tu se može kriti i ozbiljna bolest. Tim pre, podsvesna agresivnost prema sebi iznosi više od 300 jedinica, što ukazuje na to da mogu nastupiti problemi sa srcem. Mnogo je ogorčenosti na muškarce, sebe, sudbinu i mnogo žaljenja zbog prošlosti. To može dovesti do hipertenzije. Levi bubreg joj loše radi, a to je zbog prezira prema muškarcima kada su ideali u pitanju. Dijagnostikovao sam četiri parametra gordosti. Po pitanju novca je sve bilo u redu, na planu srećne sudbine - trostruko više od opasnog nivoa, na planu sposobnosti - normalno, dok je na planu ideala gordosti bilo duplo više od opasnog nivoa.

Tako su izgledali njeni parametri od pre pola sata. Zanimljivo: kakvi su sada? Podsvesna agresivnost je daleko manja, creva su joj u redu, srce takođe - primetna je samo mala mrlja zbog ogorčenosti na sebe. Levi bubreg je bio potpuno u redu.

Dijagnostikovao sam je po četiri parametara.

Vežanost za novac: stanje je bilo u redu, tj. isto kao što je i bilo, a za srećnu sudbinu - 0. Pogledao sam šta se dešava na planu ideala. Umesto prethodnih 200 posto, odnosno dvostruko više od opasnog nivoa, preostalo je 20-30%, što je bilo u granicama normale.

Zamišljeno sam gledao kroz prozor. Pacijenti na mojim konsultacijama često postignu mnogo manje rezultata nego što je ova žena u razmaku od pet minuta. Svaki postupak koji se desi na fizičkom planu ponavlja se višekратно na suptilnom. I ukoliko imamo u vidu da je

Vasiona holografška u vremenu, tada svaki postupak na suptilnom planu utiče na naše potomke, kao i na celu Vasionu. Ukoliko želimo da budemo precizniji, ne samo postupak, već ono što leži u njegovoj osnovi, odnosno ono iz čega on nastaje.

Setio sam se svog nedavnog boravka u Berlinu. Posetio me je jedan čovek kako bih mu dao savet. Žena i deca su mu imali određene probleme, a njegovo polje je bilo u odličnom stanju. „Zar je moguće da mu je loza tako čista?“ - pomislio sam, „Danas je to retka pojava“. Zamolio sam ga da mi nabroji imena svojih rođaka i bio sam iznenađen: kod svih rođaka je polje, najblaže rečeno - bilo u jako lošem stanju.

- To je zadržljivo - rekao sam mu - ali vi ste u sebi zatvorili svu negativnu karmu vaše loze.

Uzeo sam olovku i nacrtao informaciona polja.

- Kod vas su 1987. godine otpočele velike unutrašnje promene i sledeće četiri godine, sve do 1991., pravilno ste prošli kroz sva iskušenja.

Gledao me je i osmehivao se:

- Te godine, 1987., rekao sam sebi: „Više nikada neću oštro ili kategorički govoriti o nekome, niti ću ikoga osuđivati“. A zatim su usledile izuzetno teške situacije kroz koje sam laganije prolazio.

Setio sam se tog razgovora nakon konsultacije pacijenata, boraveći u stanu mog prijatelja u Berlinu. Sedeli smo u polumračnoj kuhinji. Gledao sam kroz veliki prozor na prigušena svetla snežnog Berlina dok je moj prijatelj nešto poslovaio oko šporeta.

- Pomogao si ljudima da ozdrave i sada treba da se pobrineš za sebe. Predlažem da popijemo po čašu suvog crvenog vina.

- Odlična ideja - podržao sam ga. Nalili smo vino u čaše i popili. Dok je on pržio meso, ja sam stajao pored prozora i posmatrao noćni Berlin.

Setio sam se još jedne situacije koja se desila u Izraelu, kada je moj poznanik počeo da iskašljava krv. Lekari su ustanovili da ima prilično veliki tumor u plućima. Zakazali su mu operaciju za dve nedelje.

- Šta ste tada osećali? - pitao sam svog poznanika.

On se zamislio i odgovorio:

- Pre svega, prestao sam da osećam strah, pri čemu sam rekao lekarima: „Ako je potrebno da sečete - secite“. Ali oni su samo raširili ruke.

- Pokušao sam da čitam vaše knjige - otvoreno mi je govorio - ali mi nisu legle. Nisam mogao da ih čitam i tačka. Žena mi je tada rekla:

„Pokušaj da gledaš video-predavanja“ - Materijal se činio bezazlenim i ja sam pet dana sedeo i neprekidno ga gledao. Potpuno sam se isključio iz svega i zaboravio na sve, a nakon nekoliko dana sam otišao na operaciju samovoljno. Lekari su me pripremili za operaciju, uradili kontrolni snimak, zatim me detaljno pregledali i na kraju mi rekli da nemam tumor.

- Ništa nam nije jasno - rekli su mi - dođi za nedelju dana da još jednom proverimo.

Nakon nedelju dana sam otišao i ispostavilo se da su mi pluća potpuno čista. Dakle, najvažnije što mi se desilo nakon gledanja video-materijala je sledeće: sa većom lakoćom sam počeo da posmatram na sve što mi se desilo i što se dešava.

I dalje sam gledao kroz prozor držeći čašu vina u ruci. U tom trenutku se pojavio moj prijatelj.

- Kakva će biti zdravica? - pitao me je.

Zamislilo sam se, pokušavajući da oblikujem u misao osećaj koji me je zahvatio. On me je pažljivo posmatrao.

- Još uvek si tamo - pokazao je prstom gore. - Hajde da malo porazgovaramo o zemaljskim stvarima.

- Ako želiš da pričamo o uzvišenom, izvoli. Pijmo za to da se poverenje u čoveka ne pretvara u veru u njega.

Ispili smo vino.

- Genijalno je - rekao sam mu - to da ono u šta verujemo mora biti nepogrešivo, večno i da ne podleže sumnji, odnosno sumnjati znači odricati se onoga u šta verujemo. Klanjali smo se čoveku, verovali smo u partiju i rukovodstvo zemlje i to je moralo da nas dovede do komunizma. Zato rukovodstvo isprva nije podlegalo kontroli. Mogli su da ubijaju milione ljudi, da razore zemlju do polusiromaštva i da ne odgovaraju za posledice. Onaj u koga veruješ, ne može da pogreši. Kada ne verujemo u Boga, tada počinjemo da verujemo u čoveka zato što nam je priroda takva da moramo u nešto da verujemo i ka nečemu da težimo. I što više verujemo u ono ljudsko, tim više od njega zavisimo, a posledice su katastrofalnije. Ta vera u čoveka čuči u našoj duši i danas. I sve dok želimo da u nekoga verujemo i da od nekoga zavisimo, naše ljudske vrednosti moraju stalno da budu unižene. Ali neće nikada postojati zakoni koji bi nam omogućili zaštitu dostojanstva, imovine i zemaljske sreće.

- Imam još jednu zdravicu - rekao mi je sagovornik - hajde da nazdravimo za to da se ni prema čemu u životu ne odnosimo ozbiljno, da sve prihvatimo sa dozom humora.

- Slažem se - rekao sam mu - jedino se prema Bogu treba ozbiljno odnositi.

U sećanju mi je iskrsao telefonski razgovor koji sam vodio s jednom poznanicom. Ona je više puta posećivala moja predavanja i čitala sve moje knjige, međutim - stalno je brinula zbog svojih poslovnih neuspeha. Razbolela se, postavljena joj je dijagnoza „rak“ i ona se zatvorila u stan, gledala kasete i čitala knjige da bi posle nekog vremena lekari opovrgli prvobitnu dijagnozu.

- Rekla sam lekarima da sam dobroćudna osoba, a dobroćudni ljudi ne mogu da obole od raka. Oni su se samo osmehnuli, ali su bili jako iznenađeni kada je na kraju ta dijagnoza morala da bude opovrgnuta.

- Nedostajalo vam je dobrodušnosti kako prema sebi tako i prema sudbini, ali sada je situacija mnogo bolja - rekao sam joj.

Najvažnije se potom desilo. Telefonirala mi je nekoliko puta u roku od šest meseci i to je bio glas potpuno druge osobe. U njemu nije bilo nikakvog uninija, kajanja i nezadovoljstva. Uspela je da pobegne iz zatočeništva ljudskih briga pri čemu je negovala ljubav i radost u duši.

Vraćao sam se iz Berlina za Peterburg i setio se onoga što se desilo mojoj poznanici u Njujorku. Svaki put kada sam putovao u Ameriku ona me je molila da pogledam polje njene ćerke. I svaki put sam u njemu video moguću smrt.

- Ništa mi nije jasno - zabrinuto mi je rekla - neprekidno se molim i radim na sebi.

- Ne znam - rekao sam joj - ali iz nekog razloga ne nastupaju nikakve unutrašnje promene. Ćerka ti preozbiljno doživljava sve što se dešava. Ona uopšte ne može da prihvati neuspeh, uvredu ili uniženje.

- Ali to je Amerika - oprezno me je ispravila. - Ako se bude prema svemu bezbrižno odnosila, ništa neće postići u životu.

- Prema životu se možemo ozbiljno odnositi spolja, ali ne smemo to činiti iznutra. Ako nam oslonac i cilj nije božanska suština, već ljudska, tada sve više počinjemo da zavisimo od onog ljudskog i da ga ozbiljno doživljavamo. Neka se češće moli i u sebi stalno ponavlja da je najviša sreća i smisao života u uvećanju ljubavi prema Bogu, dok je sve ono zemaljsko samo sredstvo. Treba početi sa udaljavanjem od onoga što

nam je najdraže i najbliže. Potrebno je ponavljati: „Ljubav prema drugom čoveku i bilo koja zemaljska sreća samo su sredstva za uvećanje božanskih vrednosti“.

Kada sam ponovo posetio Njujork, dijagnostikovao sam polje njene ćerke, i tom prilikom sam bio prijatno iznenađen.

- Čestitam ti - rekao sam joj - polje tvoje ćerke se ne samo očistilo, već pomalo i svetluca.

- Nedavno sam je pitala kako se odnosi prema problemima i neprijatnostima u školi.

- Sada potpuno drugačije gledam na njih - odgovorila mi je. Imam osećaj kao da lebdim nad njima.

U istraživačkom centru pored San Franciska lekari su ispitivali nekoliko hiljada slučajeva spontanog izlečenja od raka. Pokušali su da pronađu neku zakonomernost u pobedi pacijenata nad tom bolešću. Jedino što su pronašli bile su iznenadne sudbinske promene u njihovom životu. Često se dešava da se čovek u kritičnim situacijama moli, preispituje svoj život, ali pozitivne promene ipak ne nastupaju. To se dešava zato što on, isto kao i ranije, ne može da se razveže od onog što mu je drago usled čega se njegova unutrašnja struktura ne menja.

Želeo bih da se vratim događajima iz 1991. godine. Ukoliko bi mi moj brat-hirurg rekao da mi je, bez obzira na to što imam rak i metastaze, preostalo 5% šansi da preživim, ja bih najverovatnije umro. Svakog trenutka bih bio užasnut pred budućnošću, uzdao bih se u nju, u očajanju se hvatao za poslednje procenete, sve jače bih se fokusirao na ljudsko „ja“ i sve manje bih sebi ostavio šanse za preživljavanje.

- Ostalo ti je osam meseci života - rekao mi je tom prilikom. Nemaš nikakve šanse da preživiš.

Tri dana sam se opraštao od svega što mi je bilo drago. Zatim sam počeo da čitam Bibliju. Tamo sam naišao na reči „Bog“ i „ljubav“ i od tog trenutka sam počeo da živim samo za to. Mesec dana kasnije lekari su postavili sasvim drugu dijagnozu. U meri u kojoj možemo da se odrekemo ljudskog „ja“ i da realno osetimo božansko „ja“, koje se sastoji iz beskonačne ljubavi, toliko krupnije pozitivne promene mogu da se dogode u našem telu i duši. Međutim kad dosegnemo božanske sfere, potrebno je da iza sebe ostavimo sve što je ljudsko, da se razvežemo od svega onog za šta se obično držimo. Pre svega, od onog što nam je najbliže i najdraže. A zatim da se oslobodimo svih uvreda koje nosimo.

Nedavno sam ponovo svedočio situaciji kada nam odbijanje da se rastanemo od ljudskog „ja“ zatvara put ka Bogu. Ispostavilo se da prilikom molitve ne smemo ničemu da se nadamo. Nada je već cilj. Ona živi u prostoru i vremenu i ako se molimo nadajući se nečemu, tada se molimo za zemaljske vrednosti. Ako se molimo i pritom u sebi žalimo zbog prošlosti, ili se plašimo budućnosti, to nije molitva već vrtloženje vazduha. Sa takvim pristupom nam neće dozvoliti da kročimo ni na Božji prag. Bogu i ljubavi treba da se obraćamo samo zato što je to neizrecivo veća sreća u poređenju s bilo kojom zemaljskom srećom.

UNUTRAŠNJE STANJE

Od jutros me je spopao jak napad kašlja. Na predavanju sam prelistavao ceduljice s pitanjima publike i naleteo na jednu sa već poznatom dijagnozom.

Jedna devojka mi je pisala kako joj je majka obolela od raka pluća - adenokarcinoma. Kroz njen rukopis sam stupio u polje njene majke, pri čemu sam ustanovio moguću smrt muškog deteta. Razlozi su bili sledeći: usredsređenost na ideale, a to su ljubomora i gordost. Podsvesna agresivnost prema ljudima iznosila je 900, a budućnost joj je bila zatvorena na 600 jedinica. Budući da su devojčice više orijentisane na materijalni aspekt, uoči začeca i rođenja ćerke dolazi do protresanja materijalnih vrednosti. Da bi se rodilo zdravo muško dete neophodna je destabilizacija duhovnih segmenata, odnosno gubitak kontrole nad situacijom, krah ideala i nada, doživljena nepravda, itd.

Ova žena je imala prilično težak karakter, a intelektualno-voljni aspekt bio joj je znatno pojačan. Sklonost da uvredi drugog, da nešto loše kaže i da osuđuje bila joj je veoma jaka. Zato je kroz proces pročišćenja prošla 10-15%, a bilo je potrebno minimalno 50%. Sve je to prešlo na dete, pri čemu se radilo o daleko dubljim slojevima. Sada je potrebno da se moli, radi na sebi, višekratno preispituje svoj život kako bi postigla blagotvorne promene. Ali da bi one mogle da prodru dublje i deluju na pročišćenje duše njenog sina, u ovoj situaciji će joj biti potrebno godinu i po dana. A njoj je, po svemu sudeći, preostalo samo pola godine života. Naravno, moguće je da se istovremeno, dok radi na sebi, moli i za svoju decu i unuke, ali molitva za potomke će biti od male pomoći ukoliko se ne dogode dublje promene u njenom karakteru.

U to sam se već uverio na svom primeru. Nekada bih, pogledavši takav slučaj, odmahnuo rukom i rekao: „Ovde je sve jasno! Preterano snažna usredsređenost na ljudsko „ja“, suviše nagomilanih uvreda i zamerki. Nesreće sa decom i unucima. Radite na sebi, menjajte se i ozdravićete“.

Istovremeno sam znao da moja informacija može da uravnoteži čoveka, njegov prošli život i njegovu decu. Ali kada njegove agresivne emocije zahvataju 2-3 prethodna života, tada se dublje promene odvijaju sporo i bolno. Takav rad može potrajati pet godina. Mojih znanja i informacija nije bilo u dovoljnoj meri da bi se čovek brže menjao. Iz ovog proizilazi da nisam u mogućnosti da spasim život

izvesnom broju teško obolelih pacijenata. Ako im je preostalo manje od godinu dana života, a obim agresivnih emocija koje čuče u podsvesti je veliki, sistem nije dovoljan da bi se prevladala inercija agresivnih emocija.

Međutim, ipak sam se nadao da ću pronaći mehanizam za savladavanje sveobuhvatnih emocija.

Setio sam se jedne žene koja mi je bila na konsultaciji i koja je bolovala od raka dojke.

- Godinu dana pre nego što sam se razbolela osetila sam da nešto sa mnom nije redu. Nekoliko puta sam odlazila kod lekara na pregled. Oni su se osmehivali, govorili da umišljam i da je sve dobro. Poverovala sam im i smirila se, a kada su počeli pravi problemi, već je bilo kasno. Morali su da me operišu i da mi amputiraju dojku.

U mislima sam se ponovo vratio na problem koji me je mučio. U poslednje vreme sam osećao konstantne tupe bolove na desnoj strani grudnog koša. Tumor koji treba da se pojavi prvo se formira na nivou polja, a delimično se izliva na površinske slojeve. Bolest još nije nastupila, ali se na tom mestu povremeno javljaju tupi bolovi, koji znaju da traju godinama. To je svojevrsan signal o nadolazećoj nesreći. Ukoliko ne dođe do unutrašnjih promena, nastupiće bolest.

Ovakve bolove, koji se retko pojavljuju, osećao sam oko 15 godina. Čak se sećam i kada su se pojavili. Sećam se kako sam, dok sam pohađao Suvorovljevu vojnu školu, preležao dva meseca zbog jakog bronhitisa, ali lečenje nije dalo nikakve rezultate. „Brajko moj - rekao mi je načelnik ambulante - vreme je da uradiš analize na tuberkulozu“. Analize nisu ništa potvrdile pa su me otpustili s rečima: „Ako dođe do pogoršanja, dobićeš otpust iz vojske zbog zdravstvenih razloga“.

To me je ohrabrilo zbog čega sam počeo da se radujem, krećem, a nakon nekoliko dana sve je prošlo kao da ničeg nije ni bilo. Kada sam u Lenjingradu radio na gradilištu, za godinu dana sam tri puta bolovao od upale pluća. Nikako nisam mogao da prevaziđem nezadovoljstvo svetom koji me okružuje. Uzgred, po svoj prilici mi je rad na gradilištu i spasao život. Do tada sam se toliko prepuštao misaonom svetu da su počela da mi gasnu osećanja. Na gradilištu nije bilo vremena za razmišljanje. Mada sam vanredno studirao, najveći deo vremena sam radio na gradilištu. To je bio jako opasan fizički posao, pošto je sa mojom rasejanošću bilo vrlo teško ne povrediti se i ostati u životu.

Sredinom 80-ih godina, kada sam se oženio i dobio ćerku, u gradu je vladala epidemija toksičnog gripa od koga sam se razboleo. Imao sam temperaturu oko 41°C, ali nisam imao grip. Kašalj, ispljuvak i opstrukcija u grudima su mi od ranije bili poznati. Tada nisam znao da uzrok mojih problema nije prehlada, već beskompromisni idealizam kada su u pitanju bliski ljudi i okruženje. Lečio sam se pomoću ruku. Za dva dana temperatura mi se spustila na 37°C iako nisam uzimao nikakve lekove. Odlučio sam da se osiguram te sam pozvao lekara, tim pre što mi je bilo potrebno bolovanje. Lekarka me je ravnodušno pogledala i rekla:

- Tipični slučaj toksičnog gripa. Ne smete biti u istoj sobi s malim detetom. Pozvaćemo hitnu pomoć; odvešće vas na infektivno odeljenje Botkinske bolnice.

Bez reči sam se obukao i nakon pola sata je stigla hitna pomoć. U čekaonici Botkinskih paviljona bilo je hladno te je počela da me hvata drhtavica. Nakon pola sata se pojavila medicinska sestra koja mi je dala termometar, a malo kasnije je došao i lekar. Ponovo mi je skočila temperatura, bilo mi je hladno i neugodno.

Lekar me je ćutke pregledao, zatim je uzeo termometar i rekao:

- Oho, 41°C! Ovaj mladić ima upalu pluća - rekao je medicinskoj sestri - nema nikakvog toksičnog gripa. Prebacite ga na neinfektivno odeljenje i počnite da mu dajete injekcije antibiotika.

Bio je petak, večer. Smestili su me na odeljenje gde su bili mladići koji su patili od stomačnih problema. Na odeljenju je bilo 10-15 pacijenata. Mladići su otvarali prozor da bi vazduh bio svežiji. Napolju je bio februar mesec. Prvo sam skinuo pidžamu i pokrio se ćebetom, ali ono je bilo tako tanko da me uopšte nije grejalo. Obukao sam pidžamu i ponovo se uvukao pod ćebe, ali bez obzira na to što je prozor bio zatvoren, bilo mi je veoma hladno te sam celu noć drhtao ispod pokrivača. Ujutro sam zbog hladnoće dobio kijavicu. Otišao sam do glavne medicinske sestre:

- Znao, ja imam upalu pluća i veoma mi je hladno. Da li biste mogli da mi date još jedno ćebe?

- Samo ako lekar odobri - rekla mi je. - Dođite u ponedeljak kada lekari budu tu.

Vratio sam se u sobu. Na svakih dva-tri sata je dolazila medicinska sestra i davala mi je injekcije sa antibioticima. Budući da mi je bilo hladno, moje stanje se pogoršalo. U subotu uveče sam bio pred teškom odlukom: ako prestanem da uzimam antibiotike, organizam će početi

sam da se bori. Dođe li do kritične situacije, udarna doza antibiotika će me spasiti. A sada, u ovom loše zagrejanom prostoru, bez obzira na antibiotike, moje stanje se pogoršava i ako dođe do kritične situacije, niko me neće spasiti. Zato sam uveče, kada je došla medicinska sestra, saopštio da prekidam s lečenjem. U nedelju sam ponovo pokušao da lečim sebe rukama i zaključio da ću kod kuće, pošto je tamo toplije, imati veće šanse da preživim. Kada me je u ponedeljak lekar primio i pitao zašto prekidam lečenje, nisam izdržao, već sam mu rekao:

- Odnos prema pacijentima vam je nečovečan. Bolje je da idem kući.

Lekar me je pogledao kroz stakla naočara i rekao:

- Kako god hoćete. U našoj bolnici pacijente otpuštamo kući drugim danima. Vaša odeća se nalazi u drugom bloku, moraćete sami da idete po nju.

Dali su mi samo kapicu za glavu i neku pocepanu jaknu. Sačekao sam da se medicinska sestra obuče te sam krenuo za njom po zaleđenom dvorištu. Napolju je temperatura bila oko minus 15°C i duvao je prodoran ledeni vetar. Mislio sam da ću, kada pređem 150 metara dospeti u toplu prostoriju, ali se ispostavilo da su Botkinski paviljoni velika teritorija. Do zgrade smo koračali 15 minuta, i kada sam već odeven prišao vratima, gde me je čekala žena, rekao sam joj:

- Znaš, čini mi se da neću preživeti.

Kada smo prilazili kući, video sam brata.

- Jako loše izgledaš - primetio je. Idem u apoteku da kupim vibramicin - to je dobar antibiotik. Odmah počni da ga uzimaš. Ali pre toga pij vruć čaj od maline, koristi tople obloge za grudi i dr.

Nakon dva dana sam ponovo pozvao lokalnu lekarku kako bi mi produžila bolovanje.

- U izveštaju koji su vam dali u bolnici piše da ste bili agresivni i da ste odbili lečenje. Zbog toga vam neću produžiti bolovanje - rekla mi je i otišla.

Preležao sam još tri dana, a potom sam otišao na posao. Budući da sam radio kao slikar-dekorater i da mi je režim rada bio prilično fleksibilan, nisu me otpustili s posla. Dva meseca nakon toga osećao sam bol u desnoj strani grudi. Mislio sam da je u pitanju posledica bolesti, a sada znam da su to bile moje ogorčenosti na sudbinu i ljude, pri čemu me je najviše povredio njihov nemoralan odnos i njihova ravnodušnost

prema patnji i smrti drugog. Sada shvatam da se u njihovim dušama odvijao isti taj proces kao i kod mene. Osećanja su im otupela jer su njihove misli, ciljevi i planovi bili važniji od svega drugog. Svi smo mi istovremeno bili i žrtve i dželati. Zemaljske vrednosti su potisnule božanske, koje su potom počele da se raspadaju.

Tada nisam znao da je sve ono što mi se dešava određeno mojim unutrašnjim stanjem. Ni na kraj pameti mi nije palo da je sve što mi se desilo zapravo lečenje moje duše, tačnije - mog božanskog „ja“. Živeo sam sledeći ono što je najsvetije, ali ipak zemaljske prirode, pri čemu nisam ni slutio da je ma kakva zemaljska sreća samo sirovina za oblikovanje onog božanskog u sebi.

VASPITAVANJE OSEĆANJA

U jednoj od prethodnih knjiga sam pisao o tome kako me je mučio svrab u ušima. Ovaj problem nisam imao u pustinji, gde je energija prostora bila pročišćena od ljudskih emocija. Na osnovu toga se može izvesti jednostavan zaključak: moja podsvesna, emocionalna veza sa okruženjem bila je izuzetno jaka. Sigurno je trebalo da promenim nešto u mom načinu života. Međutim, mislio sam da su molitva i preispitivanje života dovoljni da bi se taj problem rešio. Uši su povezane s ljubomorom, dok sam istovremeno ispoljavao podsvesnu agresivnost prema ženama. Neprestano sam se trudio da se postavim u takve životne situacije u kojima mi se pruža prilika da oprostim drugima i otklonim zamerke. Stanje sa ušima mi se na neko vreme poboljšavalo, a zatim je sve počinjalo iznova. Konstantni poslovi i brige mi nisu dopuštali da se ozbiljno posvetim radu na sebi.

U proleće prošle godine mi se iznenada, umesto svraba, pojavio bol koji se postepeno pojačavao da bi, u jednom trenutku, postao nepodnošljiv. Unutar desnog uha mi se javila upala, a od nje i otok zbog koga nisam mogao čak ni da sastavim vilice. Upala se tako brzo širila da sam se za svaki slučaj pripremio za smrt. Ležao sam potpuno se isključivši od svega i u stanju nevezanosti se molio. Ovaj put sam to radio na pravi način, a ne usput, kao što sam to ranije činio. Ujutro više nije bilo upale ni bolova. Obradovao sam se i zaboravio na to. Ali nakon nedelju dana ponovo mi se pojavio svrab u ušima, isprva blag, a potom sve jači. Sve mi je to već dosadilo. Preporučili su mi dobrog specijalistu i ja sam ga posetio. Lekar nije otkrio ništa zabrinjavajuće, nego mi je prepisao kapi koje sam kupio u apoteci i koje je trebalo ukapavati u uši dva-tri puta dnevno. Radio sam to nedelju dana te su mi svrab i bol u ušima nestali.

- Čudno - pomislio sam - molio sam se godinu dana i nije bilo nikakvih rezultata, a za nekoliko dana su mi svi problemi otklonjeni. Nešto nedostaje u mojim istraživanjima. Ili nešto u meni nije u najboljem redu.

Neku naročitu negativnost, odnosno premeštanje problema, nisam uspeo da uočim. Činilo mi se da sam izlečio uši, a drugih tegoba nisam imao. Početkom leta su mi se pojavili problemi emocionalne prirode koje do tada nisam imao.

Shvatao sam da je to nastavak bolesti ili je nastupilo vreme da nešto korenito promenim u svom pristupu svetu. Ali da bismo se promenili, neophodno je da se udaljimo od realnosti, da prekinemo sve vezanosti koje nas mame da nastavimo dotadašnji životni tempo. Za tako nešto potrebno je prikupiti energiju, a ja nikako nisam mogao da se odmaknem od ustaljenog i sve napornijeg životnog tempa. Sa svakim novim pacijentom koji je imao komplikovan slučaj, koga sam pokušavao da iščupam po svaku cenu, gubio sam ogromnu količinu energije.

Bio je prisutan još jedan ozbiljan faktor. Kada idealizujemo voljenu osobu i previše se vezujemo za nju, mi se ne vezujemo za njeno telo, već za njene više duhovne kvalitete. I tada ona može da premine ili da se razboli. Postoji još jedan put - odricanje od duhovnih vrednosti koje nam povećavaju zavisnost. Shvatio sam šta znači: „Nije prošao iskušenje bakarnih truba“. (ruska poslovice: „Proći kroz vatru, vodu i bakarne trube“: voda i vatra su fizička iskušenja, a bakarne trube moralna, tj. vezana za slavu, popularnost - prim. prev.) Slava je kada vas ne obožava i ne voli samo jedna osoba, već mnogi ljudi. Slava neprimetno, ali zagarantovano ubija. Čovek sve više postaje podmukao, pohlepan, nadmen, nepošten, nervozan, itd. Pokušava da pronađe neku protivtežu da bi preživeo, pojačavajući fokusiranost na materijalne vrednosti. Mnogi talentovani i poznati ljudi su umrli zato što su ostali čestiti i plemeniti i pored toga što su se proslavili.

Postoje načini delimičnog odricanja od duhovnosti, a to su alkohol i narkotici, napuštanje delatnosti koja vodi ka slavi, potpuno osamljivanje i nespremnost da bilo s kim komuniciramo, postepeni gubitak sposobnosti, neizlečive bolesti koje su spolja neprimetne, ali nam neprestano truju život; potpuni raspad u ličnom životu, homoseksualnost i dr.

Pre nekoliko godina sam osetio kako pojačana pažnja čitalaca počinje da me lagano sve više sabija u zemlju. Prvih godina su me spasavali mnogobrojni falsifikati knjiga i tračevi koji su kružili oko moje ličnosti. To je hladilo žar mojih poklonika i davalo mi rezervno vreme da bih preživeo. Međutim, situacija se u poslednje dve-tri godine naglo pogoršala.

Falsifikati su postepeno nestajali, a knjige su počele da mi se prodaju ne samo u Rusiji već i u bivšim socijalističkim zemljama. Unutrašnja pažnja i vezanost sve većeg broja čitalaca bili su znatno osetniji. Primetio sam kako postajem razdražljiviji i kako sve više

rizikujem u toku konsultacija, jer postepeno gubim zaštitu. U principu, to je bio put u grob, ali mu nisam pridavao dovoljno pažnje. Primetio sam kako mi energetski postaje lakše kada otputujem iz Rusije.

Setio sam se svoje zbunjenosti kada su svi moji pokušaji da objavim knjigu u inostranstvu propali. Iznenada sam shvatio da bi mi objavljivanje knjiga u inostranstvu bio korak bliže grobu. Nagli uspeh ne bih podneo. Sve nabrojane tehnike blokiranja narastajuće popularnosti me ne bi spasile i toga sam bio svestan. U knjigama se nalaze izuzetno ozbiljne i važne informacije. Bila je u pitanju najgora varijanta slave - neprimetna i veoma duboka.

Nekada sam bio ubeđen da će se o mojim istraživanjima govoriti tek posle moje smrti. Kada sam počeo da pišem knjige, mislio sam da ću popularnost steći za 10-15 godina, ali su sredstva masovne komunikacije značajno ubrzala čitav proces.

Nekom prilikom mi je jedna žena ispričala:

- Rukovodstvo hidrocentrale „Bratstvo“ suočilo se s potpuno neshvatljivim problemom: ceo kolektiv im se razboljevao nekoliko puta mesečno. Pozvali su psihologe i lekare u pomoć. Ispostavilo se da se bolovanja vremenski preklapaju sa TV emisijom „Bumerang“, gde se govorilo o vašim istraživanjima, a koju su zaposleni gledali. Rukovodstvo je stoga naložilo da se uvede televizor na poslu i zaposleni su prestali da oboljevaju.

Međutim, nemaju svi slavni i poštovani ljudi probleme kad se nađu u centru pažnje i interesovanja. Da, postoje osobe koje su prirodno čiste, koje su u svojim prošlim životima prikupile zalihe ljubavi i nevezanosti za zemaljske aspekte. Te zalihe izdrže 5-10 godina popularnosti, odnosno toliko da zaštite čoveka od najopasnijih uzleta slave. Ali to nije bio moj slučaj. Ja sam od detinjstva vazda bio bolešljiv i rizikovao sam životom, pa sam pomenutih zaliha jedva imao dovoljno za preživljavanje, a kamoli za slavu. Stoga mi je preostao samo jedan put, a to je da se što brže udaljim od svog ljudskog „ja“ i pohrlim ka božanskom. Onog trenutka kad božansko „ja“ postane realnije od ljudskog, popularnost me neće uništiti.

Lako je reći, ali kako to učiniti? Sudeći po mom emocionalnom stanju, to mi nije polazilo za rukom. Situacija se pogoršavala prilično brzo. Ponovo se pojavio problem sa konsultacijama i ja sam osetio kako one za mene postaju opasne, ali, s druge strane, spasenje mi je moglo doći samo putem konsultacija. Objasniću zašto.

Pokrenuti se napred, shvatiti i preoblikovati svet nije moguće bez nove porcije ljubavi od Boga. Ali da bi ona došla, potrebno je žrtvovati ljudsku ljubav. Sve moje opsežne generalizacije i nove misli dolazili su mi kao posledica želje da pomognem drugima, kao spremnost da žrtvujem sebe radi ljubavi prema drugome. Sve napisane knjige su samo nastavak onoga što sam govorio na konsultacijama. Ni stroga dijeta, ni post, niti gladovanje i dr. nisu mi pružali toliko ljubavi koliko želja da pomognem i spasem druge. U onoj meri koliko je prijem pacijenata bio opasan za mene, toliko mi je bio i neophodan. Pronašao sam kompromis. Radiću sa pacijentima koji žive van Rusije, držaću konsultacije 2-3 dana kako bih pomogao pacijentima i tako ću dobiti informaciju neophodnu za pisanje svoje šeste knjige.

U novembru 1988. godine otputovao sam u Njujork, gde su koncentrisani najteži slučajevi u Americi. Navika da se drugi iskorišćavaju, nemogućnost da postave sebe na drugo mesto, fokusiranost na liderstvo, skupo će koštati stanovnike Amerike. Nije slučajno što svaka druga osoba pati od depresije, dok su šizofreniju već prestali da smatraju bolešću. Svest odrvenjuje, a bitna informacija se probija s teškom mukom. Sa takvim pacijentima je jako teško raditi, ali zato postoji mogućnost traganja za novim putevima ubeđivanja i uticaja.

Setio sam se istorijske priče o tome kako se vršio odabir najboljih vojnika. Prvo su tri dana išli kroz pustinju bez kapi vode, a zatim su imali mogućnost da piju iz reke. I samo oni koji su mirno i dostojanstveno pili, bili su izabrani za najbolje vojnike, jer nisu zavisili od svojih želja, nisu postali njihovi robovi. Osećanja nas povezuju sa situacijom u kojoj se nalazimo i što više robujemo osećanjima, toliko postajemo robovi situacije i potpuno zavisimo od nje. Tad je već kasno da je potčinimo sebi i da je kontrolišemo, a jedino za šta smo sposobni je da osećamo uvređenost i unutrašnju mržnju, koji nam postepeno razjedaju dušu, sudbinu i telo. Kada vojnik ne robuje svojim osećanjima, on će podsvesno kontrolisati situaciju u borbi, ne samo ispred sebe, već iza leđa i bočno. Zahvaljujući tome biće sposoban da munjevito reaguje u deliću sekunde i sačuva život. On dobija priliku da isključivo energetski potčini protivnika i da realizuje svoje želje jer nam se ostvaruje samo ona želja od koje ne zavisimo.

Kao prvo, osnovni uslov da budemo nezavisni od svojih želja je da pronađemo drugu tačku oslonca. Ranije su ljudi tako i činili. Kada je neko bio osujećen u ljubavi i nameri da zasnuje porodicu, počinjao je da živi

za posao, karijeru i sposobnosti. Ali što više napredujemo, time se naše želje sve više generalizuju i mi primećujemo kako su one iznutra povezane i da proističu iz zemaljske ljubavi. Na kraju nas bekstvo od osećanja vodi u ćorsokak i mi konačno shvatamo da nikakvo skakanje s jedne želje na drugu neće smanjiti našu zavisnost od njih usled čega ćemo sve dublje tonuti u zemaljske vrednosti koje će tad početi da se raspadaju. Jer, u naš život počinju da pristižu nesreće, bolesti, alkoholizam, narkotici, perverzne želje, itd.

U procesu tog traganja mi primećujemo interesantan detalj: dešavaju se situacije u kojima osećamo ljutnju; međutim, potrebno je da se koncentrišemo na očuvanje dobrodušnosti, a ne na uvređenost. Jer tada uvreda ostaje na površini i brzo nas prolazi. Osim toga, kada dušu oslobodimo od uvreda, postizemo daleko veći učinak. Neke situacije nas primoravaju da žalimo zbog onog što smo izgubili, ali nam je ipak najvažnije da sačuvamo dobrodušnost. Ispostavilo se da lakše možemo da dobijemo nešto novo kad ne žalimo za onim što smo izgubili. Na taj način postepeno shvatamo kako nam dobrodušnost omogućava da otklonimo zavisnost od svake emocije, a želje nam postaju lakše i vedrije. Budući da ne zavisimo od njih, one nam se lakše ispunjavaju.

Negde sam pročitao sledeću izreku: „Najbolji vojnik je dobrodušan“. Osećao sam da je to istina, ali nisam shvatao mehanizam. Sad jesam.

Nastavljamo dalje: postojana i duboka dobrodušnost nas čini zdravim i srećnim i mi shvatamo kakvo nam veliko blaženstvo ona donosi. Smatramo da u osnovi tog osećanja počiva ljubav prema ljudima. Ali, iznenada, naša ljubav biva povređena i unižena, što znači da nam je ugrožena i dobrodušnost. I tada neko odbacuje svoju dobrodušnost, prezirući i mrzeći druge. Neko drugi se, pak, trudi da sačuva dobrodušnost prema ljudima, ali mrzi i grize sebe iznutra, odnosno neosetno izdaje dobrodušnost. Neko će ipak sačuvati duševnu toplinu, blagost i dobrodušnost iako je unižena njegova zemaljska ljubav. Tada shvatamo da dobrodušnost nema zemaljsku prirodu, već da izvire iz božanske ljubavi i trudimo se da vidimo Boga u svemu, fokusiramo se na božanske nivoe naših osećanja. Zahvaljujući tome, ma koliko bile poljuljane zemaljske vrednosti, najveća sreća i cilj postaju nam očuvanje i uvećanje božanske ljubavi i dobrodušnosti.

Međutim, taj prelaz sa zemaljskih na božanske vrednosti mi za sada ne polazi za rukom. Štaviše, povremeno mi se pojačava podsvesna

agresija i isplivavaju dublji slojevi podsvesnih emocija s kojima nisam u stanju da izađem na kraj. Posmatram kako iz mene izbijaju ljubomora i uvređenost, koji su po dubini i sveobuhvatnosti izjednačeni sa sedam prošlih života. A ja, u najboljem slučaju, mogu da se izborim sa ovim i prošlim životom. Naravno, shvatam, ako se budem ispravno ponašao, da ću za 10, 20 ili 50 godina sve te negativnosti prevazići. Ali ako te emocije odjednom pokuljaju ili ako me neka situacija jače gurne u zemaljske vrednosti, na svoje putovanje u druge svetove ću se zaputiti mnogo ranije nego što bih želeo. Dakle, morao sam što pre da se oslobodim zavisnosti od najdubljih emocija. Međutim to mi za sada nije polazilo za rukom. Šta drugo činiti sem nastaviti dalje s radom i prikupljati materijal.

Prisećao sam se svih slučajeva kada su neuravnotežene emocije mogle da mi prouzrokuju probleme.

Priča koja sledi odnosi se na događaj iz vremena sovjetske vlasti. Naime, jedan čovek, koji se umorio od uživanja u čarima socijalizma, odlučio je da se preseli na zapad. Od novca koji je uštedeo kupio je dijamante i sakrio ih u potpetice svojih cipela. Na aerodrom se odvezao sa sinom, kome je iznenada rekao:

- Sine, dosta je bilo. Zaustavi auto. Moramo da zamenimo cipele. Ne mogu više.

- Tata, smiri se - rekao mu je sin. - Nisam čuo da su ikome u poslednje vreme otkivali potpetice na cipelama. Nikome ne bi palo na pamet da su tamo sakriveni dijamanti.

Skoro pred samim aerodromom otac je ponovo zamolio sina da zaustavi automobil:

- Zaista ne mogu i tačka - rekao mu je. - Putovaću u tvojim cipelama.

Sin je, gundajući, obuo očeve cipele. A dalje je usledilo ono najinteresantnije. Prišao im je stariji carinik, ljubazno pogledao oca u oči i potapšao ga po ramenu:

- Izujte cipele.

Carinici su prvo cipele pregledali sa svih strana. Zatim su izvadili uloške iz njih, otkinuli im potpetice i đonove. Potom su nožem napravili centimetarski rez na koži.

- Kako da nastavim put bez obuće? - postavio im je logično pitanje vlasnik dijamanta.

- Uzmite ih od rođaka! - ljutito mu je odgovorio carinik.

- Sine, daj mi cipele, moraću u njima da putujem.

Sin je to učinio sa zadovoljstvom. Dijamanti su, zajedno s vlasnikom, otputovali u Belgiju.

Kada ne zavisimo od svojih emocija, imamo jaču intuiciju kojom ćemo upravljati situacijom kako na strateškom planu tako i u sadašnjem trenutku. Čovek koji sačuva dobrodušnost neće se slomiti nakon prvog pokušaja, kada mu se učini da mu situacija nije naklonjena. Jer, što manje zavisi od situacije, toliko će više puta pokušavati da je promeni.

Navešću još dva primera:

Moja prababa je imala oko 70 godina kada je odlučila da se iz Lenjingrada preseli u Soči, a to je bilo krajem sedamdesetih godina. Međutim, svi njeni pokušaji da zameni stan bili su bezuspešni. U agenciji za zamenu nekretnina rekli su joj da penzioneri u Sočiju ne mogu da se registruju i da zamena nije dozvoljena. Ona je napisala molbu Izvršnom gradskom Odboru. Posle nekog vremena dobila je zvanični odgovor, koji je potpisao predsednik Odbora, gde je stajalo da na osnovu donete rezolucije penzioneri ne mogu da prijave svoje boravište u Sočiju, pa su zamena stana i stalni boravak neostvarivi. Ona je tu zvaničnu odbijenicu, zajedno sa svojim pismom, poslala u redakciju lista „Pravda“, koji je važio za najautoritativniji list u vreme socijalizma. Odgovor je bio veoma interesantan:

- Ono što smatrate odbijenicom - pisalo je u pismu - zapravo nije odbijenica, budući da se ne poziva ni na jedan zakon. Oficijelni odgovor mora izgledati ovako: „Na osnovu tog i tog zakona, prema članu tom i tom, prinuđeni smo da odbijemo vašu molbu“.

Moja prababa je ovaj odgovor poslala u administraciju grada Sočija i nakon dva meseca njeno preseljenje se obavilo bez ikakvih problema.

Drugi slučaj se desio meni.

Početak sedamdesetih godina sam se iz Sočija preselio u Lenjingrad. Nekoliko godina sam živio u građevinskoj komunalnoj zgradi i pohađao vanredno večernja predavanja na arhitektonskom fakultetu. Moja majka je ostala u Sočiju u dvosobnom stanu. Stan su mogli da joj oduzmu zato što je u njemu bila registrovana samo jedna osoba. Bila je potrebna potvrda da pohađam redovne studije, odnosno da ću se vratiti kući. Otišao sam na fakultet i pristupio šalterima gde su radile devojke odgovorne za administrativne poslove. Provirio sam kroz šalterski prozor i ugledao jednu ljupku devojku.

- Izvinite, potrebna mi je potvrda da sam redovan student.

- Molim vas - rekla je devojka - dajte mi indeks.

Počela je da ispisuje potvrdu i odjednom je iznenađeno pitala:

- Ali vi ste vanredni student, zašto tražite potvrdu o redovnom studiranju?

Počeo sam da bečim oči i širim ruke:

- Ali meni je potrebna potvrda da sam redovni student.

U njenim očima se pojavio oprez.

- Neću vam izdati potvrdu. Uzmite svoj indeks.

Uzeo sam indeks i udaljio se od šaltera. Potvrda mi je bila potrebna. Veoma potrebna. Razmišljao sam šta da radim. Odlučio sam da sačekam pauzu za ručak i da sačekam tu devojkicu kad bude izlazila. To sam i učinio. Prišao sam joj, osmehujući se što je moguće ljubaznije.

- Devojko, zaista mi je potrebna potvrda. Da li želite da vam platim 100 rubalja za nju?

To je bila visina prosečne plate u to vreme. Ona se uplašeno udaljila od mene:

- Neću vam je izdati ni za milion rubalja - odlučno mi je rekla i otišla.

Počeo sam se po glavi i konstatovao kako se situacija sve više pogoršava, a ja sam potvrdu morao da imam. Šetao sam hodnicima i razmišljao. Ona se u međuvremenu vratila. Prišao sam šalteru i ponovo ugledao njeno lice. Smetala mi je bučna grupa studenata s desne strane šaltera pa nisam mogao da se koncentrišem. U blizini se nalazio rektorov kabinet, gde su studenti morali nešto da reše zbog čega su se vatreno raspravljali. Iako su ušli unutra i dalje je bilo bučno.

Iznenada mi se ukazalo rešenje. Ponovo sam prišao šalteru i osmehnuo se devojci:

- Evo me opet.

- Šta vam treba? - strogo me je pitala.

- Ako vam dođe rektor i naredi da mi izdate potvrdu da sam redovan student, da li ćete je napisati?

Ona je slegnula ramenima:

- Napisaću.

Odmah sam pohrlio ka kabinetu.

Usput sam uhvatio za rukav jednog studenata i pitao ga:

- Kako se zove rektor?

- Igor Sergejevič.

- U redu - odgovorio sam i utrčao u kabinet. Rektor je u tom trenutku, vidno umoran, nešto objašnjavao studentima.

- Iгоре Sergejeviču - viknuo sam s praga - ona neće da mi izda potvrdu.

- Ko neće? - zbunjeno me je upitao.

- Devojka u kancelariji. Iako sam joj pokazao indeks i zamolio je da mi izda potvrdu da sam redovan student, ona neće, nego kaže: „Ako mi rektor naredi, ja ću vam je izdati“.

Za tri sekunde on je bio ispred šaltera.

- Odmah mu izdaj potvrdu da je redovan student - iznervirano je rekao devojci.

Ona je poslušno klimnula glavom. Nakon nekoliko minuta, u rukama sam držao potvrdu koja mi je toliko bila potrebna.

- Nije lepo lagati - rekla mi je.

- Nisam lagao - osmehnuo sam se - rekao sam mu svu istinu.

„Svet se odražava u našim osećanjima - razmišljao sam kasnije. - Svet je raznolik i predivan onda kad su šarolika i predivna naša osećanja. Što se više naša osećanja hlade i otupljuju, toliko monotoniji i jednoličniji postaje svet oko nas“.

U detinjstvu je svet nalik kaleidoskopu, sa hiljadama staklića raznih boja i nijansi. U starosti se i u komadiću sivog stakla pojavljuju razne kompozicije. Razlika je samo u tački oslonca. Postoji karika „A“ iz koje izvire ljubav. Karika „B“ su naša osećanja. I postoji karika „C“ koja predstavlja sve objekte i događaje u okolini. Koliko se duša koncentriše na ljubav, toliko nam svet sija u svim bojama. Ali kada nam je pažnja vezana za okruženje i želje nam zavise od njega, naša osećanja će biti bleđa. Ako smo koncentrisani na prvu kariku, svaka kompleksna situacija će nam biti povod za rad na sebi i prilika da težimo ka ljubavi. Međutim, ukoliko nam je treća karika najvažnija, toliko će nam svaka neprijatna situacija izazivati nervozu, agresivnost ili uninije. Dete živi kroz unutrašnji svet, a budući da je intenzitet tog osećaja ogroman, on se preliva u svim bojama i nijansama osećanja. Međutim, dete svoj unutrašnji svet ne doživljava kao unutrašnji, već ga vidi kao spoljašnji. Samim tim što je unutrašnji svet svetliji, time je svetliji i spoljašnji. U starosti se unutrašnji svet gasi, a spoljašnji takođe postaje monoton i bezbojan. To se objašnjava time što dete ima veliku rezervu budućnosti i više energije koju mu pružaju osećanja, dok starac živi kroz prošlost i zbog toga pred njim nema budućnosti pa samim tim ni suptilne energije koja čini osećanja živim. Naš unutrašnji svet definiše ono, što se dešava oko nas.

- Šta je božanska ljubav? - ponovo sam začuo pitanje jedne od pacijentkinja.

- Kad vam je, u dubini duše, ljubav važnija od voljene osobe. To znači da ćete ljubav sačuvati čak i ako vas ona prevari, povredi, odbaci, ostari ili premine. Tada vam ljubav prema drugoj osobi pomaže da razvijete ljubav prema Bogu, koja vam je oduvek i bila u duši, koja je postojala pre začeca i postojaće i posle smrti. Navikli smo da živimo oslanjajući se samo na zemaljsku i naučnu logiku. Nauka i ljudska logika glase: „Osećanja ne mogu biti uzrok, već samo posledica“. Prvo nastaje situacija, a zatim mi na nju reagujemo osećanjima. Znači, osećanja na početku zavise od okruženja i ono ih i stvara.

- Kada vas prevari žena, pojavljuje se ljubomora. Izdaje vas prijatelj - pojavljuje se ogorčenost. Kada spustite ruku u ključalu vodu, pojaviće se bol, opekotine i plikovi. I vama se čini da sve tako funkcioniše. Međutim, tako radi ljudska logika, međutim postoji i božanska logika u skladu s kojom su osećanja primarna, dok je situacija sporedna. Naše najdublje emocije određuju šta će se s nama desiti u budućnosti. Počinjući da upravljamo svojim dubljim osećanjima, mi menjamo sebe, svet oko sebe i događaje u njemu.

Nauka ni do danas nije uspela da shvati i objasni šta je hipnoza, zato što se prvo pojavljuje osećaj, pa tek onda događaj. Kad čovek pod dejstvom hipnoze zamisli da je stavio ruku u ključalu vodu, na koži će mu se pojaviti opekotine i plikovi. Organizam snažnije reaguje na osećaj, nego na realni objekat. Štaviše, uz odgovarajući trening realnost osećanja može biti značajnija od realnosti fizičkog objekta. Tako, prestajući da budemo zavisni od objekata materijalnog sveta, pruža nam se prilika da s njima radimo sve što poželimo.

Tada možemo sebe da polivamo sumpornom kiselinom bez i najmanje opasnosti, zatim da materijalizujemo predmete, premeštamo se u prostoru, menjamo strukturu materije i dr. Ali to je već zasebna tema.

Vratimo se našim osećanjima.

Nekom prilikom mi je na konsultaciji bila jedna žena. Upozorio sam je da njen odnos prema mužu može stvoriti probleme kako njoj tako i njemu.

- Prestanite da ispoljavate ljubomoru - rekao sam joj. Ona je na to ćutala gledajući dugo u stranu. Zatim me je pažljivo pogledala i rekla:

Negde sam pročitala - lagano je rekla - da ako se u meni pojavi osećaj ljubomore, to znači da me je muž već prevario ili se sprema da to učini. I da ću, ako ga budem gnjavila ljubomorom, zaustaviti taj proces.

Razumem vas - rekao sam joj - nema dima bez vatre. Čim se takav osećaj pojavio, znači da se događaj već odigrao. Teško vam je da poverujete da može biti i obrnuto - nastavio sam. E, sad, pogledajte šta se zaista dešava: na dubljem nivou ste kroz osećanja povezani s vašom decom i potomstvom. Pogrešan odnos koji imate prema svetu ojačan u agresivnim emocijama, vi prenosite svojoj deci. Postoji vreme kada se kamenje razbacuje, kao i vreme kada ga moramo prikupiti. Ova osećanja vam se potom vraćaju. Ali ne moraju biti obavezno iz ovog života, već mogu biti i iz prošlih. Emocija mržnje u površinskim slojevima svesti je praktično bezopasna po okolinu, ali na dubljem nivou postaje opasna. Ako prodre još dublje, postaje smrtonosna. Šta se dešava u vašoj situaciji? Vaše dete je u pubertetu. Na suptilnom planu isplivavaju buduće situacije, kao i ljubomora koja se prenosi na vas. Ako se potrudite da ne zavisite od tog osećaja, postepeno ćete ga prevazići i na taj način ćete lečiti decu, buduće unuke, sebe i muža. Međutim, ako dozvolite sebi da postanete zavisni od tog osećaja, da on upravlja vama, gušeći svoju unutrašnju dobrodušnost, nanete veliku štetu kako sebi tako i svima onima koji su s vama povezani.

U svakoj našoj emociji postoji istovremena reakcija na događaje iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Zbog toga naše dublje emocije utiču ne samo na prošlost, već i na budućnost. Nisam ni slutio da emocije mogu da utiču na prošlost. Uvek sam smatrao da žaljenje zbog prošlosti i njeno neprihvatanje dovodi do bolesti i smrti. Ispostavilo se da je prošlost moguće promeniti, ne samo promenom odnosa prema njoj, već i utičući na nju kroz sebe.

Objašnjavao sam joj:

- Nacrtaću vam grafički prikaz razvoja vaše loze. Evo vertikalne linije i vi ste predstavljeni tačkom u centru. Levo od nje su vaši roditelji, a desno deca, unuci i praunuci. Sve što je iznad te linije je dobro, a sve što je ispod nje je loše.

Povukao sam još jednu liniju 5-7 centimetara niže.

- A ovo je smrtonosni nivo. Pogledajmo šta se desilo vašim roditeljima pre nego što ste došli kod mene na konsultaciju. Ono što su roditelji nagomilali tokom života nalazi se približno na ovoj ravnoj liniji. Situacija u kojoj se nalazite već sada je ispod crte i poprima minus, a kod

vaše dece se po paraboli spušta ispod smrtonosne crte. Dolazak na svet unuka čak nije ni predviđen, linija loze se prekida.

Pogledajmo šta se promenilo nakon tretmana. Što se tiče roditelja - počeo sam da dijagnostikujem i iznenađeno video da se tačka, koja pokazuje njihov nivo popela naviše, u plus. Vaše stanje je sa negativne pozicije takođe otišlo u plus. Kod dece je otprilike na vašem nivou. Kod unuka je situacija teža, ali postoje šanse da se oni pojave na svet. Počeli ste da se menjate na dubljem nivou pa su istovremeno počele da se menjaju vaša prošlost, sadašnjost i budućnost.

Menjajući sebe, pročišćavate karmu ne samo vaših potomaka, već i predaka. Iz božanske ljubavi se rađaju sva druga osećanja. Osećanja određuju strukturu prostora, a prostor stvara materiju. Materijalni svet, razvijajući se, stvara misli. Misli se akumuliraju, sažimaju, kondenzuju i postaju osećanja. Osećanja se postepeno sve više objedinjuju i pretvaraju se u prvobitni izvor - božansku ljubav. Vasiona diše, neprestano prima ljubav i šalje je nazad. Ljubav se pretvara u duh, a zatim u materiju. Materija postaje sve duhovnija i teži ka ljubavi. Osećanja stvaraju situaciju i iz situacije nastaju. Mi proističemo iz ljubavi i vraćamo se u ljubav. Vasiona je hologrfska ne samo u vremenu, već i u prostoru. U sebi nosimo Vasionu od samog početka njenog nastanka, a, takođe, u sebi nosimo i njen konačni završetak.

U meri u kojoj osećamo početak i kraj svega postojećeg, odnosno ono iz čega je sve nastalo i u šta se vraća, u toj meri će nas naše površinske želje voditi ka procvatu u razvoju.

LOGIKA

- Ne mogu da shvatim jedno mesto u Bibliji - rekla mi je jedna pacijentkinja. Usredsređeno je razmišljala pogleda uprtog ispred sebe. - Vi kažete da ljubav ne smemo da ubijemo niti da je se odričemo, a Avram je bio spreman da ubije svog sina kako bi mogao da ga prinese kao žrtvu Bogu. Ne bih nikada mogla da ubijem svog sina u ime Boga.

- Vidite u čemu je stvar - rekao sam joj - sadržaj ostaje onakav kakav je bio, dok se forma neprestano menja. Način prenosa informacije zavisi od našeg razvoja. U Starom zavetu je napisano da treba spaliti vračare i astrologe, a danas kažemo: „Poznavanje budućnosti može biti opasno“, zato što ćemo tada svojom sudbinom upravljati umom, a ne ljubavlju. Nekadašnji pojam „žrtva“ je bio simbol odricanja od onoga što nam je drago i blisko. Smisao ove biblijske priče je u tome da radi ljubavi prema Bogu možemo žrtvovati i dati sve što nam je drago. Ta ideja se predstavlja u skladu sa mentalitetom onog vremena. Ali zar i sam Isus Hristos nije rekao to isto: „Boga treba voleti više od majke, oca, žene, brata ili sestre“.

Pre dve hiljade godina Hristos nam je dao molitvu: „Oče naš koji si na nebesima“. Međutim, danas je svima jasno da Bog ne boravi na konkretnom mestu. Međutim, Hristos je, koristeći ovu frazu, želeo da poruči da je Bog izvan granica našeg poimanja i našeg uma.

Jednom prilikom mi se telefonom javio naš poznati hokejaš.

- Desila mi se jedna interesantna situacija pa bih želeo da znam o čemu se radi - rekao mi je. - Igrali smo meč i sve je bilo prilično uspešno. Dao sam gol, povelili smo sa 3:0 i odjednom mi se na duši pojavilo neko čudno stanje. U pitanju je bila neka malaksalost, nešto nije bilo u redu. Nakon toga, u roku od par minuta su nam zabili pet golova i mi smo izgubili sa rezultatom 3:5. Interesuje me šta je to moglo da bude?

Dijagnostikovao sam na suptilnom planu šta se dogodilo i počeo sam da shvatam u čemu je stvar.

- Postoje tri vrste lidera - rekao sam mu. Prvi je onaj koji koristi ceo tim, tj. forsira ga da radi za njega. Ekipe se pretvara u njegov produžetak. Ako on nije u formi, ili je povređen, ekipa će izgubiti. Postoje lideri koji predvode ekipu i koji rade za nju, a ne samo za sebe. Takav igrač je istovremeno i trener i vaspitač. Treća vrsta je energetski lider kome je profesionalizam na prvom mestu - a to je pravilno unutrašnje stanje. Ekipe prvo pobeđuju na unutrašnjem planu, a zatim na fizičkom. Ako

unutrašnji, duhovni impuls počne da se raspada, tim će izgubiti uprkos najboljim igračima. Ukoliko si iznutra dobro uravnotežen, energetski potencijal kompletnog tima se nekoliko puta povećava zato što si ti nevidljivi lider tima. Štaviše, možeš npr. biti povređen i sedeti kod kuće, ali ćeš ipak energetski nastaviti da podržavaš tim. Ako u to vreme počneš da radiš na sebi, budući da snaga neće biti utrošena na igru, neprimetna pomoć timu će se uvećati nekoliko puta i on, u tvom odsustvu, može određeno vreme da igra čak i bolje nego kada si ti prisutan. Međutim ako si iznutra oslabio, kroz sebe možeš da oslabiš ceo tim. Igrač koji je iznutra slab, čak i ako malo igra, može da isisa energiju iz čitavog tima ako u njemu nema snažnog energetskog lidera.

- U redu - odgovorio mi je razmislivši - sada sam shvatio šta se desilo s timom. Još samo kada bih shvatio zašto se to desilo.

- Veoma je prosto - odgovorio sam mu. - Počeo si da igraš bolje, ekipa te je podsvesno idealizovala, „zakačila“ se za tebe i ti si, iznenada, energetski oslabio.

- Ne shvatam.

- U redu. Krenuću ispočetka. Davno sam uočio sledeću pojavu: kad čovek mrzi, tada kao da strelice izleću iz njegove glave i njegovo polje se u toj oblasti deformiše. Kada je uvređen - strele izleću sa svih strana. Kada oseća mržnju i ogorčen je zbog unižene ljubavi, strelice izleću iz prve čakre. Kada nekome želi smrt, strele izleću iz stopala!

Kada strelice izleću sa svih strana, to je vrlo loš znak. Dakle, prvi put sam bio šokiran kada sam video da izuzetno visoka agresivnost i snažna vezanost za nešto energetski izgledaju potpuno identično.

A sada zamisli da te mrzi neka žena. Njena energija će te probiti ako u tebi postoji analogni program, odnosno mržnja, uvređenost, ljubomora, itd., zbog čega se možeš razboleti i umreti. Ali ako te ta žena bude bezumno obožavala, ona će te još jače uništavati zbog čega možeš doživeti nesreću ili bolesti. I u jednom i u drugom slučaju ćeš biti zaštićen ako u tebi ne bude unutrašnje ogorčenosti na žene.

Idemo dalje: ako te neka žena bezumno obožava, prvo što treba da uradiš je da se okreneš Bogu. To je tvoj jedini spas. Ali da bi se približio Bogu, potrebno je da prethodno otkloniš i najmanje pretenzije koje imaš prema Njemu.

Po pitanju žena smo razjasnili stvari, a sada ćemo preći na tvoj tim. Prošle godine si imao loše partije i momci iz tima su govorili da su gubili zbog tebe. Bio si ljut na celu ekipu, osećao si prezir prema sebi, bio si

ogorčen na sudbinu do te mere da si izgubio volju za životom. Dakle, ako sada tim počne da te obožava, probijaće te na isti način kao što čini žena koja te obožava. Znači, ili ćeš početi da igraš lošije, ili ćeš doživljavati povrede, ili ćeš se razboleti, ili čak možeš umreti.

- Pa, šta da radim?

- Krajnje je vreme da otkloniš sve pretenzije prema timovima u kojima si igrao, kao i zamerke prema sebi i svojoj sudbini.

- O, hvala Bogu - s olakšanjem je uzdahnuo hokejaš - mislim da se sada sve može popraviti.

- Ne, ne može sve - odgovorio sam mu. - Predstoji ti smrtna opasnost.

- S čim je to povezano?

- Kako s čim? S poslom. Sa kvalitetima koje poseduješ, možeš postati prilično slavan u Rusiji.

- A šta je u tome loše?

- Pogledaj ovo: svaka ljutnja na druge, ili na sebe, postaviće te u zavisnost od objekta ljutnje. Ako stalno maštaš o tome da daš gol, ili se nerviraš zbog drugih, ili su te omeli u tome da postigneš gol, ili prezireš sebe ako ne postigneš pogodak - sve će to naglo povećati tvoju zavisnost od postignutog gola. Međutim, u meri u kojoj od nečega zavisiš, u toj meri to ne treba ni da imaš.

- Šta onda da radim?

- Što pre otkloni najsitnije osude i nezadovoljstvo koje si osetio prema bilo kojoj zemlji gde si živeo, a naročito prema Rusiji, u kojoj si se rodio i odrastao. U suprotnom te slava može ubiti. Ili bi u najboljem slučaju podsvest uključila blokadu slave, zasnovanu na smanjenju broja postignutih golova i pogoršanja nivoa tvoje igre. Mnogi talentovani ljudi su se razboleli i nastradali upravo zbog toga što su iznutra bili nezadovoljni zemljom u kojoj su se rodili i proslavili.

Zahvalio mi se i završili smo razgovor. Zamislio sam situaciju - šta bih ja učinio ukoliko bi mi stavili na raspolaganje hokejaški tim i zamolili da ih dovedem u red s tačke gledišta karmičkih struktura. Rekao bih im:

- Momci, prvo što treba da učinite - jeste da naučite da budete dobrodušni u svakoj situaciji ne samo prema drugima, već i prema sebi. Bez toga nećete ništa postići, ili ćete, u suprotnom, morati skupo da platite za svaki uspeh.

U tom trenutku pojavila mi se interesantna misao da se sve to odnosi i na mene. Sada sam, čini mi se, počeo da shvatam zašto se svaka

mogućnost da objavim svoje knjige na Zapadu odmah neobjašnjivo zatvarala. Zainteresovalo me je prema kojim zemljama još gajim pojačane unutrašnje pretenzije. Prema celom čovečanstvu agresivnost je došla iz prethodna četiri života, a iz dva prethodna - prema Italiji i Izraelu. Shvatio sam zašto sam imao probleme u tim zemljama. Ispostavilo se da je u Rimu malo nedostajalo da poludim zato što je Italija vezana za sposobnosti, intelekt i duhovnost. Zbog svoje duboke uvređenosti sam bio otvoren i zavisn. Došlo je do rezonanse s mojim vezanostima i da nisam odmah počeo da se molim, nejasno je kako bi se stvari završile. Iz prošlog života, iz nekog razloga, u meni su bile velike zamerke prema Americi, naročito po pitanju morala i etike. Sada se s radošću sećam mojih dragih Amerikanaca iz konzulata, gde sam pre dve nedelje pokušavao da dobijem američku vizu. Ne mogu da odolim pa ću o tome ispričati detaljnije.

Pošto nam je trogodišnja viza isticala, žena i ja smo se uputili u konzulat da dobijemo novu. Čekali smo nekoliko sati da bismo predali dokumenta. Posle nekog vremena su nas pozvali da priđemo šalteru.

- Nedostaje vam potvrda o zaposlenju, statut vašeg preduzeća i još nekoliko dokumenata - suvoparno je rekla službenica na šalteru. - Morate ponovo doći.

Vratili smo se ponovo nakon nekoliko dana. Nalazili smo se u sredini reda te smo odstojali sat i po vremena na ulici. Za svaki slučaj sam poneo sve moguće dokumente. Sedeli smo i čekali svoj red. Nakon što smo predali sva dokumenta, čitav sat sam šetao hodnikom i čekaonicom. Zatim sam prišao ženi.

- Hajde da se opkladimo da će nas poslednje prozvati i da nam neće dati vizu?

- Nemoguće - uzvratila mi je - ne bi nam odmah uzeli sve dokumente. Bilo bi potpuno apsurdno da nam uzmu dokumente i još nas prozovu poslednje.

Prošlo je sat vremena, a zatim još jedan. Naš red je odavno prošao. U čekaonici je ostalo još samo nekoliko ljudi. Žena me je upitno gledala:

- Ne gubimo uzalud vreme - rekao sam joj. - Ovo je predivna prilika da se ispravimo kada je reč o zamerkama prema drugoj zemlji.

Svi ljudi su već otišli i samo smo nas dvoje sedeli u čekaonici.

- Verovatno piju čaj - rekao sam. Izgleda da su zaboravili na nas.

Prošlo je još neko vreme a onda sam čuo kako uzvikuju moje prezime. Prišao sam šalteru iza kog je sedeo mlađi čovek, koji je vladao ruskim jezikom malo bolje nego ja engleskim.

- Izvinite što smo vas zadržali - rekao mi je.

Osmehnuo sam se:

- Nije strašno.

- Imamo problem - rekao mi je, takođe se osmehujući.

- Žena koja je prošli put s vama vodila intervju želi da s vama ponovo porazgovara.

„Dobro je da nije konzul“ - pomislio sam i nastavljajući da se osmehujem rekao:

- Izvolite, spreman sam.

- Stvar je u tome što ona sada nije tu - ljubazno mi je odgovorio službenik. - Molim vas dođite sledeći put.

Osmehnuo sam se i klimnuo glavom:

- Dobro. Jako ste ljubazni.

Zatim sam se udaljio od šaltera i prišao ženi.

- Proces otklanjanja vezanosti za moral i pravednost se nastavlja - rekao sam joj. - Ekipe iza šaltera se trudila koliko god je mogla. Sada možemo mirne savesti da idemo kući.

Shvatio sam da su sve te situacije opasni signali koji su mi pokazivali koliko sam zapravo zavisao od viših ljudskih vrednosti. Još od detinjstva sam se iz nekog razloga plašio i nisam želeo nikakvu popularnost. Ispostavilo se da je to bila intuitivna želja da spasem sebe, najdublje shvatanje činjenice u kojoj meri može da se upropasti karakter, sudbina i zdravlje ukoliko obim sreće i popularnosti bude premašio zalihe ljubavi u duši.

Iznenadilo me je što pacijent koji je sedeo ispred mene ima čisto polje i neke naročite probleme nisam video. Pitam se zašto je došao?

- Imam samo jedan problem - rekao mi je. - Nakon što sam pročitao vašu drugu knjigu, moje unutrašnje stanje se potpuno promenilo. Pojavio se osećaj unutrašnje čistoće i svetosti. Sve moje bolesti su prošle. Posebno me je mučila diskushernija. Sada je i s tim sve u redu. Problem je u tome što mi je teško da komuniciram sa okruženjem kada izlazim iz tog stanja. Osećam da mi se ponovo vraćaju razdražljivost i zamerke. Kako uskladiti jedno s drugim? Distanciranost od sveta i življenje u njemu?

- To je veština da paralelno funkcionišemo u dve logike - božanskoj i ljudskoj.

Kao prvo, vi ste se uravnotežili, ali su vaši potomci zlosrećni. Ljudska logika je spoljašnja, a božanska unutrašnja. Ali unutra, na najdubljem nivou, naše emocije su povezane sa emocijama naših potomaka i ako su nam potomci zlosrećni, veoma je teško da iznutra budemo dobrodušni i ispunjeni ljubavlju. Dakle, potrebno je da nastavite rad na sebi, molite se za potomke da bi ljubav prema Bogu i dobrodušnost što dublje prodrli.

Božanska logika može biti i na spoljašnjem nivou, ali ako se pritom isključuje ljudska, tada je nemoguće živeti uobičajenim životom, potrebno je pokušati živeti kroz dva režima - odnosno s jedne strane treba biti potpuno ispunjen ljubavlju i ništa nikome ne zamerati, a istovremeno biti strog ukoliko to zahteva situacija.

Ispričaću vam jedan svoj slučaj: otišao sam na bazen, plivao i posle tuširanja sam prišao ormariću u kome sam ostavio stvari. Odmah pored ormarića bila je kratka klupica na koju je neki čovek stavio svoju torbu i kese tako da ju je potpuno zauzeo. Uzeo sam svoju torbu i pomislio: „Gde da je smestim?!“ Refleksno sam postupio onako kako sam to i ranije radio. Spustio sam torbu na pod, besan na tog muškarca koji je, ne misleći na druge, zauzeo celu klupu. Pokušao sam da se izborim s besom koji je rastao, ali mi to nije uspelo. Potiskivanje osećanja je buduća bolest. Treba da odustanem od ljudske logike, da živim samo božanskom i prihvatim sve onako kako jeste, ili moram da se potrudim da istovremeno pokrenem i ljudsku logiku. Pokušao sam da sačuvam ljudsku. Budući da se razdražljivost ne sme potiskivati, ona mora da se ispolji kroz neke postupke. Čutke sam uzeo torbu i počeo da pomeram stvari tog tipa, raščičavajući svoju površinu. On je to čutke prihvatio. Mirno sam počeo da se oblačim. Ali nešto mi nije bilo po volji. Prvo sam bio ponižen ja, a sada je ponižen on.

Ponižavati druge je mnogo opasnije nego sam biti ponižen. Pritom, ne radi se o tome što sam pomerio njegove torbe, već što sam to uradio čuteći. Načinio sam treći pokušaj upravljanja situacijom tako što sam mu se obratio:

- Oprostite, nadam se da se ne ljutite što sam pomerio vaše stvari?

- Ne, ne - odgovorio mi je - I vi morate negde da stavite svoje stvari.

Tek tada sam osetio duševni mir. Čini mi se da sam počeo da shvatam šta znači spajanje ljudske i božanske logike. Ljudska logika je sposobnost da odbranimo svoja prava, a božanska je da sačuvamo ljubav i dobrodušnost. Dakle, ako na prvom mestu brinemo o drugom čoveku, šaljući mu impulse ljubavi i dobrodušnosti, tada ćemo dobro zastupati njegove interese i njegova osećanja. Demonstriramo mu da ga poštujemo, da uvažavamo njegove interese, ali pritom želimo da zaštitimo i svoje.

Naše grubo ponašanje tada neće u njemu izazvati mržnju jer je nema ni u našoj duši.

Najvažniji interes svake osobe je očuvanje ljubavi i dobrodušnosti. Ako joj mi u tome pomažemo, tada ćemo se lako dogovoriti i na nivou ljudske logike. Čak i u najmizernijoj situaciji, na malenoj klupi, u biznisu, u međudržavnim odnosima u kosmičkim civilizacijama, taj princip radi istovetno. Prema tome, svaku situaciju treba otpočeti od božanske, a ne od ljudske logike, odnosno prvo treba pokazati ljubav i poštovanje, a potom izneti primedbe.

Desila mi se smešna situacija u jednoj stranoj zemlji. Dogovorio sam se da iznajmim kancelariju gde sam mogao da primam pacijente. Dan pre zakazanih konsultacija vlasnik mi je povećao cenu 1,5 puta. Prihvatio sam. On je bio veoma pažljiv i ljubazan. Drugog dana mi je prišao i rekao:

- Da li vam savest dopušta da mi tako malo plaćate? - pitao me je.

Slegnuo sam ramenima:

- Dozvoljava mi. Tako smo se dogovorili.

- Onda ćemo da razgovaramo kao biznismeni - rekao mi je. -

Smatram da treba da dobijem pet puta više.

- Ako ćemo razgovarati kao biznismeni - osmehnuo sam se - tada mi je veoma teško da vas shvatim zato što je jedno od osnovnih pravila u biznisu: ne menjati uslove igre.

- Ja brinem o svojoj reputaciji - uzvratio mi je - i možete biti sigurni da svoje uslove više neću menjati.

- Pa kud više da ih menjate - rekao sam mu.

Stajao je i iščekujući gledao u mene.

- Mislim da će nam biti teško da se dogovorimo - rekao sam - zato što ste počeli sa zamerkama i uvredama, odnosno u suštini ste me nazvali čovekom bez savesti. Ni u biznisu, niti u međuljudskim odnosima

se tako ne radi. Sačekajte, molim vas, desetak minuta pa ću vam saopštiti svoju odluku.

Nakon deset minuta sam ga pozvao u susednu sobu, kako pacijenti ne bi svedočili onome što se dešava. Primetio sam da je bio pomalo zabrinut pokušavajući da po mom izrazu lica zaključi kakvu sam odluku doneo. Pružio sam mu ruku i zahvalio mu se.

- Veliko vam hvala što ste mi juče stavili na raspolaganje svoju kancelariju i što ste bili tako ljubazni. A sada po pitanju ovog dana: ili ćete pristati na sumu koju smo na početku dogovorili, ili ću sad završiti konsultaciju i odvesti pacijente sa sobom. Uzgred, nekad se dešavalo da pacijente konsultujem u parku, na klupi. Pacijenti čekaju u redu, prilaze mi, a zatim šetaju po parku i rade na sebi.

Po mom pogledu on je video da ću zaista uraditi ono što sam obećao.

- U redu - brzo je rekao - danas obavite konsultacije u skladu sa prethodno dogovorenim uslovima. Ali od sutra pod onim drugim, koje sam vam predočio.

Kada su se konsultacije završile, dao sam mu novac, a zatim sam mu na to dodao još toliko.

- Ovo vam je nagrada - rekao sam.

- Zašto si mu dao nagradu? - pitali su me prijatelji. - Ti od sutra ovde više nećeš primati pacijente.

- Bolje je obećati malo, a posle dodati, nego puno obećati, a zatim ne dodati - odgovorio sam.

Ruku na srce, čim se on prema meni tako poneo, znači da je razlog tome prvenstveno u meni. Znači da sam ja iznutra vezan za moral i srećnu sudbinu. To što sam mu dao više novca bilo je potrebnije meni, nego njemu.

EGIPAT

Ranije sam pacijentima govorio:

- Vezani ste za novac, posao i porodicu.

Od vrednosti sveta koji nas okružuje, na kraju se sve svelo na čoveka i osnovne komponente onoga iz čega se sastoji ljudsko „ja“. Prekomerna zavisnost od tela, duha i duše, kao opštih komponenti čovekove ličnosti, dovodi do postepene zavisnosti od vrednosti spoljašnjeg sveta.

Krenuo sam od idealizacije materijalnih, a zatim i duhovnih vrednosti. Postepeno sam dolazio do spoznaje šta je ono što leži u korenu čovekove idealizacije, odnosno njegovog telesnog i duhovnog omotača. I kada sam krajem 1998. godine jasno definisao pojam božanskog „ja“, činilo mi se da je sistem završen.

Otklanjajući agresivnost prema ljubavi, čovek postepeno prevazilazi zavisnost od svog tela, duha i duše, sve jasnije osećajući svoje božansko „ja“. Ljudsko „ja“, koje je i dalje stvarno, postaje sve prozračnije i lakše. Ovu informaciju sam proverio prvo na sebi, a zatim na pacijentima na kojima je sistem radio besprekorno. Međutim, na meni je sve išlo usporeno. Tokom godina istraživanja postao sam drugi čovek, ali ono što leži u osnovi mojih osećanja i refleksa praktično se nije promenilo. I dalje nisam mogao da se oslobodim potrebe da osuđujem i kritički procenjujem druge ljude. Koji je razlog tome? Prvo: najverovatnije zato što sam u razumevanju uspeo da ostvarim napredak, ali postupcima i ponašanjem nisam potvrđivao svoje promene. Lakše je savetovati nego lično to sprovesti u delo.

Drugo: najverovatnije sam radio u režimu pojačanog napora. Shvatio sam to pomažući jednom poznatom sportisti. Postizao je sjajne rezultate i odjednom je pao u nivou.

- Ti ne umeš da lenstvuješ - rekao sam mu. - Sve vreme samo oreš i oreš.

- Nisam razumeo - zbunjeno mi je uzvratio.

- Tvoja loza je sklona idealizaciji sposobnosti, posla, rada i karijere. Treniraš čak i onda kada bi trebalo da se odmaraš. Najveći rezultati se ne postižu čvrstom, grubom spoljašnjom energijom, već suptilnom, duhovno-ljubavnom. Gruba energija se akumulira disciplinom, upornom voljom, pridržavanjem određenog režima i logikom. Suptilna energija se akumulira kada prestajemo da se vezujemo za obaveze, životni tempo,

fanatičnu jurnjavu ka nekom cilju. Ta energija se doživljava kroz osećaj unutrašnje radosti, sreće i dobrodušnost. Čovek pre svega radi na prikupljanju suptilne energije, zato što ona obezbeđuje njegovu budućnost, zdravlje njegove dece, njegovog tela i sudbine. Kada se unutrašnja radost ograničava i potiskuje zbog osećaja dužnosti, karijere i drugog, приметni pomak na spoljašnjem planu može dovesti do nervnog sloma, depresije, kraha sudbine i zdravlja. U sovjetsko vreme treneri su приметili da su rezultati mladih sportista postajali slabiji kada su se na treningu učestalo smejali i šalili. Zato im je bilo zabranjeno da se raduju, smeju i šale. Rezultati su se poboljšali, međutim, kako se to odrazilo na zdravlje i sudbinu sportista, niko nije posmatrao niti je ko mario za to.

U vreme komunističke ideologije čovekov život je bio sporedan u poređenju sa ciljevima i rezultatima. Zato su mlade sportistkinje primoravali da zatrudne kako bi u prvim mesecima trudnoće postizale bolje rezultate, jer u takvom stanju organizam oslobađa unutrašnje rezerve. Kasnije bi ih prisiljavali da abortiraju. Ubistvo ljubavi i života zarad ostvarenja ciljeva bili su postulati komunističkog morala i ideologije. Idealizacija duhovnih vrednosti uvek je dovodila do većih tragedija nego idealizacija materijalnih.

Dakle, objašnjavajući sportisti uzroke neuspeha, iznenada sam shvatio da se to pre svega odnosi na mene. A činilo mi se da je bolje po mene ako pomažem ljudima s potpunom posvećenošću. Ispostavilo se da to nije baš tako. Ako pomažući drugima potiskujemo svoje božansko „ja“, ljubav i dobrodušnost, pre ili kasnije će se naša pomoć preokrenuti u nesreću. Dok osetimo razliku, ponekad može biti kasno. Nekada se smatralo da je egoizam isključivo loš, da je potrebno potpuno zaboraviti na sebe, prevladati svoj „ego“, smrviti ga. To je istočnjačka tačka gledišta i komunizam ju je stavio u svoju službu. Kasnije su shvatili da je egoizam u izvesnoj meri neophodan. Da bismo mogli nešto drugome da damo, moramo sami da imamo. To je zapadnjačka tačka gledišta i u skladu s njom danas živi veći deo čovečanstva. Kuda ići, kakvi bi trebalo da budemo i kako odrediti da li je potrebno malo ili mnogo egoizma?

Zamislimo sledeću situaciju:

Prva varijanta: Čovek želi da sačuva sreću i radost u duši i zato neće da pomogne susedu koji umire od gladi jer će to narušiti njegovu sreću.

Druga varijanta: nastojeći da sačuva radost i sreću, čovek pokušava da se osveti onome koji ga je prevario, izdao ili uvredio, odnosno

osujetio ga u njegovoj unutrašnjoj sreći.

Treća varijanta: nastojeći da sačuva radost i sreću, čovek se žrtvuje i strada radi spasenja drugog.

U prvom slučaju, izvor radosti je materijalno blagostanje. U drugom - izvor sreće su duhovni principi. U trećem je božanska ljubav.

Ukoliko budemo stavili u drugi plan svoje zemaljske obaveze da bismo sačuvali božansku ljubav u duši, onda je to egoizam koji nam je potreban. U ovom slučaju mi pratimo naša osećanja i ona nas neće izneveriti. Ne odričemo se zemaljskih vrednosti, već su one za nas sporedne. Ukoliko je, pak, u osnovi našeg egoizma duhovna i materijalna sreća, tada nas je baš briga za tuđu ljubav i tada nas osećanja, koja nam pružaju sreću i radost, zapravo samo obmanjuju.

Čitajući knjige i gledajući filmove, čitavog života sam sebe usmeravao na to da u osnovi radosti i sreće stoji materijalni ili duhovni princip. I budući da sam od detinjstva imao potrebu da napredujem, inercija mojih osećanja, koja su me vezivala za zemaljske vrednosti, ispostavila se kao daleko iznad prosečnog nivoa. Činilo mi se da sam se oslobodio od zavisnosti prema ljudskom „ja“. Jedino što me je zbunjivalo bila je zavisnost od posrednika. Posrednicima sam nazvao karike u lancu koje povezuju ljudsko „ja“ sa božanskim. Prvu kariku i stepenik koji nisam uspeo da savladam je inercija mojih osećanja, kao i zavisnost od njih. Budući da su osećanja povezana sa prethodnim događajima i životnim režimom, bilo je neophodno promeniti ustaljeni način života.

Naše emocije su prvenstveno povezane sa tri životne funkcije: disanjem, hranom i seksom. U meri u kojoj se distanciramo od svega toga, biće nam lakše da upravljamo svojim osećanjima. Odlučio sam da prvo prođem kroz gladovanje i da s tim ciljem nekud otputujem, kako bi me nova atmosfera izbavila od uobičajenih emocionalnih aktivnosti. Odabrao sam da s prijateljima otputujem u Egipat.

Ujutro me je probudio uobičajeni kašalj. Počinjao sam da kašljem još u snu, što je značilo da su u pitanju agresivne emocije na dubljem nivou, veće od moje svesti i jednog mog života. Ležao sam zatvorenih očiju i molio sam se, opraštajući svima koji su me uvredili, naročito ženama. Međutim, u poslednje vreme mi to nije pomagalo. Iznova sam nastojao da otkrijem uzroke kašlja i uvređenosti. Ponovo su mi u stanju polusna lebdeli fragmenti programa: ogorčenost na žene, na roditelje, na sebe i svoju sudbinu. Ali, iz nepoznatih razloga, šema nije

funkcionisala. Prigušeno sam kašljao i nastavljaio da se molim u polusnu, pokušavajući da otkrijem uzroke.

Tog jutra se nisam potpuno ni rasio, kad sam shvatio da nije potrebno da izvlačim pojedinačne uvrede, već da problem treba rešavati na sledeći način: „da ili ne“. Ili ću nastaviti da osuđujem ljude i loše mislim o njima, ili to više neću činiti. Ponovo sam počeo da se molim.

- Gospode, trudiću se da više nikada ne osuđujem druge i ne mislim loše o njima.

I odjednom, istog trenutka, kašalj je prestao. Nije se više pojavljivao ni tog, niti narednih dana. Uspeo sam da se distanciram od potrebe da omalovažavam ljude i osećam nadmoć prema njima. Kada osetimo realnost svog božanskog „ja“, upravljanje osećanjima postaje neophodna razvojna etapa. Ako se, pak, čovek uči da upravlja svojim osećanjima i podsvešću, bez usredsređenosti na Boga, već zadržava zemaljske ciljeve, dolazi do postupnog raspada svesti i emocija. Mnogi od onih koji su počeli da se bave jogom za telo, a zatim prešli na jogu usmerenu na razvoj duha, završili su na psihijatrijskoj klinici ili su umrli. Da bismo mogli da eksperimentišemo sa zemaljskim vrednostima prvo treba da steknemo božanske. Trenutno mi je potrebno da posmatram svaku emociju sa strane, oslanjajući se na božansku ljubav. To je posebno plodotvorno kada je reč o distanciranju od agresivnih emocija i ogorčenosti. Nisu bez razloga stari Grci smatrali tragediju vrhuncem pozorišne umetnosti. U njoj je razlika između spoljašnje agresije, gneva, očaja i unutrašnje dobrodušnosti i sreće prilično velika.

Da ne bismo zavisili od svojih osećanja, da ne bismo postali njihovi robovi, moramo naučiti da konstantno živimo kroz te dve emocije: božansku ljubav, koja je neuslovljena, i ljudsku ljubav - sreću i radost, koji osciluju u zavisnosti od stanja ljudskih vrednosti.

Isplanirao sam da mi putovanje u Egipat donese samo pozitivne emocije. Ipak je to bila prilika da se distanciram od konstantnog napornog rada i da prevaziđem inerciju osećaja o tome da je hrana život. U tom smislu da što više hrane unosimo i što je ona kvalitetnija, dobijamo više života. Intelektualno sam odavno shvatio da život ne sačinjavaju ni hrana, niti spoznaja, već ljubav, koja je potpuno neuslovljena. Nadao sam se da ću na tom putovanju uspeti da smanjim robovanje čulima koja su me vezivala za ljudsko „ja“ u svim njegovim materijalnim i duhovnim manifestacijama.

U Hurgadu sam doputovao sa dvojicom prijatelja. Iznajmili smo bicikle. Nismo želeli da pokvarimo raspoloženje tražeći taksiste i natežući se s njima oko cene, koje su se sasvim proizvoljno menjale uglavnom naviše, što nas je užasno zamaralo. Na biciklima smo, pak, mogli u miru sve da obiđemo, a ujedno nam je to bio i fizički trening.

Izabrali smo jeftiniji hotel, koji nije bio na obali mora. Odlučili smo da budemo štedljivi i da ne uplaćujemo zdravstveno osiguranje zbog čega sam kasnije zažalio. Bilo mi je jasno da hotel neće biti sjajan, ali je stvarnost prevazišla sva očekivanja. Gradić je bio veoma oronuo, a skoro trećina betonskih konstrukcija na zgradama nije bila dovršena. Naš hotel kao da se nalazio na gradilištu, okružen prljavštinom, gomilama smeća i neasfaltiranim putevima. Krenuli smo u šetnju do mora, a bicikle smo ostavili u sobi.

Kada sam poslednji put bio u Egiptu, odseo sam u hotelu koji se nalazio pored mora i koji je bio prilično čist. Međutim, ovaj put je izgledalo kao da smo zaronili u kantu za smeće. Uzeo sam kameru i odlučio sam da snimim svoje prve utiske. Prešli smo preko glavne, asfaltirane ulice u Hurgadi i pored neuglednih baraka prošli po prljavoj, đubretom prekrivenoj cesti koja je vodila ka moru. Sve sam to rešio da snimim. Naravno, osetio sam emociju prezira i nezadovoljstva prema okruženju. Kamera se pokvarila. Neživi predmeti, u kontaktu s čovekom, postaju senzitivniji. Čitava Vasiona je nastala iz ljubavi i svaki objekat je senzitivan, bez obzira da li je živ ili neživ. Ukoliko u glavi jasno razdelimo pojmove kao što su prostor, vreme i materija, tada su u našim osećanjima ta tri entiteta povezana u jednu celinu, a naročito u osećanju ljubavi. Naša osećanja neprekidno stvaraju novu materiju, prostor i vreme.

Misao je takođe skup prostora, vremena i materije, ali prostor poseduje enormnu aktivnost. Kada je reč o osećanjima, u njima je najaktivnije vreme. Što se Vasiona više širi, pojačava se tendencija povratka u tačku, to jest - u prostoru, vremenu i materiji jača potreba za sjedinjenjem. Vasiona postaje sve senzitivnija. Neživi predmeti počinju sve više da liče na žive.

Setio sam se slučaja kada je jedan čovek ukucavao u kompjuteru imena umrlih osoba a jedno prezime je stalno nedostajalo, tj. kompjuter je odbijao da ga odštampa.

Zatim se ispostavilo da je taj čovek živ. Nisam uspeo da popričam sa jednim čovekom iz Nemačke, koji je imao sjajnu advokatsku praksu i

posedovao veoma velik novac. On se otisnuo u svet spoznaja o energiji, u rad sa informacijom. Postepeno je sve više komunicirao sa neživim predmetima. Njegov automobil se stalno gasio i to baš na raskrsnicama. Mehaničari nikako nisu mogli da shvate šta se dešava. Tada je odlučio da pita automobil u čemu je problem?

- Želim da mi daš ime - odgovorio je automobil.

Kada mu je nadenuo ime, on se više nikada nije kvario. Neživa priroda sve senzitivnije reaguje na čovekove emocije i ja sam to odavno uočio. Razočaranje i razdražljivost koje sam osetio u Egiptu preneo sam na svoju kameru, snimajući sve ono što mi se nije dopadalo, i ona se odmah pokvarila. Nakon nje je bio onesposobljen i moj podvodni foto-aparat u koga sam se takođe veoma uzdao. To se dogodilo posle oluje, kada sam pokušao da pređem preko grebena i da potom zaronim u more. Talasi se me odbacili ka grebenu pri čemu sam se našao u nezavidnoj situaciji. S leve noge mi je ispala sandala i kada sam pokušao da je pronađem, sledeći talas mi je otrgnuo i drugu. Shvatio sam da ako mi spadne maska, neću moći da primetim podvodne korale koji su bili oštri kao žilet. Udarac o korale mogao je da mi raseče stomak i tada praktično ne bih imao šanse da preživim. Više sam se brinuo za foto-aparat, nego za sebe, trudeći se da ga ne izgubim pod vodom. Uprkos svemu, uspeo sam da se provučem između korala do plićeg mesta. Istina, kada sam se vraćao, posekao sam noge i rane dugo nisu mogle da mi zarastu zato što korali ispuštaju otrovnu sluz. Brinuo sam zbog toga što nisam mogao da snimim jata riba, a ne zato što je stomak mogao da mi bude rasporen koralima. Nakon toga foto-aparat više nije radio, iako su lampice svetlele i film se sasvim normalno premotavao. A zatim mi se pokvario i diktafon.

Praktičan rad na savladavanju emocija u Egiptu je bio odličan. Uputio sam se u telefonsku govornicu da bih pozvao telefonom u Rusiju.

- Koliko košta minut razgovora?

- Tri dolara.

- Odlično - izdiktirao sam broj telefona i uputio se u kabinu da bih razgovarao.

Pričao sam 30 sekundi, zatim sam izašao. Iza pulta je sedela krupna Egipćanka, smirena i mrkog pogleda.

- Šest dolara - rekla je.

- Kako šest? - pitao sam je iznenađeno.

Slegnula je ramenima.

- Vaš razgovor košta 6 dolara.

Kasnije se ispostavilo da razgovor ne može biti kraći od dva minuta.

Sledećeg dana sam otišao na recepciju svog hotela.

- Koliko košta minut razgovora s Rusijom?

- Četiri dolara, ali razgovor treba da traje najmanje tri minuta.

Odlučio sam da ih sve prevarim. Otišao sam do luksuznog hotela gde je uslužni servis bio na višem nivou. Saznao sam da minut razgovora košta četiri dolara i da je moguće razgovarati samo jedan minut.

Razgovarao sam oko četrdeset sekundi.

- Dugujete osam dolara - gledajući me kao neku muvu, mirno je izgovorio čovek za stolom.

- Kako to?

- Razgovarali ste minut i deset sekundi - rekao mi je - što znači da treba da platite dva minuta. Tako je pokazao kompjuter - dodao je, pokazujući glavom ka kompjuteru koji nije radio. Bilo bi beskorisno svađati se, a ponekada i opasno.

Rekli su mi da na Tajlandu taksisti, umesto pet minuta, znaju da vas voze čitavih sat vremena, a zatim zahtevaju ogromnu sumu novca. Ako se budete bunili, mogu vas odvesti u policiju koja ne zna ni reč engleskog. Ako vas zatvore u lokalni zatvor, tamo vas lako mogu i ubiti. I, verujte mi, otadžbina neće pustiti ni suzu za vama niti će vas zaštititi. U svetu se prema ruskim turistima ponašaju nipodaštavajuće. S jedne strane, zbog niske kulture u komunikaciji i ponašanju, a s druge strane zato što svi znaju da je ruski turista nezaštićen.

Ispričali su mi za slučaj kada je u Tunisu jedan čovek iznajmio automobil i slučajno usmrtio kamilu na putu. Iako uopšte nije bio kriv, kaznili su ga sa nekoliko stotina hiljada dolara i strpali u zatvor. On bi tamo presedeo ceo život, ali ga je spasao prijatelj, koji je jeftino kupio kamilu u Srednjoj Aziji i poslao je avionom u Tunis.

Danas u Rusiji postoji jako puno novootvorenih turističkih agencija koje uopšte ne razmišljaju o turistima koji kupuju aranžmane. Zato, kada putujete u zemlje gde je nizak nivo kulture, bolje je da prikupite maksimalno informacija o tome kako se eventualno možete zaštititi, budete spremni na sva moguća iznenađenja i da se ponajviše ipak oslonite na sebe.

Sve te neprestane prevare i neuvažavanje su me doveli u red. Red se leći haosom.

Iz Egipta sam se vratio pre mojih prijatelja. Oni su pošli da me isprate na biciklima. Na prilazu aerodromu su ih zaustavili na policijskom punktu i zahtevali od njih da ostave bicikle. Krenuli su peške i pomogli mi da prenesem stvari do kontrolnog punkta.

- Šta mislite, da li će vam ukrasti bicikle? -animalo me je.

- Ne bi trebalo - uzvratili su mi - tamo je policijski oficir.

Bicikle zaista nisu ukrali i to je bila velika sreća.

Istina, sa oba bicikla su skinuli uvozne farove. Pošto jedan nisu mogli da odšrafe, presekli su ga nožem.

Pre poletanja sam na aerodromu sreo svog davnašnjeg poznanika.

- Žena i ja smo boravili u hotelu sa pet zvezdica - sumorno je rekao.

- Pre polaska je trebalo da se ubace stvari u autobus. Prišli su nam nosači, odvalili astronomsku cenu koju sam im platio. Uzeli su novac, navodno su se uputili da uzmu kofere a onda su zbrisali. Morao sam da nosim kofere u autobus. Nikada više neću doći kod ovih babuna - rekao je odlučnim glasom. Jedan deo mojih osećanja je s njim potpuno bio saglasan i bio je usmeren na uvećanje zamerki, a drugi, zdraviji, sve je prihvatao lakše i spokojnije. Taj deo osećanja sam pokušao da prenesem i njemu:

- Mislim da ne treba generalizovati. Oni još uvek žive u nomadskim šatorima. Nosači su te prevarili za pet dolara a ruski činovnici hiljadu puta više. U novinama sam pročitao da kredit u iznosu od nekoliko miliona dolara, 1998. godine, uopšte nije bio potreban Rusiji. U novinama pišu da od svakog kredita ostaje jedva 15%, a mi smo ti koji moramo da ga vraćamo. Ali zato kod nas nosači nisu prevaranti.

On je uzdahnuo:

- I to je tačno. Ovaj naš grešni svet je potpuno nestabilan.

Pomislio sam: „Rusija je danas u haosu i to preti raspadom privrede, kao i čitave zemlje. Pre toga je ona bila suviše uređena i to je dovelo do istog ishoda. Svaki sistem mora u sebi da ima karike sopstvene destabilizacije jer će u suprotnom propasti država.

Pre mog odlaska iz Egipta setio sam se jedne zanimljive situacije. Ležali smo u hotelskoj sobi i zabavljali se jer nismo imali šta drugo da radimo. Prijatelji su mi izgovarali brojeve, a iza svakog broja su zamislili neku osobu. To mi je omogućilo da dobijem čistu informaciju, budući da se nisam emocionalno uplitao.

- Hajde da se međusobno proverimo koliko smo pod stresom - predložio sam. Normalno stanje je 20 i manje jedinica, opasno je 100, a smrtno opasno 200.

Kod prvog prijatelja parametar je iznosio - 30. Kod drugog je bio oko 200, a kod trećeg - 300 jedinica i taj treći, kako se ispostavilo, bio sam ja. Opa! Čovek može da bude pod jakim stresom a da to čak i ne naslućuje. Pošto su se odmah uključile emocije, isprva nisam mogao da shvatim šta je tome uzrok. Najverovatnije je bilo povezano s mojim aktivnostima. Prosečna dužina života hirurga-kardiologa je oko 42 godine, zato što od njega zavisi da li će pacijent preživeti i koliko godina će živeti. Ali u svakom slučaju on može sebi i rodbini pacijenta da kaže:

- Radio sam sve po najsavremenijim tehnikama, strogo u skladu sa uputstvima, i nisam ništa prekršio“.

Ja se ne pridržavam nikakvih instrukcija i da bih se opravdao mogu reći samo jedno: „Učinio sam sve što je bilo u mojoj moći“. Kod mene dolaze pacijenti od kojih su lekari digli ruke, među kojima je mnogo onkoloških slučajeva. Ne mogu svakome da pomognem. Često svedočim kako moj nivo nije dovoljan da bi pacijent ozdravio. S jedne strane me to podstiče napred, a s druge strane je pojačano psihičko opterećenje. Budući da još veoma snažno zavisim od svog ljudskog „ja“, sve se to taloži i brzo počinje da uništava moje telo. Međutim, svaka neprijatna informacija ili situacija nam pruža priliku da radimo na sebi i da napredujemo.

Iz ovih misli me je prenuo težak kašalj jednog mog prijatelja. Ranije je on to pripisivao klimi Sankt Peterburga, ali u Egiptu je bilo toplo, a kašalj mu se i pored toga čak i pojačao.

Pažljivo sam posmatrao kako se muči s kašljem i to se dešavalo svakodnevno, naročito ujutro.

- Da li si pročitao moju petu knjigu? - pitao sam ga.

- Pažljivo sam je pročitao - odgovorio mi je kašljući.

- A da li si posle toga radio na sebi?

Slegnuo je ramenima.

- U tvom polju vidim moguću smrt - rekao sam mu - a to znači da su mogući rak pluća, tuberkuloza ili astma. Vezanost za dušu, odnosno za ljubav prema ljudima, moral i ideale nekoliko puta ti je veća od smrtonosnog nivoa.

Odmahnuo sam rukom:

- Uostalom, kao što znaš, na tebi je da doneseš odluku.

Promuklim glasom mi je rekao:

- Bolje pogledaj mene i moju ženu na suptilnom planu.

Informacija je bila potpuno iznenađujuća. Seksualni potencijali i veština da privuče žene i da ih potčini, na suptilnom planu su kod našeg astmatičara bile daleko iznad proseka.

- Da li znaš zašto si imao problema sa ženama? - pitao sam ga. - Zato što su u prošlom životu one padale na kolena pred tobom. Navikao si da ih iskorištavaš. I u ovom životu gaziš svaku ženu s kojom si u vezi, a da toga nisi uopšte ni svestan. U odnosu s njima ti crpiš maksimalno čulno zadovoljstvo. Što je emocija koju osećaš bliža božanskoj ljubavi, toliko dublje ona prodire u tvoju podsvest, tvoje ponašanje i pogled na svet, zajedno s njom.

Iz toga proizilazi jednostavan i logičan zaključak: onako kako se ophodiš prema voljenoj osobi, na isti način ćeš se ophoditi i prema svim drugim ljudima. Ako se oholo odnosiš prema voljenoj osobi i koristiš je, tako ćeš se odnositi prema svim ljudima i prema celokupnom okruženju.

Prve osobe koje volimo su naši roditelji. Prema tome, onoliko koliko volimo i poštujemo roditelje, bez obzira na to kakvi oni bili, toliko se na unutrašnjem planu harmonično odnosimo prema čitavom svetu. Najdugovečnija nacija na svetu su Japanci. Naučnici još uvek ne mogu da shvate zašto tako dugo žive gorštaci na Kavkazu. I jedni i drugi imaju apsolutno saosećajan i ljubazan odnos prema roditeljima. Dakle, dugovečni ljudi su pre svega oni koji se s poštovanjem odnose prema roditeljima i velikodušno prema voljenoj osobi.

Sledećeg jutra nisam mogao da shvatim zašto sam imao čudan osećaj: kao da je nešto nedostajalo.

Zatim sam shvatio: nedostajao je kašalj. Moj prijatelj je potpuno prestao da kašlje, kao i narednih dana. Astma ili rak pluća su nestali i pre nego što su se materijalizovali.

Pored uobičajenih osećanja, čovek može da zadrži i način ponašanja na koji je navikao. Što je bliži Bogu, sve više treba da liči na anđela. Što veću ljubav osećamo, time blaži i plemenitiji moramo da budemo, isto tako bi trebalo da osećamo veću spremnost da oprostimo i pomognemo, ne poredeći pritom, analizirajući ili procenjujući.

ČETVRTI NIVO

Sedeo sam u avionu i preda mnom je bilo pet sati leta do Rusije. Ranije nisam voleo duge letove, a zatim sam shvatio da u toku leta mogu da radim na sebi. Maštao sam o tome da nekoliko dana provedem u mračnom podrumu vikendice kako bih došao sebi. Avion je kao pokretna kelija - samica. Dok sam sedeo zavaljen u sedištu, setio sam se jedne sufi priče.

Jednom je učitelj sa učenicima došao u neko selo gde ih nisu ni nahranili niti su im dopustili da prenoće. Pala je noć i oni su sedeli u hladnoj pustinji dok su okolo njih zavijali šakali. Učitelj je počeo da se moli:

- Alahu, hvala ti što si mi dao ovu situaciju.

Učenici su mrmljali:

- Bog nam nije dao ni hleba niti krov nad glavom. Za šta mu se zahvaljuješ?

- Znam samo jedno - odgovorio je učitelj - u ovom trenutku i meni i vama je Bog dao upravo ono što nam je bilo potrebno.

Svi smo potekli od Boga i nosimo ga u sebi. I što više bujaju zemaljske vrednosti, time više treba da težimo božanskim i da osnažujemo povezanost s Bogom u duši. I kada stepen zemaljskih vrednosti dostigne određenu granicu, biće potrebno da se vratimo u božanske kako bismo ih prevazišli.

Iz Boga smo nastali i Bogu se vraćamo, te nas svaka situacija, kakva god nam izgledala, uvek usmerava nazad, ka Bogu. Ukoliko to budemo osetili, više nećemo strogo suditi o drugima. Ono što danas smatramo srećom, sutra se može ispostaviti kao naša nesreća. Ono što smo do juče smatrali bogatstvom, danas se može ispostaviti kao siromaštvo.

Čim proširimo vremenske granice svog postojanja, mnoge vrednosti i situacije će nam izgledati potpuno drugačije. I sa svakim novim proširenjem našeg pogleda na stvarnost, menjaće se naš sistem predstave o svetu. Zbog toga naše predstave o okruženju nikada nisu bile niti mogu da budu tačne. Ovaj svet možemo spoznati kada se on za nas sažme u tačku, a vreme se zaustavi, odnosno kada se svet rastvori u Bogu.

„Zanimljivo - razmišljao sam - sve moje ambicije, nadmenost i problemi u karakteru dolaze iz mog četvrtog života, kada sam živeo u Egiptu. Nikako mi nije polazilo za rukom da dobijem konkretnu

informaciju o onome čime sam se tad bavio. Tek sada sam došao do saznanja da sam u tom životu bio sveštenik. Uzgred da kažem, prvi put nakon pola godine prestali su da mi trnu mali prsti na rukama. Iz nekog razloga su počeli da me zapljuskuju talasi straha pred budućnošću. Najverovatnije je to poticalo iz mog četvrtog života.

Dijagnostikovao sam šta je to za šta sam tada bio vezan. Dobio sam zanimljivu informaciju: spremnost da prihvatim uniženje tela, duha i duše bila je veoma visoka, odnosno - zavisnost od ljudskog „ja“ bila je minimalna. Otkud tako velika okrutnost i ambicioznost? Počeo sam postupno da istražujem ljudsko „ja“ na suptilnom planu, a zatim sam prešao na karike koje vode ka Bogu. Kroz prvu kariku sam normalno prošao, kao i kroz drugu i treću. Na četvrtoj se sve zaustavilo. Dakle, tu je nastao zastoj. Kakva je to karika? Kako se zove? Zašto je baš na njoj takva koncentracija? To nisam znao, kao ni to kako da imenujem tu strukturu. Dobro, sačekaću i videti. Polako ću je razumeti.

Uz osmeh sam se prisećao situacije kada sam pre nekoliko meseci naišao na neku strukturu kojoj nikako nisam mogao da pronađem adekvatno ime. „Zašto se uopšte trudim?“ - pomislio sam. Najčešće registrujem promenu nastalu u polju, tj. ono što se odvija na suptilnom planu, a zatim dugo i mukotrпно pokušavam da sve to shvatim, klasifikujem i uvedem u sistem. U kritičnim situacijama informacija mi je pristizala u vidu teksta. I taj put sam pokušavao da dobijem informaciju: kako da nazovem taj novi entitet? Informacija je počela da mi pristiže i ja sam ispisivao slova: „Tu lenčugu sigurno znaš“.

Naziv sam potom sam pronašao. Začuđujuće je to što sam mislio da ukoliko sam u kontaktu s nekim bićima, da su ona u obavezi da me stalno štite i da me, bezmalo, vode za ruku. Ništa ni nalik tome. Direktno uključanje se dešava izuzetno retko, dok uglavnom pristižu indirektni nagoveštaji.

Avion je odjednom počeo da podrhtava i ja sam, za svaki slučaj, pogledao kako izgleda njegovo polje. Činilo se da je sve u redu. „Snažan bočni vetar - objavio je kapetan aviona - čija brzina iznosi oko 170 km/h. Zbog toga sada letimo brzinom od 220 km/h, a ne 900“ -“Tom brzinom lete poljoprivredni avioni“ - promrmljao je neko pored mene.

„Najverovatnije ćemo sa zakašnjenjem stići u Sankt Peterburg“ - razmišljao sam. Avion je promenio visinu i turbulencija se postepeno smirila. Odmah nakon sletanja sam osetio kako se nešto teško iznutra

obrušilo na mene. Da li je bila u pitanju energija Rusije ili moja lična? Nakon što sam doputovao, iste večeri, učestali su telefonski pozivi od poznanika i pacijenata. Primetio sam kako moja smirenost negde iščezava, a umesto nje su mi se javili razdražljivost i nervoza koje nikako nisam mogao da prevaziđem. Otkazao sam sve nastupe i konsultacije, sa izuzetkom Sankt Peterburga, gde svake jeseni i proleća pravim svojevrzni izveštaj o sprovedenim istraživanjima. Trećeg aprila sam imao zakazan nastup. Nikada nisam pripremao plan nastupa niti sam pred sobom imao tekst, ali neke važne momente sam zapisivao da ih ne bi zaboravio u toku predavanja.

Ispred mene je ležao faks poslat iz jedne novinske redakcije. Na njemu se nalazio spisak pitanja koje su novinari želeli da mi postave. Ta pitanja su se razlikovala od onih koja mi postavljaju u toku nastupa.

- Da li sebe smatrate izabranim?

- Da li je tačno da ste veoma strog čovek, koji ne štedi pacijente?

- Da li vam je poznat osećaj sažaljenja?

„Interesantno“ - pomislio sam. - da li su oni čitali moje knjige?“

Pomislio sam na to kako će u toku predavanja biti potrebno da na ta pitanja odgovorim.

Dakle, kada je reč o mojoj izabranosti, pitanje je smešno. Što se tiče grubosti prema pacijentima, to je tema posebnog razgovora. Da li možemo zameriti hirurgu što je grub samo zato što radi pomoću skalpela? Uverio sam se da milovanje i tešenje čoveka ne samo što ne daju nikakav rezultat, već mogu biti čak i opasni. Pre pola godine mi se desila jedna situacija koja je to potvrdila.

U jednom gradu sam organizovao konsultacije i primio nekoliko ljudi. Određenu pomoć u organizaciji konsultacija mi je ukazao jedan čovek, a kasnije se ispostavilo da je njegovo učešće bilo izazvano željom da reklamira svoje kurseve. Smatrao je da je vidovit i da razume suštinu Biblije. Ljudi su ga nerado posećivali i on je odlučio da moj nastup i konsultacije iskoristi za sopstvenu promociju.

Ispred mene je sedela jedna žena koja je plakala.

- Moja ćerka izvršila samoubistvo - rekla je - molim vas pomozite mi da shvatim šta se desilo.

- Ogroman nivo gordosti - odgovorio sam joj. - Vaša ćerka nije mogla da podnese traumatične situacije. Roditelji ne žele da ih prihvate, a potom njihova deca to već ne mogu i, kako stvari odmiču, sve je teže. Vašu ćerku je od samoubistva mogla da zaštiti jedino teška bolest ili

konstantne neprijatnosti i nesreće. Pošto toga nije bilo, situacija se završila tragično. Međutim, svaki proces koji se završi spolja, nastavlja da teče iznutra, na suptilnom planu. Duša vaše ćerke ne može da uđe u zagrobni svet nego nastavlja da se muči zato što vi njenu smrt preteško preživljavate, kajete se i kažnjavate sebe. Ukoliko se na fizičkom nivou mnogi događaji odvijaju bespovratno, na suptilnom planu se mnogo toga može promeniti. Ako vi - rekao sam joj - prestanete da očajavate i da se samobičujete, pomoći ćete kako duši svoje ćerke tako i svojoj. A ukoliko počnete da radite na sebi, tada ćete pročistiti ne samo sebe, već i dušu svoje ćerke. Ljudi sa povišenom gordošću teško prihvataju novu informaciju. Za to je potrebno da se promene, a oni baš to ne žele jer su slabi.

Žena me je posmatrala s nerazumevanjem. Od mene je očekivala nešto sasvim drugo. Taj tip ljudi mi je poznat. U Njujorku sam imao pacijentkinju koja mi je postavljala marginalna, a ponekad i besmislena pitanja.

- Vaša logika vam zatvara mogućnost da prihvatite moju informaciju - rekao sam joj. Potrebno je da osetite ono što govorim. Međutim, vi ne želite da se menjate, već pokušavate da iskoristite mene. Vaša pitanja vam ništa neće doneti.

Ona je bila uporna i ja sam to prihvatio. Interesovalo me je da li ću moći da izdržim. Ispitivala me je dva sata i na kraju je razočarano uzviknula:

- Došla sam kod vas da bih se oslobodila od nagomilanog zla i agresivnosti. Prebacujem ih na vas, a vi mi ih vraćate nazad.

Tek tada sam shvatio zašto mi je postavljala pitanja. U Americi su navikli da sve i svakoga koriste za ostvarenje svojih ciljeva. I takav potrošački odnos uđe čoveku pod kožu i u krv a zatim ispliva kroz velike probleme. Ako takva osoba ne promeni odnos prema svetu, postaje neizlečiva. Shvatio sam da je ženi koja se nalazila ispred mene nastradala ćerka i da joj je potrebna saosećajnost, ali sam ja jednostavno video šta će potom dogoditi i zato sam bio prinuđen da govorim istinu.

- Smrt svakog čoveka je određena na Višem planu. Takođe zavisi od lične karme, karaktera i sudbine. I tek nakon toga je određena karakterom i ponašanjem drugih ljudi. Na tom planu su vaš pogrešan pogled na svet, ponašanje i karakter u određenoj meri uticali na sudbinu vaše ćerke, pa čak i dalje nastavljaju da utiču. Ako ne promenite odnos prema onome što se desilo, za godinu-godinu i po dana možete oboleti

od raka. Tada više nećete moći da pomognete ni svojoj ćerki, niti sebe da spasite. Idite sada, posedite malo i razmislite o svemu.

Posle nekog vremena je došla u moju kancelariju. Da bi se čovek okrenuo ka Bogu i oslonio na svoje božansko „ja“, potrebno mu je demonstrirati kako mu pod nogama izmiče sve što je ljudsko, kako se raspada i nestaje. Ako čovek tog trenutka zna kuda treba da ide, on će načiniti taj težak prelaz. Po njenim očima sam video da je spremna. Uzeo sam olovku, dijagnostikovao njeno polje i video da se situacija mnogo pogoršala. Ništa mi nije bilo jasno. Podsvesna agresivnost prema muškarcima, koja se neznano otkuda pojavila, bila je trostruko veća od smrtonosnog nivoa. Nešto je pogrešno uradila i s njom se nešto desilo.

„Eto ti tretmana - razmišljao sam. - Trebalo bi da je bar vratim u ono stanje u kome je bila“.

Pokušao sam da joj opet nešto objasnim i čini mi se da sam uspeo da je ispravim. Međutim, pogrešio sam. Ona je sutradan došla sa sestrom koja je urlala kako sam ja šarlatan, pri čemu je zahtevala da se ispravi nepravda. Interesovalo me je šta se to zapravo s njom desilo prilikom tretmana? Ispostavilo se da je u pitanju bilo sledeće: ona je od mene otišla uplakana i za njom je pohitao mladić, kog sam ranije pomenuo. Možda je bila u pitanju ljudska saosećajnost, ili želja da ostavi dobar utisak kako bi ljudi dolazili kod njega na kurseve. Pokušao je da je uteši:

- Ne brinite, sve će biti dobro. Nemojte da pridajete toliko značaja onome što su vam rekli.

Njena podsvest je sa božanskih vrednosti ponovo pohrlila ka ljudskim. Gordost joj je bila dvostruko veća od smrtonosnog nivoa, a nakon toga se još sedam puta uvećala. Ona se iznutra vezala za ovog mladog čoveka kao izvor spasenja. I što je bila zavisnija od njega, time se više rasplamsavala agresivnost prema muškarcima. Međutim, ona tu agresiju nije izlivala na njega, već na mene.

Zamislite sledeću situaciju: iguman manastira, videvši kako je njegovom monahu teško da se moli i kako je iznuren postom, dovodi u keliju muzičare, iz restorana konobari donose raskošnu večeru, a kada padne mrak dovodi mu - nekoliko žena.

- Sinko, biće da si se umorio, odmori se malo - kaže iguman monahu.

Sa moje tačke gledišta, taj mladić je učinio isto, samo što to nije shvatao. U toku konsultacije s pacijentima trudim se da se „zatvorim“ od

pacijenata, da bi u meni mogli da vide stepenik ka Bogu, vrata koja se otvaraju kako bi stupili u drugi svet. Stoga, ako se budu grčevito držali za ta vrata, neće moći da uđu. Druga stvar je što se u toku konsultacija kod mene ponekad javlja ljutnja na pacijente. To je opasno jer probija moju zaštitu i svedoči da postoji pojačana zavisnost i vezanost za određene zemaljske aspekte.

Prevrtao sam u rukama papir čitajući pitanje novinara o tome da li smatram da sam izabran. „Poželeo bih njima takvu izabranost“ - gnevno sam razmišljao. Kada bi znali sve o meni, tj. kako se sudbina sa mnom obračunavala, ne bi mi postavljali takva pitanja. U svojim knjigama iznosim samo ono što neće šokirati čitaoca i što će im pružiti sliku o mojim istraživanjima. Verovatno će biti potrebno da odgovor bude u skladu sa stvarnošću. U detinjstvu i mladosti stalno me je pratio osećaj sopstvene izabranosti i tek odnedavno, kada sam se posvetio istraživanjima, smatram sebe običnim čovekom.

Izabranost je situacija u kojoj osećamo da smo iznad svih, međutim ja se najčešće ne nalazim iznad, već ispod situacije. Imam ogroman broj problema koje ne mogu da rešim i s kojim ne mogu da se izborim. O kakvoj izabranosti je reč?

U razmišljanju me je omeo telefonski poziv poznanice koja je živela u drugom gradu.

- Sećate li se kako sam vas zvala pre pola godine i pitala zašto mi trnu ruke? - pitala me je smejući se. - Dakle, posle nekog vremena sam svojoj prijateljici pozajmila pet hiljada dolara koje je ona uložila u posao koji je propao. Faktički sam izgubila taj novac. Sve sam to u sebi prihvatila. Zamišljala sam kako kao prosjakinja hodam sa ispruženom rukom, kako ne mogu da se pridignem i eto, nedavno sam saznala da ti ljudi, koji su prevarili moju prijateljicu, priznaju svoj dug, obećavaju da će joj ga vratiti, čak i uz kamatu. Možete ovaj primer da iznesete u svojoj knjizi - smejala se - kao i to da su prestale da mi trnu ruke.

Nasmejao sam se:

- U redu, uneću u knjigu.

Nakon razgovora sam se zamislio i dugo gledao ispred sebe. Utrnuće ruku predstavlja strah od budućnosti.

Ponovo mi je zazvonio telefon. Jednog mog poznanika je zanimalo da mu objasnim stanje u kome se nalazio.

- Poslednjih dana pojavila mi se gorčina u ustima koja uopšte ne prolazi - rekao mi je. - Sa čim to može biti povezano?

- S novcem - odgovorio sam mu - blagostanjem. Posao ti je dobro krenuo i odmah su se pojavili planovi za budućnost. Povećala ti se mogućnost blagostanja kako u novcu tako i u sudbini. To je dovoljno da karakter odmah počne da se kvari. Pojavljuje se osećaj nadmoći prema ljudima. Da bismo oštro prosuđivali i kritikovali, treba da se osećamo nadmoćnijim od drugih. Omalovažavanje i grubost prema ljudima su zasad na podsvesnom nivou, ali ti jetra već reaguje na to. Otpočinja disfunkcija žučne kese i to se na početku oseća kao gorčina u ustima.

- U redu. A zašto su mi se pojavili bolovi u preponama?

- To je povezano s nekom ženom. U njoj su se pojačale pretenzije prema tebi.

- Da li je u pitanju moja žena?

- Ne, u pitanju je druga žena koju još nisi upoznao.

- Nisam shvatio, kakve ona ima veze sa ovim?

- S njom ćeš najverovatnije imati ozbiljniji odnos nego sa sadašnjom ženom. Zbog toga ona prva reaguje na tvoje opasno unutrašnje stanje. Bol u preponama unižava tvoju gordost i u određenoj meri te uravnotežuje. Dakle, uzrok kako prvog tako i drugog simptoma je u tvom lošem unutrašnjem stanju.

- U redu, ali šta da radim?

- Ta bogatstva koja možeš da dobiješ u budućnosti po svemu sudeći nisi u stanju da izdržiš. U tebi je mala inercija ljubavi da bi izdržao veliku sreću. Dakle, radi na sebi.

Oprostili smo se i ja sam pokušavao da se setim o čemu sam razmišljao.

Da, o destabilizaciji četvrtog nivoa. S čim može biti povezan taj entitet? Odjednom je nešto počelo da se menja i ja sam kroz maglu nešto mogao da vidim i osetim. Taj entitet je na neki način bio povezan s mojom sudbinom. Između njega i moje sudbine postojale su još tri karike. Sada mi se činilo da shvatam o čemu se radi. Uzeo sam olovku i počeo da crtam. Moja sudbina je povezana s mojim telom kao i telima moje dece i predstavljali su jednu tvorevinu. Prvo je bila moja sudbina, kao i sudbina većih grupa ljudi - naroda, društva, države. U konkretnom slučaju se radilo o Rusiji. To je prva karika u lancu koju sam uočio. Druga karika je moja sudbina i sudbina istočne zemljine polulopte. Istok, koji predstavlja duhovni princip, povezan je u jednu celinu. Zapad je izlomljen na nekoliko delova: Afriku, Evropu, Severnu i Južnu Ameriku. Treća karika je moja sudbina koja je povezana sa čitavim čovečanstvom i

sa još dve srodne civilizacije u Galaksiji. Četvrta karika je moja sudbina povezana sa centrom Galaksije i jednom njenom polovinom.

Čini mi se da sam počeo da shvatam o čemu se radi. Čelija jetre je istovremeno i čelija organizma, odnosno naše ljudsko „ja“, kao matrhoška, sadrži se u sveobuhvatnijim tvorevinama. Što više različitih delova obuhvata naša svest, time aktivnije mora da radi i podsvest, koja pruža stratešku informaciju. Zanimalo me je koliko sam vezan za ta četiri nivoa. Zavisao sam od sudbine zbog toga što sam bio nezadovoljan sobom po pitanju novca i životnih problema, a osećao sam prezir prema sebi zbog osujećenosti po pitanju novca i sudbine.

U prvoj karici je postojala vezanost koja nekoliko puta prevazilazi smrtonosni nivo. Tako nešto nisam očekivao. Prisutan je program samouništenja zbog uniženja u novcu, sudbini, idealima. Setio sam se 1971. godine, kada sam pohađao Vojno-medicinsku Akademiju i kada sam iskazao svoje nerazumevanje u vezi s tim da je socijalistički sistem mnogo puta bolji i efikasniji od kapitalističkog. Vrlo dobro se sećam šta se potom dogodilo. Ogorčenost na režim i celu zemlju su verovatno u meni već postojali, i to u prilično velikoj meri. Eto zbog čega i najmanja popularnost za mene postaje opasna. Stvar je u tome da je uvredljiva osoba iznutra jako vezana za svet, a popularnost pojačava vezanost. Pojačanje vezanosti osnažuje agresiju, nakon čega se pojavljuju bolesti i problemi. Najinteresantnije je to što sam ja otklanjao zamerke prema svojoj zemlji. Ali ako ne budemo otkrili dublje razloge zbog kojih su se oni pojavili, tada ćemo se gorčine osloboditi samo na površini.

Nastavimo dalje: vezanost za treću kariku. To su zamerke upućene čitavom čovečanstvu i uglavnom vode poreklo iz mog drugog života. U njemu je postojala mnogostruka želja za okončanjem života zbog uniženja ideala, morala i etike. Uvreda mi je iz nekog razloga nanelo čitavo čovečanstvo. Verovatno je duhovni nivo bio prilično visok te čoveka nisam doživljavao kao pojedinca, već kao predstavnika ljudskog roda.

Četvrta karika nije bila ništa bolja, bila je prisutna mnogostruka želja za smrću ljudima oko sebe i uništenje drugih svetova zbog idealizacije kontakta koji sam uspostavio sa centrom galaksije. Sudeći po svemu, tamo se nalaze civilizacije ili informacioni entitet, iz kojeg se pojavio život u našoj Galaksiji.

Melanholično sam posmatrao list papira sa rezultatima dijagnostike. Pitao sam se kako sam mogao da obavljam istraživanje sa

tako ozbiljnim parametrima? Konstantno protresanje koje mi se dešavalo u životu, očigledno nije bilo dovoljno da me harmonizuje. Konačno mi je bilo jasno otkud taj podsvesni stres, strah od budućnosti i trnjenje ruku.

DIJAGNOSTIKA

Da bih mogao da se bavim dijagnostikom i pomažem ljudima bilo je neophodno da se aktiviraju više karike ljudskog „ja“, a naročito one četvrtog nivoa. Svaki čovek je za nešto predodređen, tj. ljudsko „ja“ se proteže u vremenu. Ispostavilo se da su svi moji neuspesi i propusti u dijagnostici i lečenju, kada nisam bio u stanju da se pomirim s njima, pojačavali moju zavisnost od viših karika ljudske predodređenosti. Svaki neuspeh, ili problem meni bliskih ljudi, doživljavao sam kao propust u radu. I što su moja istraživanja bila temeljnija, kao i nivo pomoći koju sam ukazivao ljudima, time je opasnija postajala zavisnost od moje misije i rada. Osećaj izabranosti pred Bogom svedoči o tome da je prisutna vezanost za najviše nivoe predodređenosti. Za mene je takav osećaj mogao da bude smrtonosan.

Spasavalo me je sledeće: čim bi mi se taj osećaj pojavio, čak i podsvesno, odmah su sledili neuspesi u lečenju, istraživanjima i veliki problemi u životu.

Na jednom predavanju uručena mi je ceduljica sa veoma interesantnim pitanjem iz publike. Jedan muškarac je napisao da mu je majka bila teško bolesna usled čega je odlučila da okonča život. Pomogli su joj da to učini. Kod njega su se povremeno javljali napadi gubitka volje za životom, s kojima se teško borio. Pitao me je da li je njegovo stanje povezano sa smrću njegove majke.

Dijagnostika je pokazala da je povezano. Njegova majka je želela smrt ne samo sebi, već i deci, unucima i praunucima. Zašto ne samo sebi? Zašto je udarac sustigao i potomstvo? Na dubljem nivou naše emocije se nalaze u jedinstvu sa emocijama naše dece, a na još dubljem nivou - sa unucima i praunucima. U zavisnosti od toga koliko je silovita inercija naših emocija, toliko ona snažno deluje i na potomstvo. I ukoliko je čovek svesno odlučio da okonča sa životom, tada - što se jače fokusira na tu želju, time ona dublje prodire, uništavajući potom zdravlje i sudbinu potomaka.

Ovde je reč o pojedinačnom slučaju, o tragediji jedne osobe. Međutim, ovakvi slučajevi danas postaju sve učestaliji te se stoga mnogi bore za to da se dozvoli eutanazija, odnosno svojevolsno napuštanje života. Ukoliko moral države i njeni zakoni to budu dopustili, mehanizam samouništenja će se aktivirati na nivou celog društva i taj program će delovati u čoveku nezavisno od njegove svesti. To može dovesti do

depresije, neplodnosti, psihičkih bolesti i samoubistava. Program samouništenja u energiji čitavog čovečanstva može da dovede do ekoloških katastrofa, zemljotresa, ekonomske i političke degradacije, itd. To je moj odgovor po pitanju eutanazije.

Nedavno su me zamolili da pogledam da li u prestup Viših zakona spada podvezivanje testisa kod muškaraca i jajnika kod žena. Ispostavilo se da jesu prestup. Na suptilnom planu je to program uništenja buduće dece. Ako tendenciju dobrovoljne neplodnosti podrže deca i unuci, njihovi potomci mogu od rođenja da budu nesposobni za reprodukciju. Jedna žena mi je ispričala vrlo zanimljiv doživljaj.

- Počela sam da pišem pesme - rekla je - koje su bile veoma dobre. Pritom su se stihovi iz mene izlivali s lakoćom. Okarakterisali su me kao jako talentovanu. Pošto nisam više želela da rađam decu, ugradila sam spiralu i odjednom sam, sa zaprepašćenjem, osetila da više ne mogu da pišem pesme. Nisam imala ni želje niti inspiracije. Sve je nestalo, kao dim. U to vreme nisam povezala ta dva događaja. Sada mi je jasno da sam se, ugrađujući spiralu, odrekla ljubavi prema budućoj deci, a samim tim i ljubavi uopšte.

„Često ne primećujemo - pomislio sam - kako naši planovi, ciljevi i misli neprimetno istiskuju ljubav iz duše“.

Jedna žena me je na konsultaciji zamolila da pogledam šta se desilo s njenim poznanicima. Odlučili su da imaju dete i nekoliko meseci pre začeća su ostavili pušenje cigareta i pridržavali se pravilnog načina ishrane.

U toku trudnoće poštovali su sve ono što su lekari zahtevali. Međutim, dete se rodilo sa ozbiljnim srčanim oboljenjem i nakon devet dana je umrlo. Dijagnostikovao sam ga i uočio da je njegova vezanost za ideale bila oko 900 jedinica, odnosno devetostruko više od smrtonosnog nivoa. Uzrok je bio u roditeljima i u babi po majci. Ona je, sudeći po energiji, živela za principe i ideale sledeći krute šeme. Njena ćerka je podržala tu tendenciju te je stoga dete bilo životno neodrživo.

Jednom prilikom mi je na konsultaciji bila žena sa ogromnim zdravstvenim problemima. Video sam da pretila smrt dvojici njenih sinova.

- Vaša osećanja se gasu - rekao sam joj - prestanite da razmišljate.

Zašto je kod severnih naroda tako visok broj samoubistava? Zato što oni nisu u toj meri emocionalni kao južnjaci i svoja osećanja brže potiskuju. Prestanite da analizirate situaciju, nemojte ništa procenjivati niti upoređivati. Pevušite u sebi neke pesmice. To će vam zaustaviti um.

Više se krećite. Zašto muškarci vole hirovite žene? Zato što one žive kroz osećanja i bliže su ljubavi nego one koje žive kroz misli. Fizički rad, boravak u prirodi, kupanje, polivanje hladnom vodom - sve to može da uspori um.

- Svakodnevno se polivam hladnom vodom - poluglasno mi je rekla.

- Ne treba svakog dana da se polivate - rekao sam joj - zato što na taj način trenirate telo i osnažujete prvenstveno njega. Međutim, bolest tela treba da razumete kao pomoć koja vam je data kako biste promenili pogrešan odnos prema svetu. Stoga, ako, prekaljujući telo, otklonite bolest, ali se ne promenite iznutra, mogu vam se dogoditi još teže, pa čak i neizlečive fizičke ili psihičke bolesti.

- To je moj slučaj - rekla mi je. - Često ne želim da se polivam hladnom vodom, ali se nateram na to.

- Odnosno, svojim principima i logikom potiskujete osećanja. Lečeći se od bezazlene, prolazne bolesti, zarađujete ozbiljnu i dugotrajnu.

- Ispada - oprezno mi je rekla - da su svi sistemi i pročišćenja opasni?

Slegnuo sam ramenima.

- Naravno. Fizičko pročišćenje bez duhovnog je kao tableta koja nam trenutno olakšava tegobe, ali nam se potom stanje može pogoršati. Čovek nije prljavo vedro koje možemo oprati i učiniti ga čistim. Organizam se neprekidno sam čisti. Zaprljanost je pokazatelj unutrašnje disharmonije i što aktivnije budemo čistili telo, time će unutrašnje disharmonije biti više. Gladovanje u cilju isceljenja na tom planu se razlikuje od uobičajenih tehnika pročišćenja. Međutim, ovde postoji jedna interesantna osobenost: ako je cilj gladovanja samo fizičko ozdravljenje, kada čovek u toku gladovanja napeto razmišlja i brine, žali zbog prošlosti ili oseća strah od budućnosti, tada ono može biti štetno po njega. Odnosno, rešavanje fizičkih problema mora biti praćeno oslobađanjem od duhovnih problema. Tada će nam biti lakše da prevaziđemo silu privlačnosti ljudskog i usredsredimo se na božansko „ja“.

EGIPAT - KALAUUI

Kada smo prethodni put bili u Egiptu, boravili smo u novoizgrađenom hotelu koji je tek odnedavno imao svoju plažu. Buldožeri su izravnali i izručili u more ogromne hrpe peska i pritom još zatrpali koralna ostrvca. Riba, o kojima sam toliko čitao, i koje sam video na razglednicama, nije bilo na plaži. Osim mora, u Hurgadi nije bilo ničeg naročitog pa smo odlučili da odemo na ekskurziju u Kairo i Luksor. Ekskurzija za Kairo je koštala 70 dolara po osobi te sam pokušao da pronađem neke druge solucije. Jedan egipatski taksista se saglasio da nas ceo dan vozi za 200 dolara. Pošto je taksi bio za šest osoba, formiranjem takve grupe, putovanje bi svakoga od nas koštalo oko 30 dolara. Pritom taksi možemo zaustaviti gde želimo i ne strahovati da ćemo negde zakasniti. To je pričinjavalo više zadovoljstva od ekskurzije autobusom. U pet sati ujutro smo krenuli čekajući u koloni autobusa i automobila. Kolonu je predvodilo borbeno oklopno vozilo s puškomitraljezom na vrhu. Egipatske piramide su podsećale na vašar. Obično ih fotografišu kada oko njih nema naroda, a kada vidite svu tu buku, žagor, užurbanost i ogroman broj ljudi, dolazi do bolnog raspršivanja iluzija. Vremenom se čovek privikne na tu realnost i počinje da se ponaša u skladu s njom. Došao sam do sledećeg zaključka: ako želimo da osetimo lepotu neke građevine ili mesta, ne treba prevoznim sredstvom da im prilazimo sasvim blizu, već da vozilo ostavimo podalje, a potom se približimo pešice. Tada je potpuno drugačiji doživljaj. Razumljivo je zašto su hodočasnici peške išli ka svetim mestima. Što sporije pristupamo svetom mestu, time će nam osećanja biti dublja. Kad sedimo u autobusu, sve što vidimo kroz prozorsko staklo je samo slika koja je oživela, dok je doživljaj sasvim drugačiji kada putujemo automobilom. Možemo otvoriti prozor, zaustaviti se i izaći. Emocionalni kontakt je mnogo dublji.

Da bi se stiglo u Kairo, potrebno je pet sati vožnje kroz pustinju. Na putu nema nijednog drveta, samo pustinja i planine koje su naizmenično crne, crvenkastosmeđe i jarkožute boje. Tih pet sati laganog približavanja cilju donose neobično duševno raspoloženje. Kada smo ušli u muzej Kaira, oštrina i dubina iskustva, koje sam tamo doživeo, mogla je da se uporedi samo sa najranijim detinjstvom. Za razliku od piramida, gigantske građevine Luksora i Kornaka su me uistinu porazile. Živeći u modernim stanovima, navikavamo se na to da svaka građevina poseduje

isključivo upotrebne funkcije: prostor za boravak, ručavanje i razonodu. Arhitektura i energija takvih prostora utiskuje nam zemaljske programe i pojačava zavisnost od njih. Kada kročimo u crkvu, unutrašnje stanje nam se poboljšava već samim tim što se prostor hrama i njegova energija ne potčinjavaju našim praktičnim funkcijama. Boraveći u drugačijoj sredini, lakše se menjamo i dublje spoznajemo svet. Kada, pak, ne vidimo samo jednu građevinu, već ceo kompleks objekata koji su međusobno povezani nekim višim funkcijama, pri čemu shvatamo da je sve to sazđano pre nekoliko hiljada godina, to nas poražava.

Setio sam se kamenih štala u kojima i danas žive mnogi Egipćani, dok se, s druge strane, pred nama ukazuje prizor neverovatno uzvišenog stremljenja koje nadilazi zemaljske granice, a stiže nam iz prošlih vekova. Naša fizička ljuštura, sa sebi svojstvenim brigama o opstanku i uređenju prostora, postepeno nam blokira svet oko nas, kao i mogućnost da pojмимо njegovu veličinu i lepotu. Osećaj prolaznosti je potreban čoveku da bi mogao da preživi, a da bi civilizacija mogla da preživi, potreban je osećaj večnosti. Lutao sam između ogromnih stubova Luksora i opazio u sebi neverovatan osećaj: telo kao da mi se isprva smanjilo a zatim postalo beznačajno, zajedno sa svojim problemima. Taj osećaj je zamenio drugi, naime delovalo je kao da mi telo nestaje i da moje „ja“ više nije fizičko, već prostorno. Imao sam gotovo realan osećaj kosmosa i večnosti. Moje ljudsko „ja“ nije nestalo, već je samo zadremalo, zaspalo i ja sam video svet u potpuno novom koloritu. Vraćali smo se nazad pored kanala za navodnjavanje. Sunce je polako zalazilo, zaranjajući usnulo naselje u crveni dim. Tromo su proletale male bele čaplje. U rozikastoljubičastoj magli uzdizala su se ostrvca divljih palmi i nekakvo čudnovato zlatastorozikasto svetlo je strujalo i prosijavalo kroz sve oko nas. Čudan, fantastičan i spokojan svet je lagano tonuo u san pred našim očima.

Kada noću, u Rusiji, vidimo automobil na putu koji nam dolazi iz suprotnog pravca, običaj je da se ranije, kilometar-kilometar i po ugase duga svetla. Naš vozač je bio lepo vaspitan. On je isključio sve farove. Isto je činio i vozač u automobilu koji nam je dolazio u susret. U potpunoj tami smo se oko kilometar vozili po noćnoj pustinji. Isprva je bilo strašno, a zatim smo navikli pa čak počeli i da uživamo. Bio je to osećaj rastvaranja svega zemaljskog i iznenadnog uzdizanja u kosmos. Večnost nas je povremeno natkriljavala i samo su nas senke planina na pozadini neba i trake na putu delile od nje.

- Otpevaj nam neku pesmu - odjednom mi je predložio jedan od prijatelja.

Zapevao sam i svi smo uronili u beskraj. Kada jedan glas peva, a unaokolo nikoga nema, tada zvuk postaje instrument komunikacije sa drugim svetovima i svim postojećim. Pevao sam jednu narodnu pesmu, a naš auto je polako lebdeo između zvezda i bezgranične pustinje. Zatim smo se mesecima i godinama prisećali te noći i evocirali osećaj beskrajnog spokojstva i našeg „ja“ zajedno s njim.

Nekoliko dana nakon povratka iz Luksora na neveštom engleskom jeziku sam se dogovorio sa taksistom o novom putovanju.

- Potrebno nam je apsolutno divlje mesto - objasnio sam mu. - Shvataš? Potpuno divlje, gde uopšte nema sveta, nou pipl, nou pipl, razumeš li me - nou pipl.

- Jes, nou pipl.

Zatim je objasnio da se takvo mesto nalazi nekih 50 km severno od Hurgade. Klimnuo sam glavom:

- OK, pristajemo.

Sledećeg jutra se naša manja grupa spremila pa smo krenuli na željeno mesto.

- Društvo, zamislite, uskoro ćemo pristići u apsolutnu divljinu - sanjarski sam rekao - koralna ostrva, ogroman broj riba, nijedne žive duše oko nas.

Putovali smo 40-50 minuta na sever, a zatim je vozač skrenuo s puta. Prošli smo pored razbacanog smeća i šuta. Približili smo se ogromnoj zapuštenoj betonskoj konstrukciji. Svuda je bila razbacana plastična ambalaža od flaša i plastične kese. Obišli smo betonsku razvalinu i zaustavili se ispred planine đubreta visine 20 m. Levo od nas se videlo more. Pejzaž je bio kao posle nuklearnog rata, a korala nije bilo ni u naznakama. Zbunjeno sam gledao vozača:

- Gde si nas to doveo? - pitao sam ga na ruskom.

On je slegnuo ramenima i raširio ruke:

- Nou pipl.

- U pravu je - sumorno je zaključio neko iz naše grupe - ovde zaista nema ljudi.

Ćutke sam odmahnuo rukom i svi smo se uputili ka automobilu, a zatim smo lagano krenuli u suprotnom smeru.

Nakon nekoliko kilometara smo zamolili vozača da se zaustavimo pored lokalnog akvarijuma, koji je istovremeno bio i zavičajni muzej. On

je izgledao prilično ubogo, sa desetak akvarijuma. U jednom od njih je bila mršava murena, a u ostalim male šarene ribe. Završivši obilazak, izašli smo iz muzeja. - Izvinite, postoji li negde neko lepo mesto s grebenovima i bez ljudi? - pitao sam jednu devojkicu koja je bila turistički vodič.

- Postoji - odgovorila je ona. - Kalauai - i rukom pokazala u južnom pravcu.

Vozač, koji nam je prišao, najednom je živnuo.

- Tamo vikendom odlazim s porodicom na pecanje - objasnio nam je.

- Neka bude šta bude - odlučili smo - treba pokušati još jednom.

Sledećeg jutra je naša grupa ponovo krenula na put. Nakon sat vremena stigli smo na novu destinaciju. Bio je to manji zaliv na izvesnoj udaljenosti od puta; okolo su bile peščane dine i zaista nigde nije bilo ljudi. Kada smo zaronili, shvatio sam zašto nas je devojkica poslala baš ovde. Raznovrsne ribe i korali su bili fantastični. Na tom mestu smo proveli ceo dan i po snazi utisaka to je najverovatnije bio jedan od najbogatijih dana u mom životu. Odlučili smo da i 1999. godine ponovo dođemo na to mesto. Istina, te godine, prvi put za poslednjih nekoliko godina, voda je bila hladna, čak hladnija nego u januaru, jer je duvao jak severni vetar. Ali ja sam bio ubeđen da se Kalauai nalazi 70-80 km južnije i da voda mora da bude toplija. Kada smo prešli to rastojanje, nismo videli naš zaliv. Šofer je pokazivao prstom:

- Ovo je Kalauai.

Međutim, to nije bila naša uvala.

Nismo pronašli naše mesto. Istina, kilometar dalje od tog mesta, pronašli smo sličan zaliv, ali takve lepote nije bilo. Voda je bila mutna i hladna.

„Kada prvi put dolaziš na neko mesto i to još u dobrom društvu, 80% lepote je uslovljeno upravo tvojim unutrašnjim stanjem“ - pomislio sam. Unutrašnji doživljaj nekog mesta se retko može ponoviti. Ne kažu uzalud da se ne treba ponovo vraćati tamo gde nam je bilo dobro.

A sada o najvažnijem. Sve vreme dok sam lutao obalom prvog i drugog zaliva, ubeđivao sam sebe kako će na kraju nestati mora, iščeznuće ribe i korali, stradaće cela planeta, zgasnuće Sunce. Ali cilj nije u njihovom večnom postojanju, već u tome da kratkotrajne trenutke ljudske sreće u sebi pretvorimo u večne, božanske. Prvi put u poslednjih

nekoliko godina sam se udaljio od tužnih osećanja, kao i osećaja beznađa.

„Bez obzira da li će ove ribe i koralni živeti dugo ili kratko, neophodno je da se ljubav, koju osećamo u duši, konstantno povećava“ - razmišljao sam. Prvi put u poslednjih nekoliko godina sam osetio ono što sam kasnije nazvao inercijom ljubavi. Spoljašnji osećaji su bili tuga i žalost, ali iznutra je ipak bio osećaj nepomućene sreće.

Sve je odmah došlo na svoje mesto. Nekada sam govorio:

- Ne odričite se ljubavi, nemojte je suzbijati.

Ta ljubav je bila slaba, bespomoćna i neuverljiva. I kada bih prestao da je podržavam, odmah bi iščezavala. A sada, kad sam osetio realnost i značaj ljubavi, shvatio sam da je potrebno svakodnevno uvećavati inerciju tog osećanja, njegov intenzitet. Pogrešnim ponašanjem se može nazvati sve ono što smeta snaženju tog osećanja, dok pravilno ponašanje doprinosi uvećanju inercije ljubavi kako u našoj duši tako i u dušama drugih. Jedan od osnovnih uslova prelaska sa ljudskog „ja“ na božansko - jeste uvećanje inercije ljubavi.

JEDNOSTAVNO BITI ZDRAV

U poslednje vreme, kada mi ne predstoje nikakva putovanja, nastojim da što češće posećujem bazen. Tada nam se nervi odmaraju, a mišići rade. Protresanje koje tom prilikom dobije organizam, po inerciji traje neko vreme. Međutim, najbolji sistemi pročišćenja su ipak gladovanje, sport i pravilan odnos prema svetu. Čim počnemo da zavisimo od nečega, energija se prekomerno troši. Ukoliko duže vreme preopteretimo mišiće, oni otkazuju poslušnost i počinju da atrofiraju. Mentalna preopterećenost dovodi do pada aktivnosti žlezda te dolazi do zaprljanosti organizma, taloženja soli i smanjenja funkcija svih organa, a time naravno i velikog mozga. Nije slučajno što su nekada mozak smatrali najvažnijom žlezdom. Kada organizam čistimo pomoću različitih tehnika, dovodimo ga u stanje koje odgovara ispravnom pogledu na svet, karakteru i ponašanju. I kada nastale telesne promene podržavamo unutrašnjim, duhovnim promenama, pri čemu ne zaboravljamo osećaj svetlosti i čistote u duši, trudeći se da ga negujemo, opraštajući svima i moleći se, tada fizičko pročišćenje blagotvorno utiče na nas. Ukoliko se budemo samo pročišćavali, a pritom nastavili da se brinemo, kajemo, ljutimo i zapostavljamo fizičke aktivnosti, tada će pročišćenje isprva dati dobar efekat, a zatim će produbiti naš pogrešan odnos prema svetu. Tako, što više čistimo telo, pre možemo da zaradimo neku bolest.

Organizam se neprekidno prilja a istovremeno i radi u režimu pročišćenja. Stepem pročišćenja možemo odrediti unutrašnjim čovekovim stanjem.

Nedavno sam razgovarao sa interesantnom pacijentkinjom. Ispričala mi je neverovatno zanimljiv slučaj. Pre začeća njene ćerke lekari su joj u bubrezima otkrili kamenje. Kada je dobila uput za specijalistu, ispostavilo se da je u pitanju „koralno kamenje“, koje se ne može izbaciti iz bubrega, te se najčešće završava otklanjanjem bubrega ili smrću pacijenta. Ona je i pored upozorenja lekara zatrudnela, bez problema se porodila i nakon nekog vremena je koralno kamenje počelo da se rastvara bez ikakvih lekova. Danas su joj bubrezi apsolutno čisti.

Interesovalo ju je šta joj se to zapravo desilo? Na prvi pogled je bilo očigledno da je to povezano s njenom decom. Kada sam pažljivije pogledao u čemu je stvar, objasnio sam joj:

- Vaš karakter je pre ćerkinog začeća trebalo oplemeniti i podstaknuti vas na božansku ljubav. Teško da biste kroz ljude prihvatili

takvo pročišćenje u neophodnoj meri. Zato ste dobili pročišćenje kroz bolest. Da ste kojim slučajem počeli da paničite ili da ste pojačali ozlojeđenost na sebe i druge, shvatate li čime bi se to završilo? Dobro ste postupili. Udaljili ste se od svih problema, postali ste dobrodušniji i počeli ste da se koncentrišete na ljubav, čime ste uspeali da pročistite ne samo svoju, već i dušu svoje ćerke. Kada se duša čisti, onda je prati i telo. Zato vam se nakon ćerkinog rođenja organizam brzo pročistio. Uoči začeca čovekova duša dugo prebiva u stanju nevezanosti i prikuplja veliku količinu ljubavi. Dete živi kroz osećanja i ljubav i zato su njegove mogućnosti pročišćenja daleko veće nego kod odrasle osobe. U meri u kojoj se formiraju svest i težnja ka zemaljskim vrednostima, godinama se sve više pojačava zavisnost od ljudskih vrednosti, sve je manje mogućnosti za pročišćenje i sve se brže prikrada starost. Zbog toga, onoliko koliko prema deci primenjujemo božansku, a ne ljudsku logiku, koliko više težimo da razvijamo njihova osećanja, a ne misli, toliko će se sporije kod njih odvijati procesi venjenja.

Mnogi roditelji brinu zbog toga što im deca kasno progovaraju, bez obzira na to što su oštroumna i vrlo senzitivna. Međutim, usporena svest predstavlja blagoslov za dete jer mu pomaže da se koncentriše na ljubav i čulnu percepciju sveta.

Nekom prilikom sam iznenada shvatio jednostavnu istinu: nikada ništa ne treba zahtevati od dece, već im treba samo pomagati. Potrebno im je pomoći da izgrade pravilan odnos prema svetlu, zatim da se mole svakog dana, da se dobrodušno odnose prema sebi i ljudima. Ljudska logika zahteva, dok božanska - pomaže.

Prema detetu se moramo odnositi kao prema božanskom biću. Svaka ljutnja na dete i nezadovoljstvo njime samo su pokazatelj našeg pogrešnog odnosa prema svetlu. Potrebno je da vaspitavamo putem ljubavi i pomoći, a ne putem naredbi i zahteva.

Pedagogija počinje od samovaspitavanja pedagoga i roditelja.

Pre nego što sam se uputio na bazen, obavio sam telefonski razgovor sa osobom iz drugog grada kako bih razjasnio neke detalje koji su se ticali moje šeste knjige.

- Moji rođaci su čitali u nekoj knjizi o eksperimentima psihologa A.N. Leontjeva. Da li biste mogli da mi date naziv knjige u kojoj je opisan taj fenomen?

Čovek mi je rekao naziv knjige i dodao:

- Znae, prilikom prepoznavanja, ovek rukama opipava konture lica. Prema tome, ako nema ruke ili su one nepokretne, proces prepoznavanja se prekida na neko vreme, a zatim funkciju ruku preuzima na sebe glava: pokretima glave levo-desno lakše prepoznamo poznate osobe i predmete. Ako se glava učini nepokretnom, tada osećamo celim telom. Odnosno: u procesu razmišljanja učestvuje celo telo.

- Dakle, ako telo stari, naborava se i otežano funkcioniše, to se odražava i na razmišljanje? - pitao sam.

- Apsolutno tačno - saglasio se moj sagovornik - zbog toga nam aktivnost i fizički napor pomažu da duže sačuvamo bistrinu misli i usporimo proces gašenja sposobnosti u starosti. - Pre svega hormonalno stanje - pomislio sam. - Ako žlezde budu nekoliko puta smanjile svoje funkcije, tu će sport biti od male pomoći.

Oprostili smo se, spustio sam slušalicu i, izašavši iz stana, uputio se ka automobilu. Iako je bio 18. maj, još uvek je trajalo prolećno zahlađenje.

Na Nevskom prospektu je periodično dolazilo do saobraćajnih gužvi, ali ja nigde nisam žurio. Bazen se nalazio na Vasiljevskom ostrvu i za pola sata ću sigurno biti tamo.

Setio sam se razgovora koji sam vodio sa jednim profesorom koji je radio na institutu Behterjeva. Pitao sam ga da li je nekada oio za istraživanja koja su slična mojim.

- Znae, kod mene je dolazio jedan Amerikanac koji je imao ista otkrića kao i vi. Želeo je da obavi neke eksperimente na našem institutu. Ali, po svemu sudeći, nije mogao da protumači suštinu tog fenomena i više se nije pojavljivao.

- A u oemu je bio smisao njegovog istraživanja?

- U tome da opraštajući nekome, možemo da izlečimo tešku bolest. Navodio je dva slučaja. Prvi je bio jedna žena koja se izlečila od raka dojke. Iz Amerike je otputovala na letovanje u Brazil zajedno s mužem, koji je krišom kupio drogu i podmetnuo je u njen kofer, nadajući se da će je tako preneti preko granice. Međutim, policija je otkrila drogu i žena se našla u zatvoru. Kada je izašla iz zatvora, obolela je od raka dojke. Kada su je ubedili da treba da oprostí mužu, rak dojke je prošao. Drugi slučaj: žena je isterala svoju ćerku iz kuće. Kada je ćerka odrasla, obolela je od astme i nikakvi lekovi joj nisu pomogli da se izleče. Kada je uspela da oprostí majci, astma je prošla.

- Kako je jednostavno biti zdrav - pomislio sam - samo je potrebno negovati dobrodušnost u sebi i u svemu što se dešava videti Božju volju.

Na semaforu se upalilo crveno svetlo i reka automobila se polako zaustavljala. Približavao sam se Nevskom prospektu, zatim će uslediti Dvorcovij most, a potom Vasiljevsko ostrvo.

Upalilo se zeleno svetlo i automobili su krenuli ceremonijalno i usporeno. Približili smo se Dvorcovom mostu. Grad je ipak bio lep, bez obzira na sve. Razmišljao sam o tome kako moram ozbiljno da se posvetim radu na svojim emocijama. Osećao sam da mi ljudska logika nadmašuje božansku i da je potrebno realno da zaboravim na svu buku i vrevu i prikupim energiju neophodnu za iskorak na novi nivo. Prvo pravilo za prikupljanje energije je da naučimo kako da je ne trošimo. Do svoje tridesete godine obitavao sam u potpunoj unutrašnjoj usamljenosti. Stvaralački potencijal mi je tada najverovatnije bio 15 puta veći nego što je danas. Sada nisam u stanju čak ni da gladujem zato što sam izuzetno opterećen obavezama.

Setio sam se kako mi je jedan pacijent pričao o svojim problemima:

- Iz vaših knjiga sam shvatio da sam prekomerno fokusiran na svest i žene. Samo li počnem da sanjam o nečemu, odjednom sve počinje da mi se ruši. Počnem li da verujem ljudima, odmah doživljam izdaju. Samo li malo moj položaj bude bolji nego što je kod drugih, odmah mi se pojavljuju ambicije. Kada vidim lepu ženu, odmah na sve zaboravim. Nedavno sam se zaljubio u mlađu i dobru ženu koja je prva počela da mi pokazuje znake pažnje. Osećao sam da to po mene može loše da se završi i zato isprva nisam reagovao, a zatim sam se zaneo i više nije moglo da se zaustavi. Čim je shvatila da sam u njenoj vlasti, virtuosno je počela da me ponižava. Tačno je znala koje mi je najbolnije mesto i precizno me je gađala baš tu. Na kraju sam odlučio da sva ta suptilna iživljavanja više ne trpim. Međutim, istog trenutka kada sam odlučio da prekinem odnos, otpočelo je krvarenje. Podižući se sa WC šolje, video sam da je bila potpuno crvena od krvi. Nakon pet minuta sam odlučio da s tom ženom nastavim odnos. Ponovo sam otišao u toalet, ali ovog puta nije bilo ni kapi krvi. Sat vremena nakon toga sam doneo odluku da prekinemo i ponovo je počelo jako krvarenje. Sreo sam se s njom i doživeo još veća iživljavanja. Rešio sam da trpim po svaku cenu i tako je odnos potrajao još pola godine. A zatim se ona udala za drugog muškarca i rodila dete. Da li možete da mi objasnite o čemu se tu radilo?

- Jednostavno, vama tek predstoji velika ljubav - rekao sam mu - ali vi je ne biste preživeli da ste je doživeli. Zbog toga su vas odozgo pripremali na takav način. Takođe, u vašem zajedničkom polju se vidi dete. Međutim, vi još niste dovoljno pročišćeni da bi se ono pojavilo na svet. Čak i ako žena bude zaljubljena u vas, ona se neće ponašati onako kako vi želite, već onako kako je potrebno da bi se maksimalno pročistila buduća deca. Ako niste u stanju da u njenom ponašanju vidite viši smisao, tada se to loše odražava kako na decu tako i na vas. Vi ste to iskušenje uz veliku muku izdržali 50%. Dete je takođe imalo šanse da se pojavi na svet 50%.

Zbog toga je ono preneto u sledeći život i niko nije ozbiljno postradao. Tako da možete smatrati da vam se posrećilo.

Skrenuo sam automobilom na Baljšoj prospekt Vasiljevskog ostrva i razmišljao: „Baš me interesuje na koji način će me dovesti u red? Možda je bolje da to ne dočekam, već da pre toga započnem rad na sebi?

Na uglu Baljšoj prospekta i jedne od ulica spazio sam svog prijatelja. Pošto nije imao automobil, ja sam dolazio po njega kada smo išli na bazen.

- Zdravo - rekao je i smestio se u automobil. - Kako ti ide rad na knjizi?

- Dobro. Preostalo mi je još 2-3 poglavlja. Posle bazena ću nastaviti s radom.

Nastavili smo da se krećemo po Baljšoj prospektu.

- Znaš - rekao sam mu - pacijenti već sami pronalaze odgovore na pitanja. Jedna poznanica mi je juče rekla: „Ljudi me često pitaju: udala si se iz ljubavi, a zatim si se razvela. U čemu je problem?“ Shvatila sam u čemu: kada sam se udavala, volela sam tog muškarca zbog određenih kvaliteta koje je posedovao. Potom su se ti kvaliteti izgubili i ljubav je otišla zajedno s njima. Razvela sam se od jednog muškarca i udala za drugog. Drugi je posedovao ono što prvi nije. Neko vreme sam živela s drugim, a onda sam shvatila da mu nedostaje mnogo toga u poređenju s prvim. Kada se žena udaje iz ljubavi, pri čemu ne razmišlja niti se obazire na bilo šta drugo, tada će, umesto da za sve prekoreva, ona pomagati. Biće joj lakše i da oprost i uvek bude srećna.

Osmehnuo sam se i okrenuo ka svom prijatelju:

- Uskoro neće biti potrebe da pišem knjige. Prikupljaću pisma čitalaca, njihova pitanja i odgovore i to ću štampati.

Po svoj prilici, nije trebalo da se bavim problemom bolesti, već starenja. Iako je, u principu, starost isto što i bolest. I njen uzrok se nalazi u sve većoj zavisnosti od uma i okruženja. Često sam čitao o slučajevima kada su ljudi upadali u letargični san. Nastavljali su da u snu jedu i žive, ali je njihov um pritom spavao i oni uopšte nisu starili. Kada su se budili, počinjali su naglo da stare, tj. dvadeset godina je prolazilo za nekoliko meseci. Znači, mehanizam starenja je u ogromnoj meri povezan s našim umom. Da bismo prevazišli zavisnost od uma, potrebno je da pronađemo drugu tačku oslonca i da se distanciramo od svega onog za šta nas um vezuje.

Na grobu jednog starog Grka bile su uklesane sledeće reči: „Dugo sam živeo jer sam umereno jeo i pio“. „Ako se dugo klanjamo ljudskoj sreći - razmišljao sam - ona se pretvara u nesreću“.

Plivao sam u bazenu i postepeno su sve sitnice ostajale po strani. U sećanju su mi navrli stihovi koje sam juče pročitao:

Samo popuštanjem i odricanjem,
može se dostići promena.
Samo ispoljavajući blagost i fleksibilnost
može se postići uspeh.

Prvo je potrebno da osetimo osnovu univerzuma, udaljavajući se od materije, prostora i vremena, a tek potom možemo početi da razmišljamo.

Kada filozof svoj spoznajni proces otpočne s mislima, od njega može da postane magistar ili doktor filozofskih nauka, ali ne i filozof. „Pametni nisu obrazovani, a obrazovani nisu pametni“ - govorio je Lao Ce.

Setio sam se njegovog stiha koji sam pročitao sinoć:

„Posedujem tri dragocenosti,
koje poštujem i brižljivo čuvam:
prva je „najdublja ljubav“,
koja ni od čega ne zavisi.
Druga se zove: „umerenost“.
Treća je: „odsustvo želje
da budemo najvažniji na svetu“.

Ispunjen sam ljubavlju i zato
posedujem hrabrost pravog ratnika.
Čuvaran sam i zato mogu
da umnožavam svoju snagu.
Ne težim da budem glavni u Podnebesju,
i zato mogu da dostignem najveću
punoću upravljanja suštinom stvari.
Onaj koji danas odbacuje ljubav zbog rata,
koji odbacuje umerenost radi izobilja,
koji odbija da bude vlastelin
da bi bio najvažniji,
neminovno će izgubiti život!
Ali, onaj koji je ispunjen ljubavlju,
koji se bori i pobeđuje,
i vlada svojim čulima,
postaje sve jači.
Nebo mu pomaže i brine o njemu
sa strpljivošću i ljubavlju.

Nastavio sam da plivam u prohladnoj vodi, a sve reči i misli su mi postepeno bledele. Zaronivši u vodu, otpustio sam sve probleme, a zatim izronio i polako plivao po vodenoj putanji. Negde u dubini svesti tinjala mi je još jedna izreka Lao Cea:

Istinski ratnik nije ratoboran
a onaj koji ume da se bori - nije okrutan.

Sve je to rečeno pre mnogo hiljada godina a naša poimanja još uvek nisu otišla dalje od onoga o čemu je govorio taj čovek.

Plivanje se završilo. Prijatelj mi je mahnuo rukom i ja sam ronio prema stepenicama da bih izašao iz bazena. Otišli smo pod tuš, a zatim se presvukli. On je s čuđenjem gledao u svoju ruku, stiskajući je i opuštajući.

- Ranije mi je trnuo mali prst, a sada počinje da mi trne skoro ceo dlan. Kako se to može izlečiti? - pitao se.

- S karmičke tačke gledišta, to predstavlja zavisnost od celokupnih ljudskih vrednosti koje su prenete na decu. Potrebno je uključiti

mehanizme za odstranjivanje svega onoga što nas okiva: gladovanje, osamljivanje, distanciranje od seksualnih odnosa i tehnike disanja. Odnosno, prostim rečima govoreći, potrebno je ograničiti energiju koja se troši na telo i usmeriti je na aktivaciju duhovno-prostornih struktura. Njihov životni vek je mnogo duži i pomoću njih se proces starenja naglo usporava. Iz tog razloga glumci, umetnici i kreativne osobe stare sporije. Mi gledamo, razmišljamo i osećamo posredstvom mozga, očiju i tela, odnosno materijom. Istovremeno gledamo, razmišljamo i osećamo poljem, tj. prostorom, kao i vremenom. Što nam je aktivnije vremensko i prostorno telo, toliko sporije stari fizičko.

- Šta da radim? - pitao me je sagovornik.

- Manje treba da pričaš, komuniciraš, razmišljaš, a više treba da se moliš.

- A šta ako čak i u toku molitve razmišljam? Šta tada?

- Jedan moj pacijent se baš spoticao kada je reč o mislima i problemima sa ženama. Mogu ti posavetovati isto što i njemu. Zamoli nekog prijatelja da ti stegne prst kleštima, a nakon toga počni da se moliš. U glavi ti neće ostati nijedne misli. A zatim uključi porno-film i ponavljaj da je za tebe svako ljudsko zadovoljstvo, uključujući i seksualno, samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu.

- I priklješten prst i porno-film - to treba raditi istovremeno?

- Ne. U različito vreme - rekao sam mu. - Kad budeš naučio da se moliš u trenucima kada ti je teško, tada ćeš se pomoću molitve i u bilo kojim okolnostima lako osloboditi svega. Kada su monahe mentalno zaposedale seksualne slike, oni su osećali isto ono što oseća i onaj koji gleda porno-filmove. Ukoliko se u tom trenutku budeš molio, tada će se razbuktala seksualna energija pretvoriti u božansku i na taj način će ti se smanjiti zavisnost od ljudske sreće.

Izašli smo iz bazena i spustili se stepenicama. Zatim smo seli u auto i uputili se kući.

Dan je bio pomalo oblačan, ali je raspoloženje na duši bilo svetlo. Bilo je skoro 11 sati ujutro i do večeri sam mogao spokojno da se posvetim pisanju knjige.

NAUKA I RELIGIJA

Nauka je nastala iz religioznog i mističkog doživljaja sveta. Pre bilo kakvog poređenja, analize i zaključaka, potreban nam je senzitivni model. Ako se nauka bavi mislima, religija se bavi osećanjima. U odnosu na to koliko se u svetu pojačava potreba za božanskom ljubavlju, otpočinje dijalog između nauke i religije. I nauka se, kao bludni sin, vraća nazad ka Bogu. Božanska ljubav rađa osećanja, osećanja rađaju misli, a misli, da se ne bi raspale i degradirale, moraju da se vrate u osećanja i da teže Bogu.

Kada čovek počinje da se moli, reči i um su njegove alatke za stremljenje ka Bogu. Ako ne budemo bili u stanju da odbacimo žaljenje zbog prošlosti, strah pred budućnošću, neoprostene uvrede, materijalne i duhovne probleme, potrebu da imamo kontrolu nad situacijom i da smo vazda nezadovoljni sobom, um će ubrzati svoju aktivnost i molitve će biti bez efekta. I više od toga: kada se obraćamo Bogu, dolazi do ubrzavanja svih procesa pa ukoliko ne budemo usporili um, zavisnost od njega će se znatno pojačati što može uzrokovati neprijatnosti, bolesti i nesreće.

- Okrenula sam se Bogu - pričala mi je jedna žena - ali su mi se pojavili problemi i sve sam izgubila.

Druga žena mi je ispričala kako je odlučila da se krsti. Pre samog krštenja zapalio se krevet na kome je spavala i ona je samo nekim čudom preživela.

Treća je ispričala kako je njena ćerka sa odličnim uspehom završila školu i kasnije bila sjajan student, ali da je nakon posete crkvi završila na psihijatrijskoj klinici sa totalnim duševnim rastrojstvom. Kada je izašla iz bolnice, više nije mogla da nastavi studiranje. Drvo koje ostane bez korena pre ili kasnije će se osušiti. Isto je i sa čovekom, koji izgubi unutrašnju vezu s Bogom: on je osuđen na propast. Što jače zavisimo od zemaljskih vrednosti, toliko manje ima šanse da preživi naše potomstvo i toliko nam je bolniji povratak Bogu.

Želeo bih još jednom da ponovim: ne molimo se s ciljem da steknemo zemaljske vrednosti, ili da ih dobijemo u još većoj meri, već se molimo da bismo izgubili zemaljske vrednosti, smanjili njihov značaj i prevazišli privlačnost koju osećamo prema njima.

Nedavno sam imao dva interesantna telefonska razgovora.

Prvi je bio razgovor s mojom poznanicom.

- Naš pas kao da je poludeo. Nikoga više ne sluša, radi samo ono što on hoće i laje na svakoga. Čini mi se da je podivljao zbog pretrpljene traume koju je doživeo od prethodnih vlasnika, pošto su ti ljudi bili jako surovi. Zovem vas iz sledećeg razloga: privremeno smo psa zatvorili na terasi, pa smo mu čak promenili ime. Ne znamo šta dalje da radimo?

- Da li se poslednjih dana nešto desilo?

- Mislite na nešto što je moglo da utiče na njegovo ponašanje?

- Nije isključeno. Kod vašeg psa je desetostruko uvećana vezanost za ideale, za svest. Samim tim, pojačao se njegov ego. Prethodni vlasnici su u njemu ugradili minu odloženog dejstva, tj. pojačanu koncentraciju na svest, ciljeve, principe i ideale. Poslednjih nekoliko dana ste radili nešto što je tu minu aktiviralo.

Ona se zamislila:

- Ništa naročito nisam radila. Jedino što sam se tih dana intenzivno molila.

Odjednom mi je sve postalo jasno.

- Vezanost za ideale kod vas je trenutno oko 600 jedinica.

Objasniću vam u čemu je stvar. Kada se retko molite, vaše misli i težnja ka Bogu se postepeno pretvaraju u osećanja i dolazi do harmoničnog povratka Bogu. Ukoliko, pak, počnete intenzivno da se molite, tada dolazi do snažnog usporavanja svesti. Da bi se to desilo, potrebno je da otklonite sve ono što smeta navedenom procesu. Evo, pogledajte šta su radili monasi, odnosno oni koji su sledili put intenzivne molitve:

Prvo: odricanje od osećaja sopstvene važnosti

Drugo: odricanje od posedovanja imovine.

Treće: odricanje od društvenih obaveza.

Četvrto: odricanje od upadljive odeće, ukusne hrane i seksualnih zadovoljstava. Odnosno, da bi vaše božansko „ja“ bilo aktivnije, potrebno je da na neko vreme zaustavite kako svoj lični tako i društveni ego. Ukoliko međutim počnete da se intenzivno molite, a ne pomažete umu da se pretvori u osećanja, tada on eksplodira u zavisnost od svega onoga što je zemaljsko.

Drugi telefonski poziv bio je iz Nemačke. Zvao je pacijent koji je nedavno bio kod mene na konsultaciji. Da je ovaj poziv usledio 3-4 godine ranije - dotukao bi me, ali sada sam već počinjao nešto da shvatam. Izmučenim glasom mi je rekao:

- Pročitao sam vaše knjige i poverovao u Boga. Nakon konsultacije uzeo sam kasete sa snimcima vašeg petodnevnog seminara i kada sam počeo da ih gledam i radim na sebi, odjednom je u glavi počela da mi se javlja jedna te ista misao: „Bog ne postoji, Bog ne postoji“. Osećao sam da ludim. Najstrašnije od svega je što nisam u stanju ništa da promenim niti mogu da se molim.

Ćutao sam i pokušavao da shvatim šta se desilo. Da, zaista interesantno. Da je uzeo i bacio kasete s mojim predavanjem i rekao: „Lazarev je šarlatan“, a potom sve to ispričao svojim poznanicima, svakako bi mu bilo lakše. Čudno je bilo što se ponovo obratio meni iako su mu se problemi javili baš nakon gledanja mojih kaseti.

- Upozoravao sam vas - rekao sam mu - da je nekoliko dana posle konsultacije krajnje nepoželjno razmišljati, procenjivati i analizirati. Informacija na konsultaciji je mnogo zgusnutija nego snimak na kaseti. A šta se kod vas desilo? Po profesiji ste doktor nauka i sve ste navikli da doživljavate posredstvom uma. Na konsultaciji ste se naštimovali na drugačiju energiju zbog čega su kod vas otpočele dublje promene. Međutim, kad ste se vratili kući, umesto da ste nastavili taj proces, vi ste pustili kasetu i počeli da razmišljate i analizirate. Kompletna informacija u knjigama i na video-kasetama predstavlja samo poštapalice. Ako ste već naučili da hodate, zaboravite na njih. Ukoliko ponovo počnete da hramljete, možete ih se setiti. A šta se kod vas desilo? Prevazišli ste zavisnost od uma, krenuli ka Bogu kroz osećanja, a zatim ste načinili skok unazad, u um. Usredsređenost na zemaljske vrednosti i um dovodi do odbacivanja božanskog.

Sledećeg dana su me pozvali telefonom i kod obojice je sve bilo u redu. Setio sam se kako sam godinu dana pre toga razgovarao sa profesorom instituta Behterjev. Razlog za susret bila je novinska beleška koju su mi poklonili pacijenti. U njoj se govorilo o tome kako su dva naučnika iz Sankt Peterburga otkrili novo stanje svesti.

Na univerzitetu Arizona, u Americi, organizovana je svetska konferencija pod nazivom „Poslednja naučna dostignuća o svesti“. U tezama koje su publikovane na toj konferenciji, govorilo se o sledećem: „U svetu su se više puta vršila istraživanja o aktivnostima velikog mozga u toku sna, budnog stanja, kao i za vreme meditacije. Pri tome je otkriveno da meditacija daje dobre rezultate u praksi lečenja neuroza. Na Behterevljevom institutu su snimali encefalogram u toku meditacije i ustanovili su da se u kori velikog mozga uključuju mehanizmi nadražaja.

Odnosno, isprva izgleda kao da je čovek utonuo u san i dolazi do usporavanja, a potom aktivacije. Sledbenici raznih škola joge tvrde da je meditacija isto što i molitva, kontakt s Bogom. Jednog lepog dana naučnici su postavili pitanje: „A šta se dešava s mozgom u toku molitve?“ Da bi eksperiment bio pouzdan, pozvali su monaha, igumana jednog manastira i zabeležili njegov encefalogram u toku molitve. Rezultat je zapanjio naučnike. U potpuno svesnom i molitvenom stanju, EEG monaha je pokazao da apsolutno nema aktivnosti kore velikog mozga. Čovek je sedeo i molio se, a kod njega je potpuno odsustvovalo električni impuls koji svedoči o radu kore velikog mozga.

Ovaj fenomen su naučnici nazvali „četrvim čovekovim stanjem“. Do tada je nauka poznavala tri stanja svesti: budno stanje, lagan i brz san, koji se međusobno razlikuju karakterom električnih impulsa u kori. U toku iskrene molitve dolazi do iskoraka iz stvarnosti što dovodi do raspada patoloških povezanosti. Napuštajući svet, kao i patološke obrasce, čovek pomaže svom ozdravljenju. Rukovodilac ovog eksperimenta je četvrto stanje nazvao „put ka harmoniji“. Uzgred, naučnici su takođe utvrdili da uninije, kao i rok muzika, izbacuju čoveka iz ravnoteže izazivajući u kori velikog mozga električne impulse koji su slični epileptičnom napadu.

Budući da su se naučna istraživanja potpuno podudarala s mojim istraživanjima i viđenjem sveta, pozvao sam profesora i sutradan sam se susreo s njim. On je bio inteligentan i šarmantan čovek pa smo imali jako interesantan razgovor.

- Postoje tri ritma električnih impulsa u velikom mozgu - objasnio mi je sagovornik. - Delta-ritam je povezan sa fiziološkim, dubljim čovekovim stanjem.

Teta-ritam je čovekov ego, njegova ličnost. Teta-ritam je povezan sa odnosima unutar porodice. I tek nakon pet-šest godina se pojavljuje alfa-ritam, povezan s kolektivnim egom koji aktivira socijalni sloj. Dakle, kada se monah moli, teta i alfa-ritam odsustvuju.

- S moje tačke gledišta - rekao sam - to se može objasniti samo na jedan način: naša svest i osećanja nemaju fizičku prirodu, već prirodu polja, odnosno mi prvenstveno vidimo, razmišljamo i osećamo poljem, prostorom a tek potom telom, materijom. Kada se čovek okreće Bogu, on se uzdiže nad materijom i prostorom i zbog toga se prelazak svesti sa režima tela na režim polja dešava nesmetano i bezbolno. U običnim

situacijama to se dešava u trenutku smrti, nakon teške povrede, a ponekad i pod uticajem halucinogenih supstanci, itd.

- Sasvim moguće - uzvratio mi je profesor. - Uzgred, da pomenem - nastavio je - nismo pratili EEG samo jednog sveštenika, već se ispostavilo nešto interesantno: kod studenata bogoslovije, na primer, kada su u molitvi, svest biva usporenija nego što je to slučaj kod njihovih predavača. Odnosno, što se sveštenik jače koncentriše na misli, na administrativne funkcije i političke probleme, time je slabija njegova molitva. Kada smo pozvali katoličkog sveštenika, nismo registrovali potpuno isključenje kore velikog mozga iako je tendencija postojala. Kada smo mu nakon eksperimenta to rekli, on je prokomentarisao: „A vi uradite EEG američkog sveštenika. Šta ćete tek tu videti!“ Priznao je da su pravoslavni hrišćani jači u molitvi i da se samo u pravoslavlju očuvala tradicija postojane Isusove molitve među monaštvom.

- Recite mi molim vas, kakve su molitve koristili prilikom izvođenja eksperimenta?

- “Oče naš” i „Isusovu molitvu“ - odgovorio je profesor, nastavljajući. - Kod nas je došao čovek koji se mnogo godina bavio jogom. Bio je poznati iscelitelj i guru jedne grupe učenika. Odlučio je da proveru u kakvom je stanju njegov mozak ako ne meditira, već se moli. Pre eksperimenta se dugo molio. Kada smo počeli da snimamo EEG, primetili smo električna pražnjenja, karakteristična za epileptični napad. Morali smo da prekinemo rad. Molitva mu nije donela mir, već se po svoj prilici sukobila s nečim unutar njega.

Profesor se neko vreme zamislio. Bilo je proleće 1998. godine i s prozora su se videli krovovi s kojih se topio sneg. Bez obzira na sneg, osećaj je bio prolećni.

- Alfa i teta-ritmovi - nastavio je naučnik - povezani su s dva nivoa svesti - s razvojem naše ličnosti i njenim egzistiranjem u društvu. Međutim, harmoničan razvoj se dešava kada aktivno funkcionišu svi nivoi svesti. Najvažniji nivo je onaj koji vidimo u toku molitve, kada se uključuje društveni i lični ego. Iracionalni način razmišljanja je obimniji od racionalnog. Zapadna civilizacija danas doživljava sve veću krizu. To je povezano s činjenicom da filozofija i psihologija čoveka sa Zapada sve manje ostavlja prostora za iracionalno mišljenje, da preostaje sve manje osećanja, a sve više logike koja kosi sve pred sobom. Ukoliko su se nekada u braku supružnici međusobno pomagali, pokušavajući da ljubavlju zadrže jedno drugo i dobrodušnošću reše svoje probleme i

svađe, u naše vreme je bračni ugovor zamenio sva osećanja i u njemu je sve unapred dogovoreno. Umesto želje da se shvati i oprost supružniku koji nas je uvredio, poziva se policija. Umesto da se menjamo nabolje, da porodični život prosperira, dolazi do momentalnih razvoda.

Prvi i najvažniji nivo svesti je iracionalni i on praktično ne funkcioniše. Drugi, koji je povezan sa porodičnim životom i formiranjem ličnosti, faktički je dotrajao. Na Zapadu je praktično podriven temelj porodice. Ukoliko su deformisane dublje strukture individualnog ega, ne može biti zdrav ni njegov socijalni ego. Iz tog razloga najveći broj psihičkih problema imaju deca koja žive u Švedskoj i Švajcarskoj i ovi problemi se još više pogoršavaju. Razvijene zemlje se odriču svog korena nastavlajući da se dive svojoj bujnoj krošnji.

- Najviše iznenađuje - nastavio je profesor - što časopisi i novine odbijaju da štampaju tu informaciju. Obraćao sam se predstavnicima crkve, ali ni kod njih nisam naišao ni na kakvo interesovanje. Čovek više strahuje da će izgubiti svoje stereotipe, nego novac. A kada bi ovu informaciju ozbiljno prihvatili naučnici u celom svetu, spasili bismo našu decu i svet u celosti.

- Recite mi - pitao sam ga - da li ja mogu da se podvrgnem ispitivanju?

- Izvolite - rekao mi je - dođite. Uradićemo eksperiment.

Vraćajući se autom kući, setio sam se situacije koja mi se desila u Nemačkoj. Želeli smo da iznajmimo veći automobil sa prostranim prtljažnikom. Kada smo se približavali agenciji, upravo takav automobil smo i videli: pikap - opel-omegu. Ušavši u agenciju ugledali smo stariju Nemicu koja nas je gledala kroz stakla naočara.

- Želeli bismo da iznajmimo opel-omegu - rekli smo.

- Mi takve automobile nemamo - ravnodušno je odgovorila, a mi smo se začuđeno pogledali.

- Izvinite - rekao je moj prijatelj i pokazao kroz prozor na automobil - a šta je ono?

- Ovaj automobil je nedavno dovezen i još nije opran - suvo nam je odgovorila.

- U redu, sačekaćemo - nadovezao se moj prijatelj.

- Tad dođite za 20 minuta - rekla nam je - i dobićete automobil.

To smo i učinili.

Setio sam se kako sam nedavno pričao sa poznanikom, hokejašem, koji je igrao u Americi u nacionalnoj hokejaškoj ligi.

- Tamo sam se upoznao s jednom ženom - pričao mi je. - Imao sam veliki luksuzni džip. Ona je na mene odmah zaboravila i pojurila ka automobilu koji je pola sata opipavala i razgledala. A kada sam joj rekao da sam hokejaš, zaboravila je na džip i bacila se na mene. I pola sata me je opipavala i razgledala. Za nju je to bilo potpuno normalno.

U mislima sam se ponovo vratio na onog čoveka koji se bavio jogom. Šta mu se desilo? Najverovatnije sledeće: u hrišćanskim molitvama su ugrađene informacije o tome da Boga spoznajemo kroz ljubav time što se postepeno odvajamo od svega onog što je zemaljske prirode. Hrišćanstvo nije toliko fokusirano na tehnike distanciranja od zemaljskih vrednosti, koliko na živu ljubav ka Bogu, na dobrodušnost i opraštanje. Onog trenutka kada tehnički aspekti rada na sebi, promena svesti, razvoj sposobnosti i jačanje zdravlja postanu cilj sam po sebi, umire religija, a nastaju magija i okultizam. Sistem joge pomaže da zaustavimo um i da se udaljimo od ljudskih vezanosti. Prvobitno su u tom sistemu težnja ka Tvorcu i Prauzroku bili prioritetniji od koncentracije na različite tehnike. Međutim, kada je reč o pravoj meditaciji, neophodno je da prvo postoji težnja ka Tvorcu, i samo u tom slučaju neće se srušiti stepenice kojima se uspinjemo ka Bogu. Na prvom stepeniku se umrtvljuju fizički pokreti i mišićna napetost, zaustavljaju se vid i misli. Na drugom stepeniku dolazi do zaustavljanja disanja i otkucaja srca, a na trećem - proces razmene materije. Međutim, kada se pređu ta tri stepenika, prilično je komplikovano vratiti se. Zbog toga na Zapadu ljudi koji praktikuju meditaciju, opuštajući se, zatvarajući oči i ne razmišljajući, isključuju prvi plan svesti, koncentrišući se na više duhovne planove. Pre nekoliko hiljada godina to je predstavljalo blagodet i uvećavalo je nivo duhovnosti. Dakle, što je čovek manje vezan za duhovnost, meditacija neće biti štetna po njega, već korisna. Prema tome, ako neprestano traži nedostatke u drugim ljudima i loše o njima misli, ako je nezadovoljan sobom i svojom sudbinom, ako je ljubomorani i ljuti se na bližnje, znači da vezanost za više duhovne aspekte i meditacija mogu za njega biti opasni, dok negovanje dobrodušnosti, fizička aktivnost i pokajanje mogu da mu budu od daleko veće koristi.

Sa profesorom i doktorom nauka sam se dogovorio da se sretnemo za nedelju dana. Međutim, ispostavilo da je bio zauzet, a zatim sam ja otpočeo rad na petoj knjizi te sam na sve zaboravio. Konačno sam našao vremena da ga pozovem.

- Dobar dan - rekao sam čuvši njegov glas. - Na drugoj strani linije je izvesni Lazarev. Da li se sećate takvog?

- Naravno, sećam se - rekao je. - Gde ste nestali?

- Samo što sam završio petu knjigu i odmah sam počeo da radim na šestoj. Ispostavilo se da je informacija toliko bila važna da nisam želeo da odlažem. A kada radim na knjizi, nemam snage ni za šta drugo. Hajde da se ovako dogovorimo - rekao sam mu. - Sada je kraj maja. U septembru mi iz štampe izlazi šesta knjiga i onda ću biti slobodan kao ptica. Ako je moguće, voleo bih da se sretnemo po pitanju zajedničkih eksperimenata.

- U redu - rekao je profesor.

- Uzgred - bio sam radoznao - da li postoje neke reakcije iz naučnog sveta na vaša istraživanja?

- Za sada nema nikakvih, ali izgleda kao da se led pokrenuo. Nekoliko ozbiljnih časopisa se zainteresovalo za moje informacije i čini mi se da su spremni da ih objave.

- Hvala Bogu - rekao sam mu. Oprostili smo se i ja sam razmišljao o današnjoj situaciji. Da će ljudski rod opstati, u to nisam sumnjao. Nekada sam se bavio istraživanjem konkretnog uzročnika bolesti. Taj uzročnik je bila neusklađenost čovekove energije sa društvom kakvo će se formirati u budućnosti. Na nivou polja formirana je matrica čoveka budućnosti. Ako naša unutrašnja matrica nije usklađena s njom, tada ulazimo u sukob s matricom budućnosti i naša matrica počinje da se raspada. Zatim se ta tema negde izgubila i ja sam se posvetio rešavanju drugih problema.

Dakle, poslednjih pola godine, u nastojanju da se harmonizujem, stalno sam svoje prestupe iskupljivao ne samo u deci i unucima, već i u društvu budućnosti. Odnosno, kada sam pokušavao da procenim odakle je došla negativnost, ponekad sam video čaure u polju moje dece, a ponekad i svetleću čauru s prljivim mrljama po njoj. Prljave mrlje su posledice našeg ponašanja i odnosa prema svetu, one su agresivni program uperen protiv ljubavi. Uglavnom su to prezir i osuđivanje drugih ljudi, nezadovoljstvo sobom i gubitak volje za životom.

U prethodnim knjigama sam pisao o tome kako je život sadašnjeg čovečanstva započeo pre 2000 godina i da će se završiti 2000-te godine. Takve sam podatke imao. Sledeći život, i to najintenzivniji, trajaće oko 300 godina i u njemu će svest biti za nijansu viša. Od 2001. godine počinje da se menja pogled na svet čovečanstva, a od 2004. godine će se

pojavit će deca novog tipa. Od 2030. godine će otpočeti novo čovečanstvo, sa kvalitativno novom svešću i energijom. Uzgred, za 10 godina će, po svemu sudeći, otpočeti naglo ubrzanje svih karmičkih procesa. I tada će, verovatno, preživeti samo oni koji su pronašli pravilan put. Krajem osamdesetih godina sam od vidovnjaka čuo sledeću prognozu: do 2000. godine svi lekovi će prestati da deluju. Iskreno rečeno, prema tome sam se skeptično odnosio, kao prema bajci. Međutim, nedavno su mi u jednoj laboratoriji, koja poseduje najsavremeniju dijagnostičku aparaturu, lekari rekli to isto. Poslednje 2-3 godine lekovi prestaju da deluju, čak i oni najjači, uključujući i hormonalne. Budući da lekovi ne leče bolest, već je samo još dublje potiskuju, možemo pretpostaviti da su se naše životno važne duhovne strukture prepunile karmičkim nečistoćama i da se dalji proces samotrovanja na taj način blokira. Ne sumnjam u to da se pred svima nama nalazi sutrašnji dan. Jedino bih želeo da u taj dan zakoračimo sačuvavši prirodu, reke i mora, kao i našu decu.

„NA POČETKU BEŠE REČ“

Ujutro sam ležao u postelji i nisam imao želje da ustanem. Imao sam osećaj da mi je lice oteklo, a telo odrvenelo. Možda je to starost? Ipak, nije. Ponekad sam se budio sa osećajem poletnosti i bestežinskog stanja. Zapravo, vrlo je jednostavno proceniti da li je naše ponašanje ispravno ili nije. Ako se prema svetu odnosimo i postupamo pogrešno, tada imamo osećaj kao da nas nešto okiva za zemlju, a dušu i telo nam ispunjava težina. Zemljina teža ne utiče samo na telo već i na dušu. I obrnuto: kada se pravilno odnosimo prema svetu - pojavljuje se osećaj poletnosti u duši i telo nam postaje lako pa u izvesnoj meri prestajemo da budemo zavisni od zemljine teže.

Interesantno je zaključiti zašto se to dešava? Moj um se još uvek nije potpuno uključio nakon sna, ali sad mi i nije bio potreban. Mi zapravo razmišljamo osećanjima, a ne mislima. Misli nam samo pomažu da prenesemo informaciju. Ali i pored toga, zašto imamo osećaj poletnosti kada se ispravno ponašamo? Zašto je Serafim Sarovski za vreme molitve lebdeo nad zemljom? Verovatno zato što je zemljina teža povezana s vremenom, kao što su i naša osećanja povezana s vremenom i sastoje se iz njega. Posrednik između ovog sveta i Tvorca je vreme, isto kao što je posrednik između ljudskog i božanskog „ja“. Što smo više zavisni od osećanja, time više zavisimo od duha i tela. Zavisnost od osećanja rađa zavisnost od vremena i tada nas sila zemljine teže postavlja u ropsku poziciju. Što se više usredsredimo na božansku ljubav, toliko se ljudska logika približava božanskoj i mi počinjemo da se ispravno odnosimo prema svetu i da se pravilno ponašamo. Duša prva prevladava silu zemljine teže, a potom i telo.

Gde opet grešim? Odakle se javlja osećaj potpune razbijenosti? Najverovatnije sam došao do još jednog praga kada je neophodno da opet prekinem da se bavim energetskim uticajima, kao i onim, putem snage volje. Sećam se kako mi je prvi put bilo teško da se odrekнем energetskog delovanja, da punim energiju koristeći ruke, već da samo tragam za uzrocima bolesti i koristim molitvu. Pritom, suština molitve nije u moljakanju zdravlja, već u sopstvenoj promeni, okretanju ka Bogu. Promene moraju da obuhvataju pogled na svet, karakter i čovekovo ponašanje. Međutim, tada se verovalo da je promena karaktera nemoguća. Taj zadatak se činio nerealnim. Smatrao sam da su moji pokušaji lečenja osuđeni na propast. Bio sam ubeđen da se do

najznačajnijih promena može doći samo pomoću energetskog uticaja. Stoga sam odlučio: biće ono što mora biti. Sve se dešava po Božjoj volji. Postepeno će me napustiti svi pacijenti i ja ću tada moći da zaboravim na to i posvetim se nečem drugom.

Međutim, desilo se obrnuto. Ispostavilo se da ljubav može da učini mnogo više od bilo kakve sile. Da bismo dosegнули suptilnije slojeve, one koji određuju sudbinu i zdravlje, neophodno je da odustanemo od sile. Jedan korak na suptilnom planu jednak je hiljadama koraka na spoljašnjem, materijalnom. Nekada sam mislio da što smo bliži Bogu, bliži smo raj. U suštini, za svaku grešku koju načinimo približavajući se Bogu, dobijamo sve jače udarce. Da ne bismo pravili greške, moramo biti oslonjeni na svoju bespomoćnost, a ne na snagu.

U poslednje vreme sam kod sebe primetio neobično stanje: sve mi je teže da držim konsultacije. Čini se da sam ljudima samo objašnjavao u čemu je uzrok njihovih problema. Činio sam to maksimalno detaljno kako bi im sve bilo jasno. Međutim, energija je nekuda naglo oticala. Po svemu sudeći moja savesnost se pretvarala u glupost. Pritom, pojavljivali su se interesantni simptomi koji su ukazivali da sam ponesen verbalnim aspektima lečenja. Povremeno sam čak nepravilno sastavljao vilice pri čemu bih se bolno ugrizao za jezik. Čak i noću, i tokom sna, povremeno sam škrgutao zubima i do krvi se grizao za jezik. Taj proces je postepeno bujao. I bez obzira na to što sam praktično prestao da primam pacijente, problemi su samo malo usporili, i to je bilo sve. S moje tačke gledišta, bilo bi pogrešno da pacijentu ne pružim nikakvo objašnjenje dok je, s druge strane, koncentracija na misli i svest u toku konsultacije po mene postajala sve opasnija.

Činilo se da je situacija bezizlazna. Ali upravo me je taj ćorsokak i primoravao da otkrivam nove nivoe. Naše misli su povezane s objektivnim, materijalnim svetom. U toku konsultacija, svi procesi se na hiljade puta ubrzavaju, kako dobri tako i oni loši. Pacijentima pričam o Bogu, dok, istovremeno neprestano razmišljam, analiziram i objašnjavam. Dakle, ispostavilo se da ih, govoreći im o Bogu, zapravo guram ka svesti. Takva situacija nije mogla dugo da traje.

Ljubav prema Bogu rađa ljubav prema ovom svetu kao i celokupan spektar naših osećanja. Osećanja rađaju misli. Misli opet moraju da se sažmu u osećanja i da se pretvore u božansku ljubav. Zbog toga sam na konsultacijama morao što manje da govorim i zato je bilo potrebno da maksimalno uopštim svoje poslednje informacije. Na nekoj od etapa

uopštavanja, misli će početi da se pretvaraju u osećanja i tada neće biti potrebe za objašnjenjima. „Evo, ovo je ljudsko, a ovo je božansko. Udalji se na neko vreme od ljudskog i korakni ka božanskom. Oseti svoju božansku prirodu i neguj je uvek u sebi ne zaboravljajući na ljudsku“. Dakle, bilo mi je potrebno da se više bavim sopstvenim istraživanjima i pisanjem knjiga nego konsultacijama pacijenata. Sama situacija me je podsticala da idem napred, ka daljim spoznajama.

Zazvonio je telefon.

Ustao sam iz kreveta i prišao telefonu. Pozvao me je poznanik iz Moskve.

- Bio si u pravu - veselo mi je rekao - prema zdravicama se treba odnositi jako ozbiljno.

- Prema kakvim zdravicama? - nisam ga shvatio.

- Prema običnim zdravicama. Hoću da ti kažem da si ispravno činio kada si se ozbiljno odnosio prema zdravicama. Sve što govorimo u zdravici ulazi u vino i utiče čak i na hromosome.

- Kakve hromosome? - trljao sam oči. - Odakle ti to?

- Vidim da još uvek spavaš - rekao mi je. - Ipak, znao sam da će ti ova informacija biti interesantna i zato sam te pozvao. Pozvaću te kasnije - rekao je.

- Ne - zevao sam - reci mi sada.

- Obavio sam eksperimente sa naučnicima instituta za genetiku.

Dakle, oni su šokirani. Kažu da se posle ovoga moraju potpuno promeniti sve predstave o svetu.

Ćutao sam, pokušavajući da shvatim. Zatim sam rekao:

- Hajde molim te po redu.

- Dobro - rekao je on. - Poznato ti je da sam pre nekoliko godina razradio preparat. U njemu se nalazi 1012 leka, tj. mikrodoza. Međutim, njegovo dejstvo je veoma snažno.

Prvo: on sprečava deobu mutiranih ćelija i podstiče razmnožavanje zdravih.

Drugo: pomaže obnavljanje hromozoma koji su oštećeni zračenjem i pritom ne deluje toksično na ćeliju.

Treće: usporava deobu kancerogenih ćelija.

Četvrto: pojačava propusnost ćelijskih membrana. U ćeliji se ubrzavaju svi hemijski procesi i to dovodi do njenog podmlađivanja.

To je ono što se tiče mog preparata, a sada nešto o informacionoj medicini. Danas medicina sve više koristi kompjutersku dijagnostiku u

čijoj osnovi leži Folov metod. Pomoću specijalnih senzora, koji se postavljaju na površinu tela, moguće je zabeležiti informaciju o prirodi čovekovog biopolja, koja se može snimiti na kompjuter i uporediti sa standardnim značenjima, i tako proceniti stanje čovekovog zdravlja. Moguć je i obrnut proces, kada se pomoću senzornog sistema koriguje čovekovo biopolje. Na taj način se može dobiti informacija o strukturi polja koju poseduju određeni lekovi, a zatim se ona može preneti na odgovarajući nosač, na primer vodu, votku ili homeopatske granule. Takav proizvod se naziva energoinformaciona kopija leka, koji po svojoj delotvornosti ne samo što ne ustupa, već često i prevazilazi original. U Americi i Zapadnoj Evropi informacione kopije svake godine postaju sve popularnije (u Americi je njihov obim prodaje poslednje godine povećan više od tri puta). Perspektivnost kopije je očigledna: osim relativno malih proizvodnih troškova, postoje i druge prednosti. U proizvodnji kopije ne mora da se prenosi kompletna informacija o leku, već samo one komponente koje su neophodne konkretnom organizmu pa se tako mogu izbeći elementi koji izazivaju nuspojave. Suština Folove dijagnostike je u tome što ona koristi akupunkturne tačke. U osnovi klasične kineske akupunkture nalaze se predstave o prioritetu energetskih struktura nad fizičkim. Prostorno-vremenska struktura određuje fizičku, ali je moguće i obrnuto dejstvo. A sada o onom najvažnijem.

Na jedan tas vage stavlja se lek, a na drugi tas energoinformaciona kopija leka koju pacijent treba da koristi. Pacijent konzumira informacionu kopiju čiji je efekat potpuno isti kao original. Pritom, kompjuter izvlači informaciju iz primarnog leka i čuva je u svojoj memoriji. Uskoro će farmaceutska industrija proizvoditi samo jednu tabletu, a zatim će njenu informacionu kopiju preko interneta slati po celom svetu. Dovoljno će biti pritisnuti taster na kompjuteru, naručiti i dobiti lek, popiti ga s čašom vode i vratiti se svojim obavezama.

Šta povodom toga kažu današnji lekari? Oni taj efekat ne mogu da objasne i zato se pridržavaju sledećeg gledišta: sve je to samo autosugestija, placebo efekat. Međutim, kada čovek sebi sugeriše da je to lek, takav preparat nema dejstva na pojedinačne ćelije ili kulturu ćelijskog tkiva. Međutim, kada su informacionu kopiju mog preparata, koja je izašla iz kompjutera, počeli da koriste umesto samog preparata, nisu uočili nikakvu razliku. Preparat deluje na hromozomske ćelije. Drugim rečima, ogoljena informacija takođe deluje na hromozomske

ćelije, tj. obična informacija može da utiče na genotip jače od radijacionog i hemijskog uticaja. O tome si baš ti pisao u svojim knjigama.

- To jest, naša želja oblikuje naš genotip - rekao sam.

- Slažem se - odgovorio je moj sagovornik.

- Ova informacija - nastavio sam - morala bi da pomogne mnogim naučnicima-genetičarima koji evoluciju povezuju samo sa prirodnom selekcijom. Teorija prirodne selekcije je nemoćna da objasni mnoge fenomene u životinjskom i biljnom svetu. Mnogi procesi se odvijaju na hiljade puta brže nego što je to moguće pri mehaničkoj, slučajnoj selekciji. Dakle, čovekove vrednosne smernice utiču ne samo na njegovo zdravlje i sudbinu, već i na zdravlje i sudbinu njegove dece. Genotip polja je povezan s fizičkim poljem. Dakle - ono smo ka čemu težimo.

- Prema tome, kada stojimo s čašom u ruci i izgovaramo zdravicu, to takođe deluje na naš genotip - rekao je moj sagovornik.

- Shvatio sam - rekao mu - prema zdravicama ćemo ubuduće biti obazriviji.

IDEALIZACIJA LJUDSKIH OSEĆANJA

Kako jednostavno na papiru izgleda fraza „idealizacija ljudskih osećanja“ a kako se iza nje mnogo toga krije.

Pre nekoliko minuta sam razgovarao s majkom jednog pacijenta koji je bolovao od raka limfnih čvorova. Činilo se da je sve išlo dobro i da su stvari krenule nabolje, međutim pre dva dana je nastupilo naglo pogoršanje, u tom smislu da su konfiguracije njegovog polja bile prosto unakažene.

Posmatrao sam list hartije pokušavajući da iščitam parametre i shvatim šta se desilo. Prvi moguć razlog je to da mu je nešto preneto od potomaka. Druga opcija sastojala se u tome da je on radio na sebi samo mentalno i molio se sve vreme razmišljajući, analizirajući, ili se, naprosto, molio na pogrešan način. Treća varijanta: s obzirom na to da sam ga nekoliko puta konsultovao putem telefona, kod njega se proces odvijao brže i intenzivnije pa su pogrešno ponašanje ili odnos prema ljudima, mogli da mu dođu glave.

Situacija je bila vrlo ozbiljna. Njegovoj majci sam izneo viđenje cele situacije: njegova vezanost za ideale i budućnost prvobitno je iznosila 500 jedinica a sada je bila oko 2000. Došlo je do eksplozivnog pojačanja zavisnosti od ideala.

- Pokušaću da očitam informaciju s čim je to povezano. Njegovo stanje je povezano sa sudbinom - dvojnikom njegovog sina, koji je trenutno izložen pogubnom uticaju, a uzročnik tog delovanja je otac, odnosno on sam. Kod njega se javlja izuzetno jaka želja za samouništenjem zbog uniženja ideala koji mu leže u osnovi osećanja. Da li je postojao neki traumatski faktor u njegovom životu? - pitao sam je.

- On i dalje postoji - odgovorila mi je. - Žena koja je u njega zaljubljena neprekidno ga zove telefonom, pri čemu je zanima više ono materijalno, nego duhovno. Moj sin je pokušavao lepo da razgovara s njom, kao i da je otera, ali je, i pored toga, na neki iracionalan način privlači. Ona ga stalno zove, zaklinje mu se da ga voli i traži da se s njom oženi.

- Žrtva privlači zločinca - rekao sam joj.

- Biće da je to u pitanju - složila se sa mnom. - On je zbog nje otišao u drugi grad, kod svoje bivše žene i sina, međutim i tamo je počela da ga zove.

- Izgleda da je sad sve jasno - rekao sam joj. - On s dve strane trpi veliki stres, koji je povezan sa uniženjem osećanja. Kada sam mu objašnjavao suštinu problema, rekao sam mu da ima pojačanu zavisnost od ideala, morala, ljubavi prema ljudima, odnosno da je vezan za duh i dušu. I postepeno se kod njega sve to normalizovalo. Pre nedelju dana sam došao do zaključka da su jedan od osnovnih posrednika između božanskog i ljudskog „ja“ - naša osećanja. Nemogućnost da sačuvamo ljubav prema Bogu, kao i da ne tražimo krivce kada su nam unižena osećanja, pojačava našu zavisnost od sledećih zemaljskih karika. Zavisnost od osećanja bila je kod njega izuzetno jaka i odmah sam mu to predočio. Međutim, po svemu sudeći, situacija je počela da prevazilazi njegove mogućnosti.

- Da li će ga ta žena ostaviti na miru ili neće? - zabrinuto me je upitala.

- Njeno ponašanje zavisi od njegovog unutrašnjeg stanja - rekao sam joj. - Kao i vašeg, takođe.

Pola godine pre ovog slučaja desila mi se neobična situacija. Telefonom me je pozvala jedna žena iz Ukrajine i plačući me je molila da joj pomognem. Situacija je zaista bila neobična. Njena ćerka se zaljubila u Arapina. On joj se zaklinjao u ljubav i preklinjao ju je da se uda za njega. Ona je pristala. Kasnije je njena majka saznala da se nedelju dana pre toga on isto tako zaklinjao u ljubav njenoj prijateljici i takođe je zaprosio. Potom je saznala razloge zbog kojih je on to radio.

- On želi da te oženi samo da bi te prodao u harem - ridajući je objašnjavala svojoj ćerki. - I nisi prva kojoj je ponudio brak.

- Neka radi sa mnom šta god hoće - uzvratila je ćerka. - Volim ga i poći ću s njim gde god bilo.

- Osećam da će ona tamo nastradati - ridala mi je. - Zar joj uistinu ništa ne može pomoći?

- Ma kako to čudno bilo - rekao sam - vaša ćerka ne narušava Više zakone, ali ih zato vi narušavate i gajite ogroman prezir prema tom čoveku.

- A šta biste hteli - plačući mi je uzvratila - da mirno posmatram kako moja ćerka strada?

- Kao prvo, harem za nju može biti jedini spas od smrti - rekao sam joj. Kao drugo, kad su unižavali vaša osećanja i vašu ljubav, toliko ste žestoko osuđivali i prezirali muškarce da je kod vaše ćerke taj mehanizam već sada nekoliko puta veći od smrtonosnog. U ovakvim

okolnostima ona praktično nema šanse da ima muža i decu. Ili će joj umreti muž, ili deca, ili ona, ili - svi zajedno.

- Šta mi onda preostaje da uradim? - pitala me je.

- Da se potpuno pomirite sa situacijom. Sve što se dešava s vašom ćerkom u skladu je sa Božjim zakonima. Zbog toga neće pomoći pokušaji da situaciju promenite pomoću zemaljske logike. Tok događaja se može promeniti samo kroz božansku logiku.

- Kako to? - zbunjeno me je upitala.

- Proživite ponovo one trenutke kada su muškarci unižavali vašu osećanja, vašu ljubav i vaše ideale. Nemojte emocijama štiti svoje ljudsko „ja“. Uniženje prihvatite kao priliku da se približite Bogu. Ubedite svoju dušu u to da nema krivaca u onome što se dešava. Iskupite grehe i za najmanje zamerke upućene muškarcima te kroz sebe pročistite ćerku i unuke. Tada se vaši unuci verovatno neće roditi u haremu, već u normalnoj porodici.

Posle nekog vremena situacija se srećno razrešila. O ovom slušaju sam ispričao ženi čiji sin je bio bolestan i posavetovao sam joj da se seti analognih situacija nasilja prema osećanjima koje su joj se desile u životu. Kada neki zadatak roditelji neće da reše u svom životu, tada se pred decu postavlja isti taj zadatak i ona često ne mogu da ga reše. U prošlosti ne postoji ljudska logika, pa je i njeno preispitivanje moguće samo sa božanske tačke gledišta, odnosno bez i najmanjeg osuđivanja, nezadovoljstva i pokušaja da se ona promeni.

ODNOSI

Decembra 1998. godine odlučio sam da otputujem u Ameriku. Uglavnom se radilo o potrebi da se isključim iz svega. U Americi je drugačija klima, kao i energija, i smena životnog tempa protiče lako. Bilo mi je potrebno da tamo rešim jedan od najvećih problema. Da li je pogoršanje mog fizičkog stanja bilo posledica mojih grešaka u lečenju, ili su mi zaključci bili pogrešni? Odnosno, možda mi je slika sveta bila pogrešna ili su otežavajuće okolnosti bile starosne promene i konstantna preopterećenja? Pitanja je bilo mnogo, a ja sam tražio odgovore.

Model je izgledao približno ovako: do leta 1998. godine bavio sam se otklanjanjem vezanosti. Na kraju sam izvršio generalizaciju svih vrsta zavisnosti. Zavisnost od duha razvija gordost, a od duše - ljubomoru. Duh su sposobnosti, intelekt, ciljevi, principi i volja. To je logički aspekt. Duša su odnosi, ideali, moral, ljubav prema svetu i ljudima. Ovaj aspekt je senzualan. Potrebno je da otklonimo zavisnost od duha i duše i tada ćemo biti srećni. Međutim, kako se ispostavilo, moj pristup je bio mehanički. Iz nekog razloga mi nije uspevalo da u potpunosti otklonim ovu zavisnost. Pacijent je eliminisao zavisnost od duha, ali se naglo pojačavala koncentracija na dušu. Ispostavilo se da su duh i duša poput međusobno spojenih posuda. Kada se prepuni jedna, tada se smanjuje količina u drugoj i neko vreme je čoveku uspevalo da bude uravnotežen. U principu, i lekovi i energetske uticaji su funkcionisali po takvom principu. Kada su obe posude bile prepunjene, nikakvo odlivanje nije pomagalo i šansa za spasenje je postojala samo kroz težnju ka Bogu. U principu se na isti način razvijala i ljudska civilizacija. Čovek koji je živeo na Istoku i time jačao muški princip, nakon dugotrajne koncentracije na duh rađao se na Zapadu i zaranjao u senzualni, ženski i materijalni princip. Na taj način se periodično smanjivala zavisnost od ljudskih vrednosti, društvo se harmonično razvijalo i imalo perspektivu u budućnosti. Razumljivo je da su postojali i izuzeci. Ponekad mehanizam spontane samoregulacije nije funkcionisao, ili su se obe posude brže prepunjavale. I tada se zavisnost od ljudske sreće rapidno povećavala. Nakon ljubavi prema Bogu najveća sreća predstavlja ljubav prema drugoj osobi. Naglo pojačanje zavisnosti od ljudske ljubavi dovodi do njenog gubitka i raspada. Pojavljuju se bolesti koje se protežu na nekoliko pokolenja. Sve veća ljubomora, koja prati lozu, dovodi do

homoseksualnosti, želje da se promeni pol, zatim do narkomanije, kao i raspada ustaljenih ljudskih, prijateljskih i porodičnih odnosa.

U Bibliji je ta pojava opisana kao priča o „Sodomi i Gomori“. Po svemu sudeći, danas se kompletno čovečanstvo nalazi u sličnim okolnostima. Što je veća zavisnost od ljudske sreće, time nesavršenije postaju filozofija, ideologija, politika i privreda države. U meri u kojoj je čovek vezan za svoje ljudsko „ja“, toliko njegova svest i osećanja počinju da ga obmanjuju. I on, budući da je stoprocentno uveren da korača putem razvoja, zapravo ide putem degradacije i samouništenja.

Već dugi niz godina sam, obavljajući istraživanja, odlazio sve dublje i dublje da bih, na kraju, došao do ljudskog „ja“ kao na neprobojan zid. Bez obzira koliko sam se molio i pokušavao da preispitam svoje poglede, zavisnost od duha i duše nije se smanjivala. Na kraju sam shvatio jedno: put prevazilaženja zavisnosti od ljudskog „ja“ samo je jedan: svoje božansko ja treba da osetimo realnijim od onog, ljudskog. I ukoliko se nekada radilo o očuvanju ljubavi prema Bogu kao nečem uzvišenom, dalekom i nedostupnom, sada je reč bila o Bogu koji obitava u nama, kao i u svakom čoveku i celom svetu što nas okružuje.

Sada se moglo govoriti o sve većoj povezanosti s Bogom i sve većoj realnosti božanskog „ja“ koje nam se nalazi u duši, kao i oko nas. I pokazalo se da kada se obraćamo Bogu, obraćamo se istovremeno i sebi. Ali da bi to Više „ja“ mogli da osetimo, neophodno je da sačuvamo ljubav u trenucima kada se ljudsko „ja“ ljulja i raspada u svim njegovim manifestacijama.

Sve ove godine, pomažući ljudima, pokušavao sam da spasim ljudsko „ja“, a zapravo je bilo potrebno, na prvom mestu, spasavati ono božansko. Tačnije, nisam to činio ja, već ograničenost mojih istraživanja. To što istraživanja nisu bila kompletna je mnoge pacijente onemogućilo da iz ljudskog „ja“ iskorače ka božanskom. Poslednjeg meseca sam povremeno proučavao svoju podsvesnu agresiju i ispostavilo se da je ona iznad 300 jedinica i da je bila uperena prema ženama.

Isplivali su duboki slojevi uvređenosti i zamerki, naročito na planu moralnosti, ideala i ljudske ljubavi. Pritom mi je život režirao situacije da su mi žene nanosile udarce, i to po najbolnijim mestima. Tada sam već shvatio da prvo i najbezbolnije pročišćenje dolazi posredstvom drugog čoveka i da je pročišćenje koje nam dolazi posredstvom žene daleko dublje od pročišćenja koje dolazi posredstvom bolesti ili smrti. Međutim, mi to nežno i celovito pročišćenje ne želimo

da prihvatimo. Samim tim se dešava i obrnuto: ženama potpuno pročišćenje stiže kroz muškarce. Već sam naveo formulu koju ponavljam svim pacijentima:

- Voljena osoba nikada ne treba da podleže osudi bez obzira na to kako prema vama postupala. Njeno ponašanje je određeno Bogom i uvek je usmereno ka spasenju vašeg božanskog „ja“.

Iako sam to već odavno shvatio i dalje nisam mogao da se izborim sa inercijom agresivnih osećanja prema ženama.

Pokušavao sam da procenim meru dubljih pretenzija. Zahrvala su slojeve od sedam života, a moji kapaciteti su bili ograničeni na maksimalno četiri. Agresivne emocije su bile dvostruko jače od mojih mogućnosti, što je u najboljem slučaju označavalo neku tešku bolest.

Šta preostaje nego sačekati i videti kao će se situacija završiti. Možda će se u Americi pojaviti neki zamršeni slučaj i ja ću, pomažući nekome, uspeti da pomognem sebi. Dok sam diktirao ove redove, zazvonio mi je telefon. Bila je to žena mlađih godina iz Izraela koja je, šest meseci ranije, već bila kod mene na konsultaciji. Bolovala je od raka pluća, a sada su se već razvile i metastaze te je osećala bolove u celom telu.

- Pročitala sam sve vaše knjige - rekla mi je - i u njima je napisano da svi ljudi, koristeći vaše metode, ozdravljaju. Zašto meni to ne polazi za rukom?

Dijagnostikovao sam njeno polje i ustanovio moguću smrt njene dece i unuka čiji je uzročnik bila ona. Kod nje je postojao ogroman program samouništenja. Pogrešno ponašanje muškarca prvenstveno nanosi udarce njemu samom i on prvi može da strada. Žena na početku sve prebacuje na decu i unučad, ali je zato kasnije njoj teže da se iskobelja.

- Kod vas je zavisnost od tela i duha vrlo niska - rekao sam joj - ali je zato zavisnost od duše veoma snažna. Odnosno, vi i dalje ne možete da prihvatite povredu ljudske ljubavi, zatim sudbinske neprijatnosti, kao i uniženje morala i osećanja. O tome sam vam govorio prošli put, ali iz nekog razloga kod vas nije došlo do većih promena.

- I šta da radim? - pitala me je. - Da se molim da bih se oslobodila vezanosti za moral i ideale? Možda ćete još nešto moći da mi preporučite? Hemioterapija i zračenje mi ne pomažu.

- Uradite ono što sam vam rekao - odgovorio sam joj. - Oprostite svima onima koji su vas uvredili. Iskupite se zbog gubitka volje za

životom kako u sebi tako i u vašoj deci i unucima.

- Biće dovoljno da se tako molim? - ponovo me je pitala.

- Kroz molitvu se treba menjati - rekao sam joj. - Vi ste se molili, ali se vaš odnos prema svetu nije menjao, a, pritom, ni sami niste želeli da se menjate.

- U redu - odgovorila je. - Pokušaću.

Spustio sam slušalicu i shvatio da me ona nije čula. Nekada pacijent ne samo što razume, već i oseti ono što mu pričam i takav je u stanju da pobedi svaku bolest. Iz nekog razloga, u ovom slučaju nije bilo ni jednog ni drugog. Mislim da je razlog bio i u njoj i u meni. „Tango plešu dvoje“, rekla je jedna žena. Nakon nekoliko minuta telefonom je pozvala njena poznanica:

- Ona vas ništa nije razumela - rekla mi je frustrirano. - Da li bih ja mogla da joj objasnim šta treba da radi?

Objasnio sam joj:

- Zaboravite na pojmove kao što su „vezanost“, „telo“, „duh“, „duša“, itd. Pre svega, vaša prijateljica iznutra nije prevazišla ogorčenost na muškarce, naročito na muža. Budući da je moja energija muška, znam da neoprostene uvrede pogađaju prvo mene, a potom se vraćaju nazad. Odnosno, moja podrška se znatno smanjuje i zbog toga je njoj mnogo teže da shvati i oseti ono što joj pričam. Zato, neka potpuno oprostí ocu i mužu i ponovo probudi prema njima ljubav koju je dugo potiskivala u sebi. Kao drugo: u životu je konstantno bila nezadovoljna sobom i situacijom u kojoj se nalazi. Svaka uvreda ili neprijatnost odmah su u njoj izazivali uninije i gubitak volje za životom. Stvar je u tome što kratkotrajne procese poput: „povredili su nas, odbacili i izdali“ mi doživljavamo kao realnost. Vidimo onoga koji nas je uvredio, ili povredio, i prilično lako možemo da otklonimo ljutnju na njega. Međutim, kada je reč o procesima koji dugo traju, mi ne uočavamo uzroke problema i ne vidimo krivce. Zbog toga su nezadovoljstvo sobom i gubitak volje za životom 30-40 puta veći od ogorčenosti koju osećamo prema drugima i jače prodiru u dušu naše dece i unučadi. Potrebno je da oprostimo kako drugima tako i sebi. Čak i sad, dok je razgovarala sa mnom telefonom, osećala je najdublje nezadovoljstvo sobom i svojom sudbinom, a to znači neprekidnu agresiju prema Bogu. Potrebno joj je da se u nekom trenutku promeni i tada se i sve drugo može promeniti.

Žena je spustila slušalicu, a ja sam sedeo i nastavio da razmišljam.

- Postoje tri tipa pacijenata. Jedni, kada osete put, koračaju njime i ostavljaju sistem iza sebe, on im više nije potreban. Drugi striktno koriste sistem kao instrukciju i ne mogu uvek da u teškim situacijama prevaziđu svoje probleme. Trećima inercija agresivnosti prema ljubavi smeta da se realno promene i pronađu izlaz iz situacije.

Ali vratimo se temi Amerike. Moji prijatelji iz Njujorka su mi rekli da postoji mogućnost da tokom nekoliko dana primam pacijente na konsultaciju i da će mi domaćin besplatno ustupiti prostor. Sredinom decembra, žena i ja smo otputovali u Njujork. Osećao sam da mi to putovanje mora dati nešto novo na planu informacija i da, što mi se dešavaju teže situacije, time mi dolaze veća otkrića. Ovaj put se otkriće zaista i desilo, ali to nije bilo na konsultaciji.

Pacijenti su bili raznovrsni, a neka interesantna zapažanja i zaključke sam i zapisao. U principu je sve teklo ustaljeno. Pred kraj drugog dana došao je vlasnik ofisa. Razgovarali smo i on me je pitao kakve bi mogao da ima probleme.

- Nekih većih zdravstvenih problema nemate - odgovorio sam mu - ali zato možete imati sudbinske. Veoma ste fokusirani na sposobnosti. Dakle, određeni neuspesi i problemi nisu isključeni.

- A da li želite da ja vas dijagnostikujem? - ponudio mi je on.

- Sa zadovoljstvom - saglasio sam se.

- Princip našeg rada je u nekim stvarima sličan - rekao je. Vi informaciju dobijate pomoću pokretanja ruke, a ja pomoću definisanja stepena napetosti prstiju na rukama. Na primer, uzimate neki predmet u ruku, a prstima druge ruke formirate oblik prstena: prvo palac s kažiprstom, zatim palac sa srednjim prstom i dr. Ako je predmet koristan, tada se vaši prsti teško razdvajaju. Ukoliko je predmet štetan, oni se blago razmiču. Budući da imamo pet prstiju, u skladu sa skalom sastavljenom iz pet podeoka, možemo izvršiti procenu koliko je za vas nešto korisno ili štetno. Osim toga, informacija se može dobiti i pomoću „da“ i „ne“. Budući da sam lekar-onkolog, na taj način lokalizujem tumor u telu. Odnosno, pomoću mog modela se može odrediti postojeći tumor ili onaj koji je u procesu formiranja. Krenimo.

Prvo ćemo utvrditi da li možda bolujete od raka na suptilnom ili fizičkom planu. Sudeći po informaciji, vi već imate rak ili se nalazite u pretkancerogenom stadijumu. Sada ćemo vaše telo razdeliti na četiri sektora i utvrditi u kom sektoru se nalazi mogući rak.

- To mi je već poznato - rekao sam - to je centralni deo desnog plućnog krila.

Osmehnuo se, dok su mu se stakla od naočara presijavala:

- Ne smetajte mi, želim da sam to proverim. Dakle - rekao je nakon nekoliko minuta - vi zaista imate problem u gornjem desnom delu tela. Sada ću vam preko grudi staviti foliju i tako ćemo utvrditi da li se tumor nalazi u gornjem ili donjem delu. Dobio sam informaciju da je u donjem delu. Presavićemo foliju i videti koja zona je aktivnija: leva ili desna? Aktivnija je desna.

Na taj način, smanjujući foliju, on je suzio radijus traganja. Na kraju je prstom pritisnuo na grudi kvadratić ispresavijane folije, uzeo flomaster i na tom mestu nacrtao manji oval.

- Dakle - zadovoljno je rekao - mesto potencijalnog ili realnog tumora smo pronašli, a sada ćemo se posvetiti drugoj fazi istraživanja. U tkivu koje se nalazi iznad tumora, kao i u koži, koncentracija žive, toksina i štetnih virusa i mikroba je daleko veća u odnosu na druge oblasti. Evo, u ovim staklenim bočicama, koje sam nabavio u Japanu, u raznim koncentracijama se nalaze supstance i mikroorganizmi koje sam nabrojao. Ako koncentracija prevazilazi dva ili tri puta, onda to označava pretkancerogeno stanje, a ako prevazilazi četiri-pet puta, onda je već reč o poodmaklom procesu. Dakle, pogledajmo koliko kod vas iznosi koncentracija žive.

Prislanjao je na moje grudi jednu za drugom bočicu i nezadovoljno uzdahnuo kada je prislonio petu:

- Kod vas je koncentracija žive petostruko pojačana u odnosu na normu. - Zatim je obavio i druge testove za koje se ispostavilo da im rezultati nisu bili ništa bolji.

- Druga faza istraživanja je pokazala da vaše stanje nije dobro - rekao je. - Sada ćemo utvrditi vrstu tumora.

Prislonio mi je na grudi bočice u kojima su se nalazili uzorci tkiva različitih tumora. Kod druge bočice se zaustavio.

- Imate adenokarcinom desnog plućnog krila - svečano je izjavio. - Odnosno, to je tumor koji napada plućne alveole. Znajte da ne pravim greške u dijagnostici, ali s vašim lečenjem stvari stoje daleko teže iako se čini da je model lečenja vrlo prost i sofisticiran. Dugo vremena pre nego što dođe do nastanka tumora, u koži se povećava količina štetnih materija. Dakle, ukoliko bismo ih eliminisali, tumor se možda ne bi pojavio. Međutim, otkrio sam jednu čudnu stvar: antibioticima sam

uništavao viruse na tom mestu, normalizovao sam pokazatelje teških metala, ali se nakon nekog vremena sve ponovo vraćalo. Nisam u stanju da objasnim tu činjenicu. Da li biste vi mogli da je objasnite?

- Objašnjenje je jednostavno - rekao sam mu. - Prema vašem metodu, uzroci pojave tumora se nalaze u koži, pa ako se stanje kože poboljša - tumor se neće ni pojaviti. U suštini, uzrok se ne nalazi unutar organizma niti je na njegovoj površini, već se nalazi u polju koje obavija čoveka. Iako su naše emocije neposredno povezane s telom, one vode poreklo iz prostora, polja. Odnosno, prvo se razboljevaju naša osećanja i emocije, a potom dolazi do deformacije struktura polja. Ako su one bliže telu, nastupaju kožne promene a zatim se, posle nekog vremena, u organizmu može pojaviti tumor. Zbog toga, kožne deformacije nas u određenoj meri štite od bolesti. Odnosno, ako je čovek imao ranu na nekom mestu ili ekcem, to delimično smanjuje deformaciju u strukturi polja.

Čuo sam da su lekari već ustanovili vezu između sledećih činjenica: osobi koja je, na primer, doživela moždani udar, nad tim mestom su vršili trepanaciju lobanje i moždani udar je prolazio mnogo brže. Kad čovek koji boluje od neizlečivog kožnog oboljenja slomi nogu, prolazi mu i bolest.

- Možda bi i kod vas trebalo da se napravi neki rez na tom mestu? - upitao me je.

- Mislim da u mom slučaju to neće biti od pomoći - objasnio sam mu. - Nisu mi dovoljne fizičke promene, već je preda mnom samo jedan put - da istinski promenim svoja osećanja.

Sledećeg dana sam s prijateljima oputovao u Majami. Verovatno sam u prošlim inkarnacijama lepo živeo, pa je dovoljno bilo samo da se naštimujem na odmor i da se obavezno desi nešto nakon čega umesto odmora kreće kaos. Isto se desilo i sada - odmor se pretvorio u rad. Pritom, ako sam ranije uzrok svojih problema naslućivao kroz maglu, jer su me uporno ometale neke obaveze i energetska preopterećenja, sada sam imao mogućnost da shvatim situaciju. Već u toku razgovora sa onkologom osetio sam da problem ne dolazi iz prošlosti već iz budućnosti. Moje pretkancerogeno stanje bilo je reakcija na događaje koji treba da se dese za dve godine. Već tada nisam bio u stanju da prođem kroz buduća iskušenja te sam sve više osećao duboku ogorčenost na ceo svet i sebe. Ispostavilo se da je moj život proticao ciklično i da sam svakih 10 godina doživljavao sudbinske, duhovne i

čulne promene. Prvi put se moja sudbina naglo promenila 1971. godine, kada sam doživeo prvu, nesrećnu ljubav. Drugi put, 1981. godine, ponovo je usledilo protresanje osećanja i sudbine.

U časopisu „Nauka i religija“ 1991. godine je objavljena moja publikacija o karmičkim strukturama. Ponovo sam prošao kroz protresanje osećanja i dobio dijagnozu koja nije ostavljala mesto nadi. Sledeća destabilizacija mog ljudskog „ja“ otpočeće 2001. godine i ona će po sveobuhvatnosti premašiti prethodne potrese. I to neće biti destabilizacija materijalnog i duhovnog nivoa, već će kroz potres morati da prođu duša i osećanja.

Bio sam ubeđen da ću taj problem prevazići isto tako lako kao i prethodne. Međutim, ispostavilo se da je rad s budućnošću bio teži nego s prošlošću i da bez obzira na to šta radio, nisu nastupale nikakve pozitivne promene. Situacija je bila čudna: obično nisam zavirivao u budućnost, ali ako bih to pozeleo, mnogo toga bih mogao vidim. Već sam znao putem koga će mi stići uniženje osećanja, odnosno veće čišćenje. Znao sam koje godine, u kom mesecu i u kom gradu će se to desiti. Međutim, do promena nije dolazilo. Odlučio sam da otputujem u Majami i da dugo ležim na suncu kako bih ubrzao bujanje kancerogenih ćelija. U kritičnoj situaciji se lakše radi, manje nam odvlače pažnju svakodnevne aktivnosti. Međutim, umesto očekivanih 25-30 stepeni, vreme se naglo promenilo. Počeo je da duva severni vetar i temperatura se spustila za deset stepeni. Preostalo mi je samo da šetam gradom i razgledam znamenitosti.

Posle nekoliko dana smo posetili centar Majami-Biča i moj prijatelj je hteo da kupi cigarete. Bio je slab prema njima. Ušli smo u prodavnicu i prodavac nam je ponudio desetine vrsta kvalitetnog duvana.

- Najboljim cigaretama se smatraju kubanske - rekao je moj prijatelj - ali je njihova prodaja zabranjena na teritoriji Amerike. Zbog toga se prodaju cigarete drugih proizvođača ili domaće. Da li hoćeš - predložio je - da mi pomogneš da izaberem cigarete najboljih sorti?

- Hajde da uradimo ovako - rekao sam mu. - Zatvoriću oči, svaku cigaretu ću pomirisati i reći ću ti svoje utiske.

Počeo sam da mirišem cigarete koje mi je dodavao, ali mi nisu imale nikakav miris. Ostao mi je dobro utisnut miris pravih kubanskih cigareta od pre trideset godina.

Prodavac mi je ponudio sve cigarete, ali ja nisam mogao nijednu da odaberem. Tada je on očajno odmahnuo rukom i zavukao se negde

ispod police. Izvadio je dve cigarete i dao mi da ih pomirišem. Obe su imale miris pravih cigareta. Jedna je bila malo nežnijeg, ali opojnog mirisa, a druga je bila oštrijeg i konkretnijeg, ali takođe dobrog mirisa. Ispostavilo se da su to bile prokrijumčarene cigarete najboljih sorti: „Kahiba“ i „Romeo i Julija“. Moj prijatelj je kupio kutiju tih cigareta, a zatim smo otišli da kupimo specijalnu tabakeru za njihovo čuvanje. Mnogi Rusi koji borave na Kubi kupuju cigarete „Havana“, ali se one nakon nekoliko meseci pretvaraju u prašinu.

- Cigarete moraju da se čuvaju u uslovima gde je 75% vlažnosti i temperatura od 60 stepeni po Farenhejtu - poučno mi je objašnjavao saputnik - pritom i u kutiji od dobrog drveta. Onda cigareta vremenom postaje kvalitetnija, isto kao i dobro vino. Kada kupimo kutiju, možemo otići u prodavnicu pića i kupiti dobru tekilu. Najbolja tekila blago miriše na cigarete. Na dnu flaše se nalazi specijalni crvić koji živi u kaktusu i od koga se pravi tekila.

Bili su to trenuci opuštanja, a sve preostalo vreme sam usredsređeno pokušavao da shvatim zašto me tolike godine rada na sebi nisu harmonizovale i zašto se ispostavilo da sam potpuno nespreman za ono što me čeka u budućnosti. Približna analiza je bila sledeća:

Bez obzira na to što me je od detinjstva snažno privlačio put spoznaje, teško da bih mogao da pređem put koji sam prošao. Zato su mi s Višeg plana davali sve teža iskušenja. Čim bih se opustio, shvatao sam da mi nije ostajalo mnogo šansi za preživljavanje. Evo, i sada sam znao da imam na raspolaganju još oko godinu dana života. Osećao sam inerciju agresivnih osećanja koje nisam mogao da prevaziđem i to je bio neki novi nivo zbog kog novonastali problem nije mogao da se reši na dosadašnje načine, ili su u pitanju bili nagomilani problemi koje sam ranije zanemarivao. Budući da s novim nivoom nije bilo mesta za optimizam, pokušao sam da analiziram moguće probleme. Jedan od opasnih nagoveštaja odmah se obelodanio - moja razdražljivost. Božanska ljubav je izvan granica prostora i vremena i u njoj smo svi jedna celina. Zbog toga, ako nam božanska ljubav predstavlja polazište, ma kako se nisko ili visoko nalazili, nikada se neće javiti prezir prema sebi ili drugima. Međutim, ako zemaljske vrednosti postavimo iznad božanskih, odmah se pojavljuju pojmovi „gore“ i „dole“, kao i želja da se uspinjemo na vrh zato što smo tamo zaštićeni i neranjivi. I obrnuto: što više preziremo i osuđujemo, time snažnije osećamo svoju nadmoć, važnost i zaštićenost. Dakle, za mnoge ljude je konstantno osuđivanje i

traženje mana u drugima samo pokušaj da se zašтите i izgrade samopouzdanje. Međutim, taj pokušaj je lažan zato što se ljudsko „ja“ može zaštititi samo fizički, dok se kroz emocije, odnosno ljutnju, mržnju, zavist i osudu ne možemo zaštititi jer bismo se tada štitili od Boga. Ispostavilo se da je jako težak zadatak odupreti se tome da se emocionalno štitimo, ali sam istovremeno shvatao da je on neophodan. Agresivnu emociju je jednostavnije zameniti nekim aktivnim zaštitnim dejstvom.

Sledeći, jako važan trenutak pojavio se sasvim neočekivano. Na konsultaciji mi je bila jedna žena, koja je pročitala sve moje knjige i pregledala video-kasete. Međutim, njena situacija se nije poboljšala i ona je zbog toga bila sasvim zbunjena.

- Što više radim na sebi, to je sve gore - rekla mi je.

Još jednom sam ozbiljno pogledao ne samo njeno polje već i polje njene dece koja su imala 13 i 15 godina. Na nivou polja, dolazilo je do formiranja njihove buduće dece. S obzirom na činjenicu da je majka radila samo na sebi, to nije bilo dovoljno. Nakon toga sam pogledao moguće probleme svoje dece i shvatio da sam ja, radeći s tuđom decom, zaboravio na svoju. Pritom su mi bukvalno stizali nagoveštaji približavajuće nevolje. Još u Egiptu, u martu ove godine, počeo je da mi se pomera rameni zglobo bez ikakvih razloga. U desnom ramenu mi je, prilikom fizičke aktivnosti, nešto škljocalo i pomeralo se. To je bilo povezano sa ugroženošću moje dece, ali ja na to nisam obraćao pažnju. Jedne večeri rame je jako počelo da me boli. I najmanji pokreti desnom rukom su mi pričinjavali neizdrživi bol.

Proverio sam kakav je razlog tome, pri čemu se ispostavilo da je reč o mogućoj smrti jednog od moja dva deteta. Tada sam okupio celu porodicu u molitvi. Pritom, ako sam nekada konkretno govorio šta je ono zbog čega treba da iskupljujemo grehe, ovaj put smo se molili za to da svaka ljudska sreća bude samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu, da u svemu što se dešava vidimo isključivo Božju volju i da ne tražimo krivce u drugima.

Predveče se bol pomalo stišao, a ujutro, kada sam se probudio, čak se nisam ni sećao da me je bolelo rame. Najinteresantnije od svega bilo je to što je zglobo prestao da mi se pomera, tj. sve se normalizovalo. Tada sam shvatio da je svakom čoveku potrebno da se periodično okrene Bogu i da se na taj način udalji od svakodnevnih problema. Nakon ovoga, kod mene se situacija donekle poboljšala. Umeće praštanja je umeće da

u svemu vidimo Božju volju. Potom, ako bi neko prema meni postupio loše, pokrao me ili prčinio neprijatnosti, ja sam se samo osmehivao.

Razumljivo, moja osećanja su i dalje protestvovala. Ipak je to bilo nešto novo, što nikako nisam mogao da razumem. Koliko god sam sebe testirao, sve vreme se potvrđivalo da ne mogu da prihvatim uniženje ljudske ljubavi, morala, ideala, odnosno uniženje sopstvene duše. Ali postojala su još neka dublja osećanja od kojih sam bio zavisn i čije uniženje nisam bio u stanju da prihvatim.

BUDUĆNOST I MI

U starosti je sve manje učestalih promena, ali je sve manje i ljubavi. Što smo bliži Bogu, time su aktivnije i promene koje nam se dešavaju.

Pitao sam se u čemu ima više Boga? U Suncu ili čoveku? Verovatno u Suncu.

Sve moje knjige govore o tome šta ne treba da radimo. Tek kada bude potpuno iscrtan krug zemaljskih vrednosti, najverovatnije ćemo tad moći da razmišljamo o tome šta treba da uradimo da bismo brže prevazišli silu njegove teže.

U Rusiji je fokusiranost na moral i ideale dovela do okrutnog konzervatizma i straha od bilo kakvih reformi. A zatim je usledila eksplozija i raspad moralnosti, zemaljske ljubavi i života.

Uzged, par reči o životu. Osim dve tačke stabilnosti, počeo sam da otkrivam da postoje još dve. Za sada je njihov radni naziv - život i starenje. One su već razmatrane u mojim istraživanjima, ali su bile drugačije raspoređene. Pojam „sudbina“ se sada uklapa u pojam „život“.

Prestao sam da razmišljam zato što su se otvorila vrata i ušao je novi pacijent.

- Kakve vas problemi muče - pitao sam ga.

- Mislim da imam sidu - zamislio se gledajući ispred sebe, a zatim je nastavio: - Pre godinu dana sam pročitao vaše knjige i praktikujem vaš sistem, ali ne vidim nikakve rezultate.

- Dobro - odgovorio sam. - Hajde da krenemo redom. Pre mesec dana mi je na konsultaciji bio jedan pacijent. Doveo ga je prijatelj zato što nije mogao sam da dođe jer je bolovao od teškog oblika astme. Rekao je da je bio kod mene na konsultaciji šest meseci pre toga i da mu se nisu desile nikakve fizičke promene, ali da mu je na duši bilo lakše. Ranije sam smatrao da je astma bolest gordosti, odnosno pojačana zavisnost od sposobnosti, intelekta i ideala. Preispitujući svoj život, pacijent je otklanjao pretenzije prema drugima i sebi, a s Višeg plana su ga lečili uniženjem ideala i sposobnosti. Međutim, sada sam uspeo da dublje sagledam uzroke njegovih problema.

„Za razliku od ljudske, božanska ljubav je oslobođena želja, ciljeva i izvesnosti - objasnio sam mu. U prošlim životima ste idealizovali ljudsku ljubav, odnosno svoja osećanja, želje, kao i ljudski moral, odnosno principe, ciljeve i ideale.

Potrebno je da kroz preispitivanje života otklonite zavisnost od tih uzvišenih trenutaka ljudske sreće i da njihovu destabilizaciju prihvatite kao oslobođenje svog božanskog „ja“.

Zamolio sam ga da ponovo dođe za nedelju dana kako bih prekontrolisao njegovo stanje. Kada je došao, izgledao je mnogo bolje i tokom te nedelje više nije imao nijedan astmatični napad. U odnosu na to kako napredujem u svojim istraživanjima imam veće mogućnosti da prevaziđem ljudske zavisnosti uprkos tome što s pacijentima razgovaram koristeći iste reči kao nekada.

„Mala kuća, veliki grad“. I u prvom i u drugom slučaju pojam se opisuje pomoću dve reči, ali je jedan znatno obuhvatniji od drugog. Šta je ono što sam do sada naučio? Čovek predstavlja uređen sistem. Da bi se domet sistema povećao, mora doći do destabilizacije, a tek zatim do obnavljanja. Destabilizacija utiče na prostorne, materijalne i vremenske osnove. Kada dođe do promena materijalnih struktura, informaciona matrica može biti očuvana u strukturama polja, što omogućava njeno ponovno obnavljanje. Ako se raspadaju materijalne i prostorne strukture, informacija neophodna za obnavljanje može da se sačuva u vremenskim strukturama. Ako, pak, promene zahvate i vremenske strukture, onda dolazi do potpunog uništenja ili je mogućnost obnavljanja moguća kroz ono što se nalazi izvan prostora, vremena i materije.

A sada zamislite sledeću situaciju: postoji informaciona matrica budućnosti u kojoj je sklad božanske ljubavi i zemaljskog poretka na najvišem mogućem nivou. Na suptilnom planu mi smo već povezani sa društvom kakvo će ono biti u budućnosti. I ukoliko kapacitet naših informacionih struktura bude 4-5 puta niži od neophodnog, protresaju nas putem bolesti, nesreće ili smrti. Međutim, zamislite da je kapacitet vaših informacionih struktura 90%. Dakle, da biste stupili u društvo budućnosti, potrebno je da dostignete stanje koje će vam omogućiti da se istovremeno izlečite od side.

Zašto je kapacitet vaših informacionih struktura ispod norme? Zato što ste u ovom i prošlim životima bili fokusirani na red i poredak. Isprva nam božanska energija stiže u obliku haosa i raspada i tek potom primećujemo da je nastupilo više uređenje. Setite se kada čovek grubo narušava sve kanone i običaje, društveni moral, druži se sa lažovima i prostitutkama i sve to opravdava ljubavlju. Pročitajte ponovo Jevanđelje, tamo je sve rečeno.

Dakle, božanska ljubav je najviši poredak u Vasioni. Što smo više usredsređeni na nju, tj. osećamo je u sebi, u toj meri prestajemo da zavisimo od naših osećanja i želja, ciljeva i principa. I tada se ono što je bilo uništenje pretvara u kreaciju. Onoliko koliko budete uspeli da sačuvate ljubav kad vam se raspada ustaljena slika sveta i ljudskih vrednosti, toliko će se povećati spektar vaše percepcije sveta. Zato je potrebno da u životu prođete kroz protresanje ljudskih vrednosti, koje ćete prepoznati kao priliku da dobijete i osetite božansku ljubav.

Pređimo sada na vrednosti.

Postoji jedno živo biće koje se naziva čovek. Kao živo biće, on poseduje dva kvaliteta: život i mladost. Mladost predstavlja ljubav i destabilizaciju, a starost - veću uređenost i umanjenje ljubavi.

Kada žalimo zbog toga što starimo, kada mrzimo one koji nas uništavaju, kada žalimo zato što nam život nije uspešan, tada se vezujemo za mladost i život. Koncentrišemo se na uređenost, a okrećemo se od Boga. Kada nismo u stanju da istrpimo uniženje ljudske ljubavi i morala, tada ponovo idealizujemo ljudsku stabilnost i tada nam s Višeg plana pomažu kroz uvrede, bolesti i nesreće. Zapamtite da vam svaki događaj u životu pomaže da se okrenete Bogu. Kada vam u životu sve dobro ide - težite ka ljubavi. Kada vam je loše - još više težite ka ljubavi.

Nekada sam blagodario Boga za hranu koju jedem. Šta znači izraz „blagodariti“, a šta „zahvaliti“? „Blagodarim, Bože spasi“ - znači, kada se obraćamo Bogu, moramo mu poklanjati ljubav, a ne blaga. Stoga sam počeo da govorim: „Bože, poklanjam ti ljubav, sreću i zadovoljstva koja dobijam od života“. Nekom prilikom sam posle ručka rekao: „Gospode, darujem ti sva zadovoljstva i naslade koje mi je pričinila ova hrana“ ali me je istog trenutka zboleo stomak. Shvatio sam da ne treba davati sve, već deo zadržati za sebe pa sam od tada govorio: „Gospode, poklanjam ti zadovoljstvo i užitak koje mi ova hrana pruža“, i sve je bilo u redu.

- U meri u kojoj osećate Boga u svemu - obratio sam se pacijentu - toliko će svako protresanje ljudskih vrednosti pojačavati ljubav u vašoj duši. A sada idite i, dok ste još sa mnom u kontaktu, pokušajte da prevaziđete svoje probleme.

Pacijent je izašao, a potom je ušao drugi koji je bolovao od raka pluća. Spolja je izgledao dobrodušno i mirno. Verovatno je dugo potiskivao uvređenost pa se spolja to nije primećivalo. Njegova

fokusiranost na stabilnost osnovnih ljudskih vrednosti bila je ogromna. Objasnio sam mu u čemu je uzrok njegove bolesti.

Nakon nekog vremena ponovo je došao pacijent koji je imao sidu. Primetio sam promene, ali je njegovo polje i dalje bilo u lošem stanju.

- Pogledajte - rekao sam mu. - Kod vas su vezanosti za odnose iznosile 1300 jedinica, a za ideale, moral i ljudsku ljubav približno isto toliko. Što ste više zavisni od određenih ljudskih vrednosti, to zavisnija postaje i vaša ljubav prema ženi. Kad se to desi, više u njoj nećete videti pomoćnika u uvećanju božanske ljubavi, već će ona za vas postati osnovni izvor sreće i zadovoljstva. U prošlim životima ste u ženi videli Boga, ali ste je istovremeno i mrzeli. Ispunjeni ste mržnjom prema ženama. I najmanja uvreda koju doživite od ženskog roda u vama pokreće refleks mržnje. U takvim slučajevima čovek obično postaje homoseksualac, narkoman ili alkoholičar.

Lice pacijenta je bilo izmučeno i sivo.

- Šta da radim? - pitao me je.

- Morate početi da menjate reflekse.

- Kako? - bio je zbunjen.

- Setite se Pavlovljevog eksperimenta: na zvuk zvona, pas je dobijao meso i počinjao je da luči pljuvačku. Kada se taj postupak ponavljao na desetine puta, pas bi lučio pljuvačku čim začuje zvono, bez obzira što nije dobio meso. Šta je refleks? To je osećaj. A osećaj su prostor, vreme i materija uvezani u čvor. Odnosno, Pavlovljevi eksperimenti nam potvrđuju da možemo upravljati osećanjima i stvarati nove osećaje i nove oblike senzitivnosti.

Recimo: potrebno je naučiti dete da redovno namešta svoj krevet. Možete ga terati, vikati na njega ili ga kažnjavati ukoliko to ne čini. Ali možete mu i pomoći da izgradi naviku. I tada više detetom nećete upravljati vi, već navika, odnosno - ako pomognete detetu da izgradi pravilan sistem navika, isprva ćete izgubiti mnogo snage, a zatim ćete je na stotine puta više dobiti. Dakle, potrebno je da izgradite naviku da se sa uvažavanjem i dobrodušno ophodite prema ženama, naviku da praštate i da uvek budete velikodušni bez obzira šta one učinile. Posle nekoliko meseci ovakvog posvećenog rada, možete u sebi izgraditi ljubav, a ne zamerke. Trudite se da se u različitim situacijama ispravno ponašate kako prema sebi tako i prema drugima. Takođe, u sećanju prođite kroz situacije u kojima ste branili ljudske, a ne božanske vrednosti. Žena po prirodi više naginje haosu od muškarca zato što je

usmerenija ka ljubavi. Stoga može biti opasno po zdravlje zahtevati od žene red i potčinjavanje.

Dakle, idite sada, radite i rezultati će se pojaviti - rekao sam mu.

On je otišao, a ja sam još dugo gledao kroz prozor kako vetar nežno ljulja zelenilo juna. „Ako su negde nestabilne ljudske vrednosti, onda je to Rusija - razmišljao sam. - U skladu sa ljudskom logikom, u Rusiji je teško živeti, a ponekad i nemoguće. Ali danas u celom svetu započinje proces pripreme za božansku logiku. Najbolji filmovi koje prikazuje zapadna kinematografija više ne govore o snazi, mržnji i osveti, već o ljubavi, opraštanju i razumevanju. Svi se mi pripremamo za sutrašnji dan i od nas zavisi kakav će on biti i kakvi ćemo mi biti u njemu“.

DVA UPORIŠTA POSTOJANE SREĆE

Bio je kraj maja 1999. godine, dan kada sam imao zakazane konsultacije. Dešavala mi se čudna situacija: pacijentima je bilo sve bolje, a ja sam imao sve više problema. Ponovo sam provrteo sve moguće modele koji bi mi bili od pomoći da objasnim situaciju u kojoj sam se našao.

Prvo: suviše sam potonuo u zemaljske probleme i oni iz mene crpe svu snagu.

Drugo: malo sam radio na sebi. Kad zmija menja košuljicu, ona je potpuno ranjiva, isto kao i tek zasađeno drveće ili dete - sva snaga im odlazi na unutrašnje promene. Kada krene priliv nove informacije, neophodno je da se promenim kako bih mogao da je primim. Da bih to uspeo, potrebno je da se potpuno udaljim od svega i koncentrišem na sebe, jer se u suprotnom mogu raspasti.

Treće: moje narušeno fizičko i duhovno stanje najverovatnije ne treba gledati kao posledicu grešaka u radu, već kao pripremu za potpuno novu etapu i novo stanje. Kada nastojimo da se približimo Bogu, pogrešan odnos prema svetlu i ponašanje postaju daleko bolniji i opasniji.

Jedna žena mi je ispričala priču kako je odlučila da se krsti i kako dan pre krštenja umalo nije nastradala.

- Čudno - rekla je ona. - Idem ka Bogu, a trpim kaznu zbog toga.

- Da li znate kako se nekada obavljalo krštenje? - pitao sam je. -

Čuo sam da se radilo na sledeći način: čovek se molio Bogu, a zatim su ga zaranjali pod vodu i držali tako sve dok ne bi počeo da se davi. U tom trenutku su ga izvlačili i ispumpavali mu vodu iz pluća. To je bio čin opraštanja sa životom i sa svim zemaljskim vrednostima praćen nepokolebljivom težnjom ka Bogu. Dešavalo se da neki ljudi i ne prežive. Zatim je takav obred zamenjen klasičnim uranjanjem u vodu ili prskanjem vodom.

Što smo jače vezani za sve što je ljudsko, toliko nam je bolniji povratak Tvorcu.

Druga jedna žena mi je rekla:

- Stekla sam veru u Boga i okrenula sam Mu se, a On mi je sve oduzeo.

- Mi i ne slutimo šta se dešava u dubinama naše duše - rekao sam joj. Često težimo Bogu svojim umom, misleći da ćemo pronaći sreću.

Pritom, podsvesno nam sreća predstavlja nešto što treba da traje večno, odnosno smatramo kako bi trebalo da postoji stabilnost ljudskih vrednosti. Sve što učinimo svojim ciljem, mora za nas biti večno. Uvek zavisimo od ciljeva, a zavisnost stvara agresiju. Pokušavamo da idemo ka Bogu, a u duši vučemo ogorčenost, mržnju i nedostatak volje za životom. Kako možemo da idemo ka Bogu s mržnjom prema ljubavi? Zbog toga i oscilira naša zemaljska sreća, a mi to doživljavamo kao kaznu i osećamo grižu savesti umesto da još jače težimo ka ljubavi.

Sa izlaskom svake nove knjige neophodno je da manje zavisim od svega što je zemaljske prirode, a to će nastupiti kada počnem daleko realnije da osećam svoje božansko „ja“.

I zato pacijentima govorim:

- Udaljite se od svega ljudskog. Osetite u sebi božansko „ja“ kao nepresušnu božansku ljubav i kroz sve teške situacije prolazite negujući taj osećaj. Setite se svih mogućih i nemogućih okolnosti kada ste gubili ljudske vrednosti i sačuvajte ljubav.

Kako zapravo izgleda božansko „ja“ ? Šta ono ne bi trebalo da sadrži? Kako odrediti ono što je ljudsko, koje mora da se oljušti i otpadne pre nego što osetimo božansko?

Dotad sam bio duboko zaglibljen u ljudskim vrednostima. Osećao sam povremene bolove s desne strane grudi, bolela su me kolena i krckali zglobovi.

Nisam mogao da shvatim jednu suštinsku stvar: nakon ljubavi prema Bogu najviša sreća je ljubav prema ljudima. Za nju više nisam bio vezan, a to je značilo da je trebalo da budem čist i u svemu ostalom. Ali zašto mi onda za godinu i po dana predstoji suočenje sa događajem u kome će biti povređen moj moral? To iskušenje neću proći. Dakle, moral nije posledica ljudske ljubavi?

Setio sam se trenutaka kada sam završavao četvrtu knjigu. Parametar budućnosti, koji se na skali nalazio posle volje i života, iz nekog razloga je bio nestabilan. Očigledno je zavisio od još nečega. Zatim sam kroz muku shvatio da su sve četiri knjige bile posvećene temi tela i duha i da u njima nije bilo teme idealizacije ljudske duše.

Stoga sam postepeno počeo da osvajam temu duše koja se formirala iz nekoliko pojmova: starenja, religioznog morala i ljubavi prema ljudima. Bilo je potrebno da pronađem prvu, fundamentalnu kariku. Na kraju sam je pronašao - bila je to ljubav prema ljudima. Ponovo sam se obradovao: konačno je sistem završen! A nakon tela,

duha i duše otpočela je i tema nagona: nagon za upravljanjem, nagon očuvanja i produžetka vrste i nagon očuvanja i produžetka života. Sa teme nagona prešao sam na temu ličnosti kao skupa ljudskog „ja“ ne samo u ovom, već i u drugim svetovima. A zatim sam se ponovo vratio na temu ljudske ljubavi i ljudskih osećanja. Sva osećanja su morala da se sažmu u jedno. Međutim, to se nikako nije dešavalo s moralom i idealima. Tu je postojala neka nerazrešiva zagonetka.

Odlučio sam da odobrim zakazivanje konsultacija nekolicini pacijenata s nadom da će se desiti određen napredak. I on se dogodio. Održao sam manje, improvizovano predavanje za nekoliko slušalaca.

- Da biste prevazišli sebe na današnjoj seansi, potrebno je da shvatite nekoliko stvari - počeo sam.

- Kao prvo - uvreda koju nam je naneo drugi čovek jeste milost data od Boga. Ako je ne prihvatimo, tada se pročišćavamo putem bolesti i nesreća, a ako za to nismo spremni, onda putem smrti. Kao drugo - najsveobuhvatnije pročišćenje nam stiže kroz bliske ljude i zato, u meri u kojoj uspemo da im oprostimo, toliko će biti moguće naše dublje promene. Takvo pročišćenje daleko prevazilazi pročišćenje koje nam stiže kroz smrt. Nije dovoljno oprostiti samo u mislima, već i osećanjima. Dakle, ne samo što treba da shvatimo da smo oprostili, već da to i osetimo. Nakon mnogobrojnih ponavljanja, misao se pretvara u emociju, refleks, osećanje. Zato, stotine puta zamišljajući najbolnije situacije, koncentrišući se na ljubav, morate u sebi formirati navike, odnosno reflekse opraštanja i dobrodušnosti.

Idemo dalje: sve kratkotrajne procese - kada su nas uvredili, odbacili ili izdali, mi doživljavamo kao realnost. Dugotrajni procesi, koji su deset puta sveobuhvatniji, su: loša sudbina, posao, nesređen život. I budući da u njima ne možemo da pronađemo očigledne krivce, dolazi do nezadovoljstva sudbinom, uninija, latentnog gubitka volje za životom, odnosno zamerki upućenih Bogu. Zbog toga nezadovoljstvo sobom i sudbinom, kao i nedostatak samopouzdanja, uninije i odsustvo želje za životom treba iskupljivati 30-40 puta duže nego kada je reč o ogorčenosti na druge. U meri u kojoj se oslobodimo od svih oblika agresije prema ljubavi, toliko će naša molitva biti efikasnija. Put od ljudskog ka božanskom „ja“ moguće je proći samo s ljubavlju. Prema tome, pre molitve treba da pročistimo svoju dušu. Koliko svoje božansko „ja“ osetimo realnijim, toliko će se smanjivati zavisnost od ljudskog „ja“ i toliko će biti moguće blagotvorne promene. Mi ne možemo da

predvidimo božansku volju, niti da predskazemo šta će od nas zatražiti ljubav. Zato, kada božanska ljubav počne da se približava, nama se to čini kao kaos, raspad postojećeg životnog poretka. I u meri u kojoj se klanjamo tom redu i plašimo se haosa, toliko iznutra gubimo vezu s Bogom.

Šta je ono što naše božansko „ja“ ne bi trebalo da ima? Ono ne treba da ima oblik, budući da je oblik jedinstvo prostora, vremena i materije.

Sa ljudske tačke gledišta, božansko „ja“ je apsolutno lišeno forme, te je stoga haotično. Ono takođe ne treba da poseduje cilj, jer cilj podrazumeva implementaciju u prostoru ili vremenu. Ono ne bi trebalo da ima želje, jer su želje povezane s vremenom. U meri u kojoj se čovek razvija, povećava se raspon njegovih želja, a ciljevi i savršenstvo postaju forma. U svojoj najvišoj manifestaciji oni će se svi sliti u jedno i rastvoriti se u božanskom.

Međutim, pošto je Vasiona holografška u vremenu, proces pretvaranja oblika u bezobličnost, kao i ciljeva i želja u svoju suprotnost, odvijaju se neprekidno kroz određene vremenske intervale. I što je više u nama božanske ljubavi koja je lišena želja, ciljeva i poretka, toliko će se aktivnije razvijati naše želje, ciljevi i oblici.

Šta su naše želje? To je ljubav prema drugoj osobi. Želje nam pomažu da produžimo vrstu, da se hranimo, razmnožavamo, preživljavamo. Naši ciljevi su moral, principi i ideali. Naša forma je fizičko telo, kao i telo polja.

Svaki čovek poseduje osnovnu komponentu ljudske sreće. Postoje dve komponente, a to su: 1) lična sreća čoveka kao živog bića i 2) sreća čoveka kao kolektivnog bića. Bez društva, čovek bi se zadržao na životinjskom nivou. Zato je često sreća njegovog kolektivnog „ega“ daleko važnija od sreće njegovog ličnog „ega“. Lična sreća je ljubav prema drugom čoveku, stabilnost i zaštićenost života i sudbine. Kolektivnu sreću čine moral, ideali i društvena stabilnost. U osnovi svakog društva su koncepti pravednosti i morala. Bez njih je nemoguć društveni razvoj. Što je društvo moralnije, veće su perspektive njegovog razvoja i opstanka. Nemoralno društvo je životno neodrživo. Međutim, čovekov moral i moralnost proističu iz religije.

Zapadna civilizacija, koja je danas uticajna u čitavom svetu, počiva na deset Božjih zapovesti, koje je dobio Mojsije. Pravednost, moralnost i red su neophodni za opstanak društva. Ali da bi se ono razvilo, potrebna

je ljubav i tada se moralnost često pretvara u ludačku košulju namenjenu ljubavi. Ukoliko se moral uzdigne nad ljubavlju, tada otpočinje inkvizicija i uništenje sebi sličnih postaje nešto što je uobičajeno. Svet uskoro mora da uđe u novo razdoblje i stoga nam je potrebna daleko veća količina božanske ljubavi. Zbog toga je neophodno da budu uzdrmani najvažniji temelji ljudske sreće. Onoliko koliko se u tom trenutku možemo okrenuti ka Bogu i ljubavi, toliko će se preporoditi naše želje, ciljevi i forme.

Božanska ljubav predstavlja viši univerzalni poredak, nesrazmerno veći od onoga što po svojoj suštini predstavlja čovek. Zbog toga očuvanje ljubavi, u trenucima kada se ruše naše želje, ciljevi i forma, pomaže u približavanju ljudskog „ja“ božanskom. Svet je nepredvidljiv. Ljubav upravlja svetom. U ovoj frazi se govori o sporednosti uma i primarnosti ljubavi. Svet je nemoguće potpuno predvideti. Da bi to bilo moguće potrebno je vratiti se Bogu i postati Bog. Čim se pojavi osećaj potpunog razumevanja i upravljanja svetom, to je pobjeda svesti nad ljubavlju, ali se i završava krahom svesti. Potpuna predvidljivost i razumevanje sveta predstavlja apsolutni poredak. Svet se ne može spoznati mislima. Zbog toga se naše misli i naša svest periodično uništavaju kroz starost i smrt.

Na Istoku su pokušavali da se približe božanskom „ja“ pomoću odbacivanja želja, ciljeva i svih manifestacija životnih funkcija. To je dovelo do snažnog uzleta duhovnosti, kao i razvoja telesnog savršenstva, ali je bilo osuđeno na usporavanje i zaustavljanje. Zapadna civilizacija se usredsredila na suprotnosti: aktivan rad, ciljeve, želje i razvoj forme. Međutim, ona je uspela tako mnogo da dostigne zato što u njenoj osnovi leže judaizam i hrišćanstvo, gde su aktivni ciljevi i želje bili zamenjeni ograničavanjem i uzdržavanjem. Ukoliko se judaizam većim delom oslanjao na detaljan i razgranat sistem ograničenja i zabrana, u hrišćanstvu, naročito ranom, glavni uslov za prestanak zavisnosti od ciljeva i želja postalo je stalno uvećavanje ljubavi prema Bogu. Međutim, u prvim godinama naše ere nije bilo dovoljno zaliha ljubavi potrebnih za prevazilaženje ljudskog „ja“ i zato se hrišćanstvo podelilo na dve grane: katolicizam, sa pojačanom zavisnošću od ljudske ljubavi, osećanja i želja, i pravoslavlje, kao pojačana zavisnost od morala, principa i ideala. Budući da je teritorija zapadne hrišćanske grane bila mnogo veća od teritorije pravoslavlja, kao protivteža zapadnoj grani, pojavio se islam sa snažnom orijentacijom na moral, principe i ideale.

Konflikt između dva principa, dva religiozna sistema moralnosti, moguće je prevazići onako kako se to dogodilo u ranom hrišćanstvu, kada je ljubav bila iznad duše, duha i tela. Da bi se to postiglo potrebno je svaku destabilizaciju temelja ljudske sreće prihvatiti uz očuvanje ljubavi prema Bogu. Danas zapadna civilizacija zavisi od želja, a istočna od ciljeva. Ako se ta zavisnost bude pojačavala, nećemo moći da prikupimo dovoljno božanske ljubavi.

- Dakle - obratio sam se svojim slušaocima. - Ranije sam nadugačko i naširoko svakome objašnjavao koji su uzroci njegovog problema. Imenovao bih vezanosti i proračunavao parametre. Sada sve to nije potrebno, nego ću analizirati samo dva parametra - stepen zavisnosti od ciljeva i želja. Što više govorim u toku konsultacija, time imam veću želju da vam pomognem s ciljem da ozdravite. Na taj način se povećava zavisnost od ljudskog „ja“, što postaje sve opasnije za mene. Što je veća brzina procesa na konsultaciji, time je manje potrebno da govorim. Pred vama je jedan zadatak: da sačuvate ljubav prema Bogu, da se usredsredite na svoje božansko „ja“ u trenucima destabilizacije ili kraha vaših želja, ciljeva i formi, odnosno vremena, prostora i materije. Moja pomoć će se sastojati samo u tome da pratim vaše promene. A sada sedite, odbacite sve svoje probleme i ako vam u glavi ostane makar jedna misao, to će značiti da se niste opustili. Nakon nekog vremena ću vas, jedno po jedno, prozivati na individualni tretman. Sada nije poželjno da komunicirate, pričate i razmišljate.

Otišao sam u susednu prostoriju i 10-15 minuta sam harmonizovao sebe. Što pacijent duže iščekuje, time mu se više zaustavlja um. Zato sam individualne tretmane uklopio sa grupnim, kada se čovek 2-3 sata nalazi u stanju iščekivanja i rada na sebi.

Setio sam se skorašnjeg razgovora sa jednom svojom poznanicom:

- Nedavno sam razgovarala s jednom ženom koja boluje od teškog oblika dijabetesa. Analize su bile zastrašujuće i ja sam počela da joj objašnjavam neke opšte stvari iz tvojih knjiga. Malo po malo, nenametljivo. I, zamisli, posle nekoliko dana je ponovo prošla analize i sve je bilo u savršenom redu. Ne znam šta su lekari pomislili, ali to je bilo čudo. Zatim je ona počela da ispoljava uvređenost, nervozu i rezultati analiza su se opet pogoršali. Međutim, ipak su bili bolji nego ranije.

- Teško je prevazići inerciju osećanja - rekao sam joj. Ponekad nas ona u toj meri preplavljuju da čak ne znamo ni da li ćemo moći da izdržimo. Ali uprkos tome treba se i dalje truditi i rezultati će doći.

Nedavno me je telefonom pozvala jedna žena:

- Moja ćerka je bila kod vas na konsultaciji - rekla je i navela njeno ime i prezime.

Setio sam se te devojke. Ona je bila izuzetno vezana za zemaljsku ljubav i moralnost.

Majka je, plačući, rekla:

- Moja ćerka se bacila pod voz u metrou. Pomozite mi bar rečima.

- Da li je vaša ćerka poginula? - pitao sam je.

- Ne, preživela je. Čak su joj ruke i noge ostale čitave. Polomljena su joj samo dva kičmena pršljena.

- Da li je imala neke probleme?

- Da. Saznala je da je mladić kog voli spavao s njenom prijateljicom.

- Objasniću vam o čemu se radi - rekao sam joj. - Proleće je, i u polje vaše ćerke je ušla duša njenog budućeg deteta, koje ima minimalne šanse da bude zdravo i da preživi. Njegova jedina mogućnost da se pročisti je u tome što će svojoj budućoj majci pričiniti ogromno uniženje moralnosti i ljudske ljubavi. Posle konsultacije njoj se činilo da bilo kakvo uniženje ljudskih vrednosti neće umanjiti njenu ljubav prema Bogu. Ali da bi površinski, čist sloj naše svesti mogao da prodre unutra i pročisti naša osećanja, potrebno je da se orijentiše ne toliko na konsultaciju, koliko na rad na sebi. Neka nastavi da se moli, ali ne samo za sebe već i za svoju buduću decu i unuke. U svakom slučaju, čim je preživela, znači da je uspela da prikupi zalihe ljubavi.

- Kada sam nakon nesreće došla kod nje u bolnicu - rekla je - ona je odmah tražila vaše knjige i počela je ponovo da ih čita.

- To je dobro - uzvratio sam joj.

Dvadeset dana nakon toga pozvao sam telefonom majku pacientkinje. Njen glas je bio normalan.

- Lekarka je raširila ruke i rekla: „Vaša ćerka je kao neki vanzemaljac. Za dvadeset dana je sve zaraslo“ - rekla mi je.

- Hvala Bogu, važno je ne zaustavljati se - odgovorio sam joj.

Još uvek nisam osećao da su pacijenti koji su me čekali spremni pa sam nastavio sa razmišljanjima. Činilo mi se da sam počeo da shvatam odakle potiče moja razdražljivost i zašto je osećam u toku konsultacija. U osnovi kolektivne svesti leži moralnost, a ja sam od detinjstva sanjao o tome da pomažem ljudima, maštao sam o najuzvišenijim ljudskim osećanjima. Želeo sam da njima bude obdaren svaki čovek na Zemlji.

Zbog toga je moja koncentracija na uređenost, moralnost i ideale bila izuzetno visoka. Nisam mogao da komuniciram s ljudima zato što bi me i najmanje odstupanje od ideala, morala i moralnosti bolno ranjavali. Zatim su taj bol zamenili nezadovoljstvo i netolerantnost. A kada sam ojačao, osećao sam potrebu da uništim onog ko je, s moje tačke gledišta, grubo narušavao nepokolebljive zakone morala i moralnosti. Ranije sam mislio da se u osnovi gordosti nalazi fokusiranost na sposobnosti i intelekt, a zatim sam video da postoji još suptilniji nivo - duhovnosti i plemenitosti, a oni su se nalazili u osnovi sposobnosti. Sada sam pak uvideo da u osnovi ideala, duhovnosti i plemenitosti, leži pojam moralnosti.

Kompletno savremeno društvo se temelji na osnovnim religioznim načelima. Ona predstavljaju osnovne regulatorne strukture u ljudskom društvu. Međutim, njihova idealizacija dovodi do okoštavanja i smrti društva. Kada se spusti božanska ljubav, čovek je prati, narušavajući sve ljudske kanone. Kada društvo ne vidi tu ljubav i osuđuje onog koji je prekršio zakon, tada se uništavanje društvenih temelja dešava kao posledica ljudskih ciljeva i želja. Čovek se odriče moralnosti radi novca ili blagostanja, slave ili nekih umišljenih principa ili ideja. Pokušavajući da kontrolišemo ljubav ishodeći iz moralnosti, pokušavamo da upravljamo Bogom putem Božjih zapovesti. Shvatio sam zašto mi se sa izlaskom svake knjige dešava toliko problema: potpuno je bila očigledna ideja da sopstvenom sudbinom upravljam ishodeći iz ljudskih želja. A to je magija. Po svemu sudeći, kod mene je još uvek aktuelna želja da upravljam svojom i sudbinama drugih ljudi ishodeći iz ljudskog „ja“.

Nemoguće je potpuno upravljati svojom sudbinom. Čim mi se javljao osećaj potpune neranjivosti, zaštice i kontrole nad svetom koji me okružuje, odmah je otpočinjao potpuni raspad.

Jutros me je pozvao jedan poznanik i rekao mi da su se u gradu opet pojavile glasine o mojoj smrti. Dakle, moja potreba za redom ponovo je pokušala da se uzdigne nad ljubavlju i opet sam pokušavao da se približim Bogu, zadržavajući na sebi ljudsku odeću.

„Interesantno - pomislio sam - da li postoje neki prestupi u mojoj šestoj knjizi? Da, čudno. Postojala je snažna idealizacija sebe i svoje ličnosti“.

Ponovo sam olovkom skicirao pokušavajući da shvatim šta se dešava. U osnovi svake samoidealizacije se nalazi višestruki prezir prema

sebi u mislima i rečima. Čini mi se da sam polako počeo da shvatam o čemu je reč.

U knjizi sam često govorio o sebi s nipodaštavanjem. Arogancija prema drugima i prema sebi upravo i svedoči obožavanju ljudskog „ja“. Što više preziremo ljudske vrednosti, time jače od njih zavisimo. „Biće potrebno da iz knjige izbacim sve takve izraze“ - promakla mi je misao. Ali zašto bih ih uklonio? Bolje je da to pomenem; tako će biti još bolje.

Došlo je vreme prijema pacijenata.

Prozvao sam prvog.

Ušla je starija žena koja je imala problema sa sinom. Zamolio sam je da mi kaže ime sina i počeo sam da dijagnostikujem. Njegovo polje je bilo u lošem stanju.

- Kakve probleme ima vaš sin?

Sa strane sam posmatrao ženu čije je lice bilo strogo i zapovedničko. Da, takve majke uglavnom striktno planiraju kada će se dete roditi, kakvog pola ono treba da bude, kakav režim ishrane treba da bude u toku trudnoće, itd. One ne znaju da se dete rađa u haosu, a ne u redu. Vežanost za ljudsku stabilnost kasnije skupo košta njihovu decu. Proverio sam koliko je njen sin vezan za moralnost i red. O-ho! Pet puta više od smrtonosnog nivoa. A šta se dešava na planu duše, ljubavi prema ljudima? Parametri su takođe bili uvećani, trostruko veći od smrtonosnog nivoa. Da, s takvim parametrima on neće moći sam da se izvuče. Počeo sam da joj objašnjavam:

- Potrebno je da u mislima preispitate svoj život, proživite najveće trenutke sreće i zadovoljstva i ponavljate kako je sve bilo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu. Praktikuju sve dok to realno ne budete osetili. Zatim je potrebno da prođete kroz sve uvrede, sudbinske neprijatnosti i prihvatite ih kao pročišćenje svog božanskog „ja“, zadržavajući ljubav prema Bogu u srcu i otklanjajući sve zamerke iz sebe.

Naročito duboko treba da prođete kroz situacije kada su vam bili uniženi moral, ideali, ljudska ljubav, kao i period uoči začeća i trudnoće sa sinom.

Žena je klimnula glavom i otišla.

Ušao je sledeći pacijent, visok muškarac, snažne konstitucije. Imao je probleme s ćerkom.

Prvo sam proverio njegove parametre i u polju sam uočio moguću smrt. Zatvorenost budućnosti je iznosila 900 jedinica. U predelu grudi, tamo gde je lociran energetski imunološki centar, video sam moćne

deformacije polja, a pored grudi tamnu mrlju koja je takođe imala smrtonosne deformacije. Ispostavilo se da je to polje njegove ćerke. Rekao je ime svoje ćerke i ja sam prebacio dijagnostikovanje na nju. U njenom polju sam uočio hijeroglif smrti i to isti onakav kakav je imao i otac. U predelu grudi i urinarnom traktu energetske strukture su bile potpuno uništene. Podsvesna agresija prema sebi je iznosila oko 1000 jedinica.

- Kakve trenutno imate probleme s ćerkom? - pitao sam ga.

- Pre nekoliko meseci je obolela od bronhitisa, koji je prešao u upalu pluća. Kada je zalečena, odmah je dobila astmu i njeno stanje se neprekidno pogoršavalo. Proverili su imunitet i ispostavilo se da je kao kod pacijenata obolelih od AIDS-a. Lekari su preporučili da obavi ispitivanja na AIDS, ali ga nisu pronašli. Ćerka je prestala da uzima hranu i mi smo bili nemoćni. Kada su nam sve nade potonule, odlučili smo da kao poslednje sredstvo pribegnemo vašim knjigama. Dobili smo vaše video-kasete i počeli da ih gledamo, a stanje naše ćerke se malo popravilo. Počela je ponovo da jede i evo sad sam došao kod vas na konsultaciju da bih saznao šta dalje treba činiti.

- Recite mi čime se bavite? - pitao sam ga, imajući u vidu njegovu snažnu građu.

- Dugo sam se bavio borilačkim veštinama - rekao mi je. - Moj posao je povezan s tim.

- Dakle, dugo ste bili usredsređeni na upravljanje situacijom. Vaša usmerenost na red, volju, ciljeve i principe je ogromna. U sebi niste razvijali ljubav, već volju. Kada su vas s Višeg plana lečili kroz izdaje i nemoralan odnos prema vama, takvu pomoć niste prihvatili, već ste prezirali i osuđivali druge i sebe. Kod vašeg deteta je želja da upravlja svetom kroz razne situacije i ljude još veća. Ali svet joj se ne pokorava zbog čega joj se javljaju razdražljivost i nezadovoljstvo okruženjem koji se pretvaraju u program samouništenja. To je razlog njene bolesti i pada imuniteta.

Čovek je klimnuo glavom.

- Moja žena se takođe profesionalno bavi sportom i na unutrašnjem planu je izuzetno beskompromisna.

- Oboma vam predstoji dosta posla - rekao sam. - Idite i započnite.

On je otišao, a ja sam se zamislio. Ovo je ponovo ličilo na moju situaciju. Kada sam postavljao sebi neki cilj, pojam vremena za mene nije postojao: 10, 20, 50 ili 100 godina. Nikada nisam odustajao od

ciljeva. I danas, kada se bavim lečenjem, sve moje ljudske vrednosti se intenzivno pojačavaju, kao i zavisnost od njih. Brzina mog prevazilaženja, po svemu sudeći, daleko je manja od brzine vezivanja za njih.

Iznenadeno sam hvatao sebe u tome da je u poslednje vreme molitva za mene postala sredstvo za popravljavanje sopstvenog zdravlja. Odnosno, opet je bila u pitanju ista tema: pokušavam da privučem božansko da bih više dobio zemaljskog. Shvatio sam da više ne smem sebe da dijagnostikujem pre molitve, kao i da je bolje da parametre više ne pominjem pacijentima. „U šta sam se ja to uopšte upleo?“ - pojavila mi se iznenadna misao. - Možda je vreme da završim sa potrebom da mi sve bude pod konac, kao i uopšte, sa sistemom? Ako mi to nije dato, zašto da lupam glavom o zid? U mislima su mi izronili Jesenjinovi stihovi:

Grub - uvek radostan,
Nežan - na tugu svik'o.

Do svoje dvanaeste godine bio sam neverovatno živahno i aktivno dete. A onda, kao da se nešto slomilo u meni i srodio sam se sa stanjem tuge. Po pravilu, nemoralni i drski ljudi su veseli i optimistični, dok su oni časni i pametni - setni i tužni. Mada sam najverovatnije preterao sa svojim generalizacijama. Takva šema je dominantna onda kada nema ljubavi. A kada ona postoji, tada moralnost i poštenje čoveka ne čine tužnim.

Začulo se kucanje na vratima i ušla je sledeća pacijentkinja. Njeno informaciono polje je bilo u boljem stanju nego kod prethodnih pacijenata, ali i pored toga tema ideala i moralnosti nije bila prevaziđena.

- Pre pola godine sam bila kod vas na konsultaciji - iznenada je rekla.

- Dobro, i kako ste? Da li ima realnih promena? - upitao sam je.

- Poboljšanja su vidljiva. Verovatno se ne sećate, ali tada sam vas pitala: da li mogu da pomognem svojoj braći koja imaju probleme? Rekli ste da treba da se molim za sebe i svoju decu i da ako u gradu postoji samo jedan svet čovek, on može da spase ceo grad.

- I šta se desilo? - pitao sam je. - U čemu je stvar?

- Moja braća su imala problem sa drogom. Svaki je uzimao dnevno po 5-6 doza. Ali, evo, prošlo je već pola godine kako nijedan ne koristi drogu.

- Hvala Bogu - rekao sam. - A sada idite i radite još na sebi.

Moja sledeća pacijentkinja je imala pitanje:

- Privlači me jedan muškarac, ali on nažalost nije dobro situiran. Postoji još jedan muškarac koji mi se sviđa i koji je mnogo bogatiji. Razmišljala sam o tome da će mom detetu biti potreban novac za školovanje i život. Da li je možda bolje da se udam za drugog?

- Kao prvo, vi još uvek nemate dete - rekao sam joj. - Vašem budućem detetu je potrebna ljubav a ne novac. Novac će ono samo zaraditi. Ali ako u duši ne bude ljubavi, nikakav novac mu neće doneti sreću.

- Znači, treba da se udam za onog koji me više privlači? - Slegnuo sam ramenima i okrenuo se od nje, gledajući kroz prozor. Ona je shvatila da je seansa završena i tiho je izašla.

Nastupio je drugi krug prijema pacijenata. Ispred mene je ponovo sedela žena čiji je sin bolovao od raka pluća. Promene na njoj su bile minimalne. Bilo je očigledno da joj teško polazi za rukom da se promeni. Prvo pitanje koje mi je postavila bilo je:

- Recite mi da li se na još neki način može pomoći mom sinu?

- Ne razumem - rekao sam. - Šta znači „još neki način“?

- Pa, da vi lično nekako pomognete mom sinu, osim toga što ću ja sedeti i moliti se?

- Na konsultaciji činim najviše što je u mojoj moći. Koliko ste pročitali mojih knjiga?

- Sve.

- Prema tome, upućeni ste u to da vaše dublje promene mogu pomoći vašem sinu više od bilo kakvih drugih uticaja.

Ona je odmahнула rukom:

- Tada mi ponovite još jednom šta treba da radim.

Umorno sam se naslonio u stolicu:

- Neću ponavljati - odgovorio sam joj.

- Kako to? - iznenađeno me je pogledala.

- Eto tako - odgovorio sam. - Već sam vam dva puta objasnio kako treba raditi na sebi: na predavanju i na prvom tretmanu. Treći put neću objašnjavati.

Gledala je u mene i shvatala da treba da ode sa konsultacije, ili da se potruđi da pobedi sebe. Kad je došla i treći put, video sam realne promene na njoj i njenom sinu.

Očekivao sam sledećeg pacijenta i za to vreme sam se sabirao i nastojao da sumiram sve ono što znam.

Dakle, postoje samo dve tačke više stabilnosti ljudske sreće: sreća našeg ličnog „ja“, koja se ostvaruje kroz odnose i ljubav prema drugoj osobi, kao i sreća kolektivnog „ja“, a to su moralnost, ideali, intelekt i sposobnosti. Njihova destabilizacija nas približava Bogu ako smo pravilno orijentisani.

„A on, nemiran, traži oluju, kao da će u oluji naći spokoj“. U skladu s našim predstavama, ljudske vrednosti predstavljaju stabilnost, a božanske često doživljavamo kao kaos. Ako čovek stalno sanja o tome da bude zaštićen i stabilan, tada se on zatvara od božanskog. U mladosti naše telo prolazi kroz neprestane promene i konstantno se ispunjava ljubavlju.

DOŽIVLJAJ SVETA

Bio je kraj leta, sredina avgusta meseca. Pre nekoliko dana je u vazduhu počeo da se oseća miris jeseni. Da li će ove godine u šumama biti gljiva?

Prisećao sam se proteklih nekoliko meseci i osećao lakoću i mir na duši. Doživljaj sveta se polako menjao, ali je zato pravo zadovoljstvo predstavljao osećaj viđenja sveta na drugačiji način. Nekada sam maštao o tome da kupim komad zemlje i sazidam kuću. Ili da imam veliki bankovni račun. Ili da kupim jahtu. Osvrtao sam se u prošlost i radovao se svakoj kupovini koja je učvršćivala moj položaj ili pojačavala moju zaštićenost. Žalio sam kada nešto nije moglo da se ostvari ili kada je prolazilo ono što mi je donosilo radost i zadovoljstvo. Celog života sam smatrao da najveće zadovoljstvo predstavlja voljena osoba, dolazak dece na svet i produžetak vrste, stabilnost i zaštićenost u životu. I kada sam došao do toga da ljubav prema Bogu predstavlja daleko veću nasladu i sreću, moja osećanja su odbijala da u to poveruju. Sada, kada se osvrnem unazad, ne vidim ni gubitke, niti dobitke. Tačnije, pozadina svega je bila bleđa, kao izmaglica. Najvažnije je to da su moji pokušaji da osetim svoje božansko „ja“ postajali sve realniji.

Lagano i postepeno sam ipak postizao uspehe. Svaka životna situacija prestaje da bude cilj, već povod da se oseti božansko u duši. Vaspitavanje osećanja uvek predstavlja mukotrpan zadatak. Ali kada znamo gde idemo, paralelno s mukom pojavljuje se i zadovoljstvo koje je postepeno zasenjuje. Sad na drugačiji način pacijentima objašnjavam suštinu problema.

- Pogledajte - rekao sam - sve vrednosti se svode na čoveka. A šta je zapravo čovek? To su telo, duh i duša. S telom su povezani materijalni aspekt odnosa, sposobnosti i intelekt. Zavisnost od odnosa stvara ljubomoru, a od sposobnosti i intelekta - gordost.

Materija nastaje iz prostora. Telo nastaje iz duha. Formiranje deteta na nivou polja se odvija tokom nekoliko života. Principi, mašta, nade i ideali nas povezuju sa budućnošću. Duhovni nivo je mnogo suptilniji i sveobuhvatniji i on određuje fizičko stanje. Kao što materija nastaje iz prostora, tako prostor nastaje iz vremena. Duša je još suptilnija i sveobuhvatnija od duha. Dušu čine naša osećanja i želje. Budući da su materija i prostor funkcije vremena, njene komponente, tako su telo i duh deo duše, a ne samo svest ili misli. Čovek prvenstveno

predstavlja osećanja. Proces razvoja je proces apstrahovanja, odnosno udaljavanja od svega onoga za šta smo vezani.

U početku mukotrпно učimo kako da smanjimo zavisnost od materijalne sreće. Zatim nam, verujući da smo pobedili svet oko sebe, kao i sebe, postepeno postaje jasno da je potrebno prevladati zavisnost i od duha. I shvatamo da nam je potrebno mnogo više ljubavi nego ranije. Prilično je lako naučiti da se ne poistovećujemo s novcem, kućom i položajem u društvu. Daleko je teže ne poistovećivati se sa sposobnostima, intelektom, planovima i nadama. Još teže je ne biti poistovećen sa uzvišenim osećanjima. Naše istinsko „ja“ je božansko i ono je sačinjeno od ljubavi. Čak i kada se ruše naša osećanja i želje, ono nastavlja da postoji. Kada se ruše sposobnosti, intelekt, planovi, nade i svest, to ne može da utiče na našu ljubav. Prilično je teško sačuvati ljubav kada izgubimo novac, dok je još teže sačuvati ljubav kada se sruše nade, razveju ideali. Sačuvati ljubav kada su nam povređena i unižena osećanja možemo samo ukoliko istinski težimo ka Bogu. Tada čovek ne živi više za novac, snove i principe, već za ljubav.

Ranije nisam ni slutio kako je mukotrpan proces razdvajanja od ljudskih vrednosti kada započnemo da težimo ka božanskim. Tkanina koja je prirasla za ranu ne pričinjava bol. Bol nastaje kasnije, u trenutku kada se ona otrgne. Ono što nazivamo navikama zapravo su naša osećanja. Prolazeći kroz život, stičemo naviku da se ljutimo i mrzimo, žalimo zbog prošlosti i plašimo se budućnosti. Navikli smo da verujemo kako nam osnovna sreća pristiže kroz telo. I kada pokušaju da promene svoje navike, mnogi za to nemaju snage. Samo oni koji su shvatili da ne postoji put nazad, počinju u sebi da neguju nove navike. Postepeno se pojavljuje navika da praštamo, da se ne svetimo, da ne osećamo žaljenje i strah, kao i navika da volimo bez uslovljavanja i očekivanja, navika da živimo kroz ljubav. Kada idemo ka Bogu, nema mesta polovičnosti.

Mnogi misle:

- Pomoliću se, ozdraviću i onda ću ponovo moći da živim po starom. Takvima uopšte nije jasno zašto ne nastupaju nikakve promene.

Ili ćete ići ka ljubavi, ili ćete joj okrenuti leđa i udaljiti se od nje. Drugi način ne postoji. Realne promene otpočinju kod onih koji sebi kažu:

- Od ovog trenutka više nikada neću biti ono što sam bio ranije. Od sada pa zauvek za mene će najveća sreća i zadovoljstvo biti težnja ka Bogu, uvećanje ljubavi prema Njemu. Ma koliko se klimala i raspadala

moja zemaljska sreća, moje telo, um, osećanja i život - moja ljubav prema Bogu će se samo uvećavati. Oscilacije ljudskog „ja“ zapravo su mogućnost da bolje osetimo svoje božansko „ja“.

Sledećem pacijentu sam objašnjavao:

- Čovek je telo, duh i duša. Već znate šta su telo i duh. Pogledajmo šta je to duša.

Čitava Vasiona je nastala iz božanske ljubavi, to jest Vasiona je prvenstveno čulna tvorevina. Osećanja se transformišu u vreme, prostor i materiju. Duša obuhvata pojmove: život, želje i svest. Odnosno, osim spoljašnjeg, materijalnog i dubljeg - duhovnog nivoa, mi na najdubljem, suštinskom nivou imamo tri tačke oslonca. Prva je naša sreća koju osećamo kao živo biće. To je ono što se naziva život. Druga je: sreća živog bića pod nazivom čovek, a to su naše želje, ljubav prema drugoj osobi. Treća: to je sreća koju osećamo kao kolektivno biće. Bez kolektivne svesti čovek bi bio životinja. Kolektivna svest nastaje iz društva. U osnovi svakog društva, a samim tim i kolektivne svesti, nalazi se moral. Ova tri glavna oslonca naše sreće ne mogu da opstanu bez ljubavi. Onoliko koliko uspevamo da sačuvamo ljubav kad nam se ruše predstave o moralu, kad su nam unižene želje i osećanja, kad nam je unižen život, u toj meri se pojačava veza sa našim božanskim „ja“, procvetava i razvija se naše ljudsko „ja“.

Šta je to uniženje života?

Kada zapadate u stanje uninija zbog toga što starite, to je opasan znak. Ukoliko upadate u stanje uninija i nemate volju za životom kad ste bolesni, to pojačava zavisnost od života. Ukoliko mrzite onoga koji vas uništava, to takođe pojačava zavisnost od života. Ukoliko prezirete onoga koji vam je zatrovao život, ponovo uranjate u ljudske vrednosti. Budući da starimo i umiremo, simbol očuvanja života nam predstavlja produženje života u svojoj deci. Kada muškarac voli ženu, on podsvesno želi da ima decu s njom, a samim tim da produži svoj život. Ako ga ona napusti, to mu ugrožava opstanak, obezvređuje mu život. Ako u tom trenutku u tom činu on bude video Božju volju i sačuvao božansku ljubav, voleći Boga u svakom čoveku i sebi, to će naglo smanjiti zavisnost od svega zemaljskog i doprineti da jače oseti svoje božansko „ja“. Kada u Bibliji čitamo o tome kako su razapinjali Isusa Hrista, čak i ne shvatajući ništa, podsvesno prolazimo s njim taj put i učimo da sačuvamo ljubav u trenucima kad nas ubijaju, kad nam se raspada život, želje i svest.

Sećam se nedavnog razgovora s jednom ženom:

- Kod vas nisu nastupile nikakve promene - rekao sam joj.
- Još uvek ne mogu da oprostim svojoj svekrvi - odgovorila mi je.

„Situacija je komplikovana - razmišljao sam. - Moje knjige i video-kasete joj nisu pomogle. Imam nekoliko sekundi na raspolaganju da to učinim.

- Zamislite kako treba da sednete u automobil i da se negde odvezete - rekao sam joj. - Kao prvo: prilazite automobilu i sedate za volan. Drugo: spuštate ručnu kočnicu. Treće: stavljate ključ u motor i palite ga. Četvrto: gledate postrance da ne biste zasmetali drugima i obrnuto. Peto: ubacujete u prvu brzinu, lagano otpuštate kvačilo i pritiskate papučicu za gas. Automobil se pokreće s mesta. A sada ćemo rezimirati - rekao sam. - Da biste se vozili automobilom, potrebno je da obavite pet radnji. A vi ste uradili četiri. Niste uradili samo jednu, odnosno prvu: niste seli u automobil.

Gledajući je u oči, nastavio sam:

- Da li znate da je gordost - neprihvatanje traumatične situacije, a samim tim traženje krivaca, odnosno onih koje možemo da uništimo. Nekada sam verovao da u osnovi gordosti leži vezanost za intelektualne i druge sposobnosti, a onda sam uočio još suptilniji nivo koji sve to pothranjuje, a to su: principi, ideali i duhovnost. Kasnije se pokazalo da postoji još dublji nivo: moral. Visokorazvijeno društvo za moralnu osnovu ima religiozne predstave. Međutim idealizacija religioznog i ljudskog morala dovodi do postepenog uništenja naše duše, kao i našeg potomstva. Prema tome, nikada ne smemo zaboraviti da je ljubav iznad svega.

Setite se biblijske scene: mlada žena je uhvaćena u preljubi. Moralni zakoni tog vremena joj propisuju smrtnu kaznu kamenovanjem. Okupljena gomila to namerava i da izvrši. Međutim, posredi je priprema za još užasnije ubistvo: ti ljudi su u svojoj duši ubijali ljubav jer u toj ženi nisu videli Boga, već samo prestupnicu koju je trebalo prezirati i osuđivati. Kako je došlo do toga da je preziru? Smatrali su da ona nije ispravna, a da oni jesu. Samo ljubav može biti apsolutna i stoprocentna. Ljudske vrednosti nikada nisu bile i nikada neće biti apsolutne, stabilne i savršene. Kada je toj grupi prišao Isus Hristos, on nije spasavao samo tu nesrećnu ženu, već i duše tih ljudi. Apsolutna sigurnost i uverenost da smo ispravni je idealizacija svesti i morala. Kad im se Hristos obratio rečima da baci kamen onaj koji nije grešan, svi su osetili koliko je njihova ispravnost bila relativna. Time što je uzdrmao ljudske vrednosti, Hristos

je svima pomogao da u duši osete božanske. Mi imamo pravo da nekoga osuđujemo samo kada smo sigurni da smo potpuno ispravni. Dakle, unutrašnje emocionalno osuđivanje drugog čoveka i nemogućnost da mu oprostimo dovodi do pojačane zavisnosti od svesti, želja i života i uzrokuje njihov dalji raspad.

- Svekrvi ne možete da oprostite zato što ste sigurni da nije ispravna, a da vi jeste - rekao sam. - I tu uverenost crpите iz ljudske logike. Kada čovek narušava univerzalne norme, on podleže kažnjavanju, a ne preziru i osudi. Kada nam je kažnjavanje važnije od ljubavi, tada i sami postajemo prestupnici: prvo pred Bogom, a kasnije i pred ljudima.

Još jednom sam pogledao ovu ženu. Budući da je moral tvorevina društva, društvo treba da kažnjava posredstvom sudova. Za nas je uvređenost poput želje za osvetom, uspostavljanjem više pravde. Ali osim ljudskog morala, postoji i božanski moral. A od Božjeg suda je nemoguće sakriti se. Ne preuzimajte na sebe ulogu vrhovnog sudije. To je opasno. Mi imamo pravo da se zaštitimo samo spolja, dok se iznutra ne štitimo od ljudi, već od Boga. Stoga našu mržnju i ozlojeđenost usmeravamo ka Bogu, a ne ka ljudima.

Za trenutak sam se zamislio i još jednom pogledao njeno polje.

- I za kraj - rekao sam joj - pogrešan odnos prema svetu počinje da vam uništava suptilne strukture, što može da dovede do daljeg raspada zdravlja i sudbine. Vaš organizam je već formiran i zato raspad ne nanosi udarac vama, već vašem detetu pre svega. Onoliko koliko se situacija vezana za vašu decu pogoršava, toliko vas celovitije pročišćavaju s Višeg plana, šaljući vam kroz druge ljude uniženje ljudske sreće.

- Pred vama su samo dva izlaza - rekao sam joj. - Prvi je da oprostite čoveku koji vas je uvredio, shvatajući da on s tim nema nikakve veze, već da su vam kroz njega dali mogućnost da spasite život svom detetu. I drugi je da ne oprostite, a da zatim posmatrate kako se vaše dete razboljeva.

Žena je izašla da bi se posvetila radu na sebi.

Setio sam se kako mi je na konsultaciji bila jedna žena kod koje takođe nije bilo nikakvog napretka, ma koliko se ona trudila.

- Ne shvatam - rekao sam joj - ali kod vas su promene jednake nuli. Ona se uznemirila i uporno dokazivala kako radi na sebi.

- Čitala sam tog autora - lomila je prste - i ovog sam čitala. Čitala sam i vaše knjige i taj metod isceljenja sam koristila, i ovaj. Zašto mi ništa ne uspeva?

- Zamislite da se nalazite ispred devet otvorenih vrata i želite da uđete na svih devet istovremeno. Desiće se da ćete ostati tamo gde ste i bili. Da biste krenuli ka Bogu morate na sve da zaboravite i da se od svega distancirate. A vi samo mislite o metodima, sredstvima i dr.

Kada je shvatila u čemu je problem, otpočela su realna poboljšanja. Često sam bio svedok situacija kada se ljudi neumorno mole, nešto traže, a da pritom ne nastupaju nikakve promene. A zatim, u nekom trenutku, osete i shvate da druge ne treba da posmatraju sa visine, kao i da ne smeju da preziru i loše misle o sebi. I tada se sve menja. Kada shvatimo da ne treba glavom da udaramo o zid, da je to besmisleno, tada nećemo to ni činiti.

To sam formulisao na sledeći način: razumevanje je iznad molitve. I tek nedavno sam shvatio da upravo molitva, vaspitavajući naša osećanja, dovodi do istinskog razumevanja.

Nakon izvesnog vremena pacijentkinja se vratila i odmah je bilo primetno da je uspela da prevaziđe uvređenost.

- Ne vidim više nikakve opasnosti po život vašeg deteta - rekao sam joj. Uspeli ste da se harmonizujete. Međutim ako želite da svom sinu ne samo sačuvate zdravlje, već i da mu pružite mogućnost da ostvari ljudsku sreću, vaše promene moraju da budu dublje i stabilnije. Dubina promene vašeg ljudskog „ja“ zavisi od toga koliko ćete uspeti da se od njega distancirate. Od svog ljudskog „ja“ se možemo distancirati tako što ćemo sve realnije osećati Boga. Da bismo osetili božansko „ja“ potrebno je da u nama nestane i najmanja agresivnost prema Njemu, tj. prema ljubavi. Najopasnija agresivnost prema Bogu se ispoljava kroz nezadovoljstvo sobom, samoprezir, nepoverenje u sebe i nerazumevanje da se naše Više „ja“, nalazi u Bogu. Zbog toga, preispitujući svoj život, potrebno je da se iskupimo za sva uninija, odsustva volje za životom, nezadovoljstva sobom i svojom sudbinom.

Prema ljudskom „ja“ treba da se postavimo kao prema detetu - da ga volimo bez obzira na to koliko imalo mana, da ga vaspitavamo i pomažemo mu da se razvija. Kada roditelj u potpunosti povlađuje željama deteta i počne da zavisi od njega, dete će postati tiranin i može da nastrada. Zbog toga, kada postajemo zavisni od svojih osećanja, ciljeva i svesti, naše ljudsko „ja“ takođe počinje da oboljeva i propada. Stoga je potrebno da i u našim osećanjima, mislima i ponašanju svakodnevno negujemo težnju ka ljubavi.

Sudeći po izrazu njenog lica, kao i po njenoj auri, video sam da je sada u stanju da pomogne i sebi i svom sinu. Razgovor je mogao da se završi.

Sedeo sam u kancelariji i zamišljeno gledao kroz prozor. Ranije sam, u skladu sa klasičnom indijskom tradicijom, smatrao da je bolest kazna zbog prošlih greha. Ali ako je tako, tada je invalid ili teško bolestan čovek zapravo bio kriminalac u prošlosti? I, umesto saosećanja, sve više osećamo neprijateljstvo prema njemu. Osećajući da je takav pristup pogrešan, zalazio sam sve dublje u razumevanje istinskih uzroka bolesti. Na početku se za mene svaki neuspeh pretvarao u pripremu za buduće situacije, a svaki gubitak je bio avans za buduće dobitke. Sa svakim životom, naše ljudske vrednosti se uvećavaju. Čak i kada civilizacija doživljava krah, njen razvoj se nastavlja, ali na nekim drugim mestima. Sve što je nastalo iz Boga, vraća se Bogu. Stoga, kada naša duša oseti pristizanje velike sreće u budućnosti, ona se za nju priprema kroz gubitke, bolesti i nesreće. Svi ti gubici su zapravo kratkotrajno odvajanje od ljudskog „ja“, da bi nam pristigla još veća porcija ljubavi. I što je više ljubavi u duši, time je manje gubitaka i nesreća. U meri u kojoj se aktivno pripremamo za buduće događaje, ispunjavajući dušu ljubavlju, u toj meri se poboljšava i naša sudbina.

U Finskoj sam jednom prilikom izneo zanimljivo zapažanje. Posle kraćeg predavanja koje je bilo namenjeno zainteresovanima za moje knjige, ustala je jedna žena i pitala sledeće:

- U kojoj meri je kompjuter štetan za mog sina? On od njega ne može da se odvoji, isto kao da je u pitanju droga.

- Kompjuter razvija čovekovu svest - odgovorio sam joj - i ako vi niste vezani za osnove svesti, kao što su moral, volja, principi i ciljevi, tada druženje vašeg deteta s kompjuterom neće biti opasno.

- Recite mi zašto osobe koje rade za kompjuterom osećaju bol u predelu grudi? - upitala me je.

- Zato što koncentracija na svest uzrokuje gordost. Gordost se u poslednje vreme blokira opštim padom imuniteta. Centar za imunitet na nivou polja nalazi se u predelu grudi. Deformacija struktura polja, koje okružuju telo, isprva izaziva fizički bol u samom telu, a zatim, prodirući dublje, može dovesti do raznih bolesti. Na primer: slabljenja vida, sposobnosti, pamćenja i dr.

- A kako to sprečiti?

- Pre svega morate se harmonizovati i na taj način pomoći i sinu. Pala mi je na pamet interesantna misao, a to je da dijagnostikujem stepen štetnosti, koji vaš sin trpi zato što igra igrice na kompjuteru, i to u dva vremenska perioda. Ovog jutra, odnosno pre predavanja, i sada. Budući da su se vaša strogost i mrzovolja prema bližnjima značajno smanjili, može se pretpostaviti da se takođe smanjila i zavisnost vašeg sina, a time mogu biti manje i opasnosti od kompjuterske igre. Pa tako, ovog jutra, stepen škodljivosti je iznosio 300 jedinica, a opasno je već iznad 70. Međutim, u ovom trenutku on iznosi svega oko 10 jedinica. Dakle, glavni problem nije u kompjuteru, već u stanju čoveka koji na njemu radi. Virtuelna realnost s kojom nam kompjuteri omogućavaju da baratamo može da ubrza proces učenja i razvoj sposobnosti na desetine i hiljade puta. Međutim, svima nam nedostaje ljubavi. Mi prosto nismo spremni za mogućnosti koje nam se sve više približavaju. Može doći do pada imuniteta na nivou čitavog čovečanstva, kao i imuniteta našeg duha i duše. A kada duša počne da ludi, to više nije bolest, već smrt. Da bi se duša promenila, potrebno joj je daleko više ljubavi nego duhu i telu. Kako je rekao jedan sveštenik: „Vremena je ostalo mnogo manje nego što mislimo“. Dakle, bolje je odmah početi raditi na sebi, od ovog trenutka.

Gledao sam kroz prozor letnje avgustovsko zelenilo. Bolest je priprema za budućnost, ali i prošlost takođe igra svoju ulogu. Ako se svojim dosadašnjim ponašanjem niste pripremili u dovoljnoj meri, ili je sreća koja dolazi iz budućnosti suviše velika, onda nas pripremaju koristeći grublja sredstva. Uzgred, nekada sam starost posmatrao kao istrošenost organizma, a sada sam shvatio da je starost zapravo priprema za novi život. Dakle, ako želimo da prevladamo starost, naša priprema treba da bude dobrovoljna a ne prinudna.

Nekom prilikom mi je jedna žena rekla:

- Čim se naljutim, odmah počinjem da naglo starim. Nisam ni pretpostavljala koliko je sve to povezano.

Što duže živimo, sve više uranjamo u svest.

Međutim, ovde postoji jedan detalj.

Moj poznanik je jednom prilikom izjavio:

- U stanju sam da oprostim sve sem izdaje. I ma koliko pokušavao, ne mogu da otklonim prezir prema podlacima i nitkovima.

- Zamisli - rekao sam mu - da je čovek fizički bolestan, invalid. Da li ćeš ga prezirati?

On je zbunjeno slegnuo ramenima:

- Naravno, ne.

A sada zamisli glupog, nesposobnog i neprincipijelnog čoveka. Da li njega možeš da prezireš?

- Moram da razmislim - polagano je odgovorio.

- Vidiš, a sve to je samo bolest duha - rekao sam mu. - Međutim, postoje i oni kojima je duša obolela. Dakle, mnogo je bolje biti telesni invalid, nego invalid duše. Osoba koja je fizički bolesna želi da bude zdrava. Glup i neprincipijelan želi da bude pametan i principijelan. Izdajnici, podlaci i ubice žele da budu dobri i duhovni. Međutim, dušu je daleko teže promeniti nego telo. U meri u kojoj zavisimo od ljudske sreće, toliko će nam biti teže da prolazimo kroz proces promene.

U mislima sam se vratio svojim problemima. Verovao sam da su uzroci potresa, koji su mi se dešavali u poslednjih godinu dana kada je reč o fizičkom stanju i na planu moralnosti - starost koja se približava, tj. posledice preopterećenja i velikih grešaka u prošlosti. Kada sam nedavno ozbiljno pogledao na svoju decu i unuke, shvatio sam da nije reč o prošlosti, već o budućnosti. Ispostavilo se da su duše budućih unuka bile u veoma jadnom stanju. Osim toga, u budućnosti mi je predstojalo još mnogo toga da uradim. I, po svoj prilici, u procesu približavanja božanskom „ja“, ispostavilo se da se ljudsko „ja“ ne stišava, niti odstupa, već se buni, pruža otpor i zadaje bol. Ono što se nekada činilo bezazlenom sitnicom postalo je preteće i opasno po život. Ranije sam se često prisećao izreke: „Živi kao u Hristovim nedrima“. Pokazalo se da je sticanje božanskog „ja“ veoma mukotrpno i da može da dovede do smrti ako se za njega ne pripremimo.

Posmatrao sam kako se interesantno menja naše stanje kada nastojimo da osetimo božansko „ja“. Prvo počinje da nam se zamagljuje forma i da nam postaje nebitna kvadratura stana u kome živimo; prestaju da nas dotiču vikendice i automobili. Sve postaje sićušno, a zatim poluprozračno. Potom svi planovi i ciljevi gube značaj. Postaje nam sporedno da li se naše želje ispunjavaju ili ne, već nam je važno samo ono što nam se trenutno dešava u duši. I kada počne da nam bleđi značaj unutrašnjih osećanja i želja, nešto počinje da se promalja i uvećava svoj sjaj. Onako kako se smanjuje zavisnost od spoljašnjeg sveta, on prestaje da nam se čini grubim i surovim. Postaje sve nežniji i bespomoćniji. Ali za sada je taj svet za mene ipak realniji od mog božanskog „ja“. Za sada mogu da boravim samo u jednom od tih stanja:

ili da potpuno raskinem vezu sa svetom ili da uronim u njega i time pojačam zavisnost. Neki pacijenti su u stanju da to uspešnije učine, odnosno da tokom nekog vremena zadrže osećaj božanskog „ja“ kao svoju jedinu realnost. Tada i počinju da se dešavaju stvari koje medicina naziva čudima. A ja zasad pokušavam da pomognem ljudima, polagano tragajući za zakonomernostima prelaska sa ljudskog ka božanskom.

Po ko zna koji put mi postavljaju pitanja: „Kako osetiti božansku ljubav? Šta treba preduzeti da ljudska ljubav ne dovede do tragedija?“

Pokušavao sam da im objasnim:

- Što ste više osećanjima i umom vezani za svet, time će vam ljubav predstavljati veće mučenje. Kada grabite za sebe, kad pohlepno uzimate, zavisnost se povećava. Kada dajete, zavisnost se smanjuje. Ukoliko svakog dana budete vežbali pružanje ljubavi, duševnu toplinu i ispoljavali brigu o drugima, unutrašnja zavisnost od ljudskih vrednosti će se smanjiti. Ako možete da pomognete bliskoj osobi na svoju štetu, ne očekujući nagradu, ishodeći samo iz ljubavi i potrebe da je ispoljite, tada će vas ljubav koja pritiče učiniti srećnim. Sebična i pohlepna osoba je uvek nesrećna u ljubavi. Dakle, u meri u kojoj decu učimo da pružaju, negujemo u njima altruizam, sposobnost i želju da brinu o drugima, toliko ih pripremamo za božansku ljubav, koja ni od čega ne zavisi, već samo daje.

- Pa ipak - pitala me je žena - zašto su kompjuteri tako opasni?

- Danas se čitavo čovečanstvo ujedinjuje u jedan, kolektivni um - odgovorio sam joj - kroz internet, imejl, radio, televiziju, poznavanje stranih jezika. Sve to omogućava nastanak novih formi kolektivne svesti. Bez društva čovek ne bi postojao. Budući da se pojavljuje potpuno novo društvo, za 20-30 godina možemo očekivati da se pojavi neka druga vrsta ljudi. Ako je suđeno da čovek u budućnosti dobije veliku novčanu sumu, priprema za to otpočinje blagovremeno, na suptilnom planu. Kada čoveku novac trenutno jako mnogo znači, te i zbog manje sume ispoljava strah, zavist, mržnju i žaljenje, veća količina novca će ga ubiti. On može umreti i pre nego što ga dočeka. Otud ga u najboljem slučaju neće dobiti ili će ga izgubiti. Isto je i sa duhovnim vrednostima. Kada čovek sa povećanom gordošću poseduje velike sposobnosti, onda će oboleti i umreti ne shvatajući da mu se ono što je smatrao srećom preokrenulo u smrt. Pre nego što dostignemo zemaljsku sreću i stabilnost, one nam se prvo nagomilaju, a zatim sledi raspad. Onoliko koliko smo u životu maštali o sreći, stabilnosti, zaštiti i neranjivosti, u toj

meri nećemo biti u stanju da izdržimo pripremu za buduću sreću. Što intenzivnije budemo osećali svoje božansko „ja“, koje je apsolutno nepredvidljivo i nesistematično, manje ćemo zavisiti od forme, ciljeva i želja. I tada, umesto starca, koji se hramljući penje na planinu, postajemo nalik detetu koje zadovoljno trči planinskom stazom. Ostvarenje ljudske sreće nas neće odvesti u tragediju, već u harmoniju.

Očekivao sam da uđe sledeći pacijent prisećajući se svojih problema. Čini mi se da sam shvatio zašto postajem nervozan u toku tretmana. Imam jaku želju da pomognem ljudima i postavljam pred sobom cilj da svakog izlečim. Međutim, u toku konsultacije dolazi do moćnog ubrzanja i ja počinjem da se vezujem za život, želje, ciljeve te, pomažući pacijentima, počinjem da nanosim štetu sebi. Dolazi do jačanja zavisnosti od osnovnih tačaka ljudske sreće. Dakle, da bih spasao svoj život, u toku konsultacija moram da zaboravim na sve što je ljudsko.

Nedavno sam se sreo s prijateljem koji je po zanimanju lekar. Iznenadio sam se kada sam primetio da mu se približavala smrtna situacija iako je pročitao sve moje knjige i radio na sebi. Iz nekog razloga, kod njega je došlo do prekomerne koncentracije na svest: moral, volju i ciljeve. Trebalo je otkriti faktor koji je tu situaciju isprovocirao. Sve se ispostavilo kao vrlo prosto: koristio je različite tehnike u lečenju pacijenata i kada je počeo da niže uspehe, naglo mu se pojačala koncentracija na ciljeve i želje.

- Kada se baviš lečenjem, pacijentu ne smeš da želiš zdravlje - rekao sam mu - ne smeš postaviti za cilj njegovo izlečenje. Ne odlučuješ o tome ti, već se to rešava na Višem planu. Koncentracija mora biti na ljubavi u duši, a ne na ciljevima i željama. Tako, pomažući drugima, nećeš ubijati sebe.

Setio sam se priče koju sam čuo od jedne isceliteljke:

- Lečim pomoću molitvi i bilja, kao i razgovora s pacijentima. Kod žena se ciste na jajnicima rastvaraju za nekoliko dana. Iako sam pacijente primala u skućenom prostoru, bilo ih je jako mnogo. Odlučila sam da pređem na novi nivo. Pronašla sam sponzore i dobila veliku, prostranu kancelariju. U Moskvi sam završila napredne kurseve za iscelitelje. Dobila sam sve sertifikate i sada sedim sa tim diplomama u svojoj raskošnoj kancelariji, ali nema pacijenata. Nešto se izgubilo. Iako znam da mogu podjednako uspešno da lečim kao pre.

- Da biste spasili svoj život - rekao sam joj - vi podsvesno terate pacijente. - Vaš ljudski princip zasenjuje božanski. Što više novca, slave i

diploma budete imali, što komforniji i stabilniji bude vaš život, time intenzivnije morate da radite na prevazilaženju ljudske sreće, koncentrišući se na božanske vrednosti u sebi. Mnogi iscelitelji koriste dar koji su dobili od prirode, i da bi sačuvali svoje moći, oni podsvesno biraju put lišavanja i gubitaka, povlače se pred naletom većih porcija ljudske sreće. Ponekad nam s Višeg plana daju priliku da se distanciramo od značaja koju imaju ljudske vrednosti i tada se iscelitelju približavaju bolesti ili moguća smrt. Mnogo toga zavisi od toga kako će on proći pročišćenje. Na konsultaciji mi je bila isceliteljka, koja mi je ispričala svoj slučaj:

- Trebalo je da iz Kazahstana putujemo u Nemačku i nekoliko dana pre puta su nam u kuću provalili lopovi koji su u nas uperili pištolj i zahtevali da im predamo sve dragocenosti. Osetila sam da imaju nameru da nas ubiju kako ne bismo bili svedoci i počela sam da se molim: „Gospode, ako nas sad ubiju, izgubiće svoje duše. Gospode, spasi njihove duše i ne dozvoli prolivanje krvi“. Odjednom, kao da se nešto desilo - oni su otišli. Istog dana su ih uhapsili i ispostavilo se da je iz pištolja pucano četiri puta. I sva četiri puta metak nije opalio. Zatim sam se preselila u Nemačku i zaposlila kao medicinska sestra, a uz to se bavim i isceljenjem ljudi.

„Onaj koji u trenutku smrti razmišlja samo o ljubavi, zaslužuje diplomu iscelitelja - pomislio sam. Samo je pitanje da li mu je ona potrebna?“

Setio sam se slučaja koji se desio jednoj drugoj ženi.

- Radila sam kao medicinska sestra kod jednog od najpoznatijih lekara u Sovjetskom Savezu. Vremenom sam stekla sposobnost da vidim gde i šta čoveka boli, pri čemu sam i osećala kakav lek mu treba dati. Profesor mi je čak ostavljao mesto u okviru istorije bolesti da unesem svoj zaključak i ja sam počela da lečim ljude kao iscelitelj i postizem izuzetne rezultate. Moja svekrva se bavila primitivnom magijom. Mađijala je, oslobađala ljude od uroka, itd., a zatim su joj se pojavili znaci opsednutosti, zbog čega je u bezumlju trčala ulicama. Odlučila sam da je izlečim i uspela sam u tome. Nakon nekog vremena, pamćenje je naglo počelo da mi slabi, nisam mogla da zapamtim ni svoj broj telefona. Kod mog muža i ćerke pojavili su se psihički i fizički problemi. Prekinula sam da se bavim isceliteljstvom, pa čak i akupresurom, iako su me stručnjaci iz istočnjačke alternativne medicine, kada su dolazili u naš grad, prosto preklinjali da nastavim da se bavim tim poslom.

- Što je iscelitelj na višem nivou - rekao sam joj - po njega su opasnije greške koje eventualno pravi, manjkavosti u karakteru i pogledu na svet. Krenite od toga. Toliko ste opteretili svoje ljudsko „ja“, da vam je za prevazilaženje sile njegove teže potrebno daleko više da stremite ka božanskom, nego što je to potrebno bilo kojoj prosečnoj osobi. Prvo: preispitujući svoj život, iskupite grehe zbog i najmanjeg nezadovoljstva sobom i svojom sudbinom. Svaka ljutnja na muža i sudbinska neprijatnost je prilika da se udaljite od ljudskog i jače osetite božansko. Odnosno, za početak otklonite i najsitnije zamerke koje osećate prema roditeljima, mužu, sebi i deci. Oprostite celom svetu i oprostite sebi. Oslobodite se svih žaljenja zbog prošlosti, straha pred budućnošću i nezadovoljstva sadašnjošću. Na neko vreme potpuno isključite ljudsku logiku. Ne razmišljajte, ne procenjujte i ne maštajte.

- Recite mi, kako je bolje raditi: prisećati se neprijatnosti koje su se desile u prošlosti ili ih treba zamišljati u budućnosti i prolaziti kroz njih sačuvavši ljubav?

- Da bismo prevazišli i vaspitali svoja osećanja, potrebno je da se ona pokrenu, budu aktivna - rekao sam joj. - Ako se budete samo molili da vam dušu napuste ogorčenosti na ljude i idealizacija ljudskih vrednosti, tada efekat može biti minimalan, a posla jako puno jer su osećanja skrivena, ne funkcionišu. Ako budete zamišljali moguće situacije u kojima ste uvređeni i izloženi gubicima moleći se za očuvanje ljubavi, to će za nijansu biti bolje. Međutim, osećanja slabo reaguju na zamišljenu situaciju. Kada se prisećate realnih događaja iz prošlosti i prolazite ih na desetine i stotine puta, distancirajući se od ljudskog i težeći ka božanskom, tada realne promene mogu prilično brzo da otpočnu. Postoji još jedno daleko efikasnije sredstvo, a to je da se osećanjima bavite u trenucima njihovog razbuktavanja, odnosno u trenucima kada su vas uvredili, izdali i kada ste doživeli gubitak. Tada vas koncentracija na očuvanju i uvećanju ljubavi, distanciranje od svega što je ljudsko i težnja ka božanskom mogu promeniti u roku od nekoliko dana.

Šta još može da bude od pomoći u radu na sebi - nastavio sam. - Izdaja, uvreda, uniženost. Sve su to kratkotrajni gubici ljudske sreće. I što smo jače uronjeni u tu sreću, time je bolniji njen gubitak. Šta je ono što nas vezuje za život? Disanje, hrana i seksualno zadovoljstvo. Osim toga i naša svest, volja, ciljevi i želje. Možemo se na duže vreme odreći seksualnog zadovoljstva i tada će nam molitva biti efikasnija. Isto tako se

možemo odreći i hrane na neko vreme, iako je to teži proces, ali se efikasnost molitve povećava. Disanja se ne možemo odreći čak ni na kratko. I u ovom slučaju molitva može imati dublji i sveobuhvatniji efekat. Zato, ukoliko nekoliko dana gladujemo, a zatim se molimo i pritom usporeno dišemo, možemo mnogo toga da prevaziđemo. Kada su mi se nedavno pojavili zdravstveni problemi, pokušao sam da pronađem nešto što će molitvu učiniti još efikasnijom.

Prema podacima koje posedujem, a koje ću još proveravati, ispostavilo se sledeće: tri meseca u toku godine dolazi do ubrzavanja svih procesa na suptilnom nivou i pojačava se odgovornost za naša osećanja, misli i ponašanje. To su prva polovina februara, aprila i avgusta. Naročito je važna prva polovina aprila. Tada je preporučljiv maksimalan rad na sebi i minimalna orijentacija na svetovna zadovoljstva. Šest meseci u toku godine čovek može da se prepusti zadovoljstvima, a pola godine da se drži podalje od njih. Od šest meseci povlačenja, tri meseca treba da proteknu u dubljem povlačenju: februaru, aprilu i avgustu, dok standardno povlačenje treba izvesti u januaru, martu i maju.

Periodi kada se možemo prepustiti zadovoljstvima su sledeći meseci: juni, juli, septembar, oktobar, novembar i decembar. Pored ovog, svaki čovek ima svoj režim kada oseća šta je za njega bolje, ali je svejedno pre svega potrebno uravnotežiti pogled na svet i osećanja, a sve ostalo će biti lakše.

Setio sam se ovog razgovora zadubivši se u svoje probleme. Kada bilo koju složenu situaciju doživimo kao mogućnost da prevaziđemo sebe, kao stepenicu ka Bogu i povod za još veću težnju ka ljubavi, tada će nam i gubici i dobici biti sredstvo za uvećanje božanske ljubavi.

Začulo se kucanje na vratima i u prostoriju je ušla jedna žena.

- Kakve probleme imate? - pitao sam je kada se smestila.

Ono što će mi ona reći upoređiću sa onim što sam uočio na prvi pogled a nadalje ćemo zajedničkim snagama tražiti izlaz iz situacije.

Na prvi pogled, njena situacija je bila loša jer njeno prvo dete može da ostane bez potomstva, a drugom detetu pretila smrt. Iako njeno polje prividno ne izgleda tako loše, njena orijentacija na sposobnosti, svest i život nekoliko puta prevazilazi smrtonosnu granicu. Naročito je snažna koncentracija na život. Bila je to vrlo neuobičajena slika. Kako je nastala tako jaka zavisnost? Biće da je život - svoj ili tuđ, postavljala iznad ljubavi.

Počela je da priča o sebi.

- Moj sin ne može da ima decu, a ja se stalno mučim zbog straha za ćerkin život. Čini mi se da to ima neke veze s tim što sam se bavila isceljivanjem.

- Hajde da uradimo sledeće - predložio sam joj - dijagnostikovaću život vaše dece i obeležiću periode kada je kod njih dolazilo do pogoršanja. Zatim ćemo to uporediti sa datumom kada ste počeli da se bavite isceliteljstvom.

Nakon provere se ispostavilo da su opasne promene otpočele pre tri godine, dok je generalna negativnost trajala već osam godina.

- Pre osam godina sam počela da se bavim isceljivanjem ljudi - zamišljeno je rekla - a pre tri godine sam počela da lečim u skladu sa reiki sistemom. Nedavno su mi ponudili inicijaciju u prvi stepen, ali sam odbila. Pre bavljenja reikijem se nisam bavila lečenjem obolelih od raka i psorijaze, s obzirom na to da su te bolesti karmičke i da ih je bolje ne dirati. Međutim, rekli su mi da sam ja samo provodnik i da ne lečim svojom energijom, tako da sam počela da primam sve pacijente.

- Mogli su bilo šta da vam kažu - odgovorio sam joj. - Kada ništa ne bi zavisilo od vas, tada bi svaki čovek mogao da bude reiki majstor. Jednostavno, kada se naštimavate na nešto što nije usklađeno sa vašom energijom, lakše vam je da se distancirate od svojih ciljeva, želja i ljudskog „ja“ i to vašu energiju čini čistijom.

Međutim, vi ipak lečite svojom energijom. I tu postoje samo dve opcije: ili da lečite svojim božanskim, ili ljudskim „ja“. Božansko „ja“ je nemoguće zaprljati ili iscrpeti, ali lečenje božanskim „ja“ se sprovodi onda kada je iscelitelj spreman da ga oseti u sebi. Međutim, ako ne osetite „božansko“ ja i ljude lečite ljudskim „ja“, brzo ćete ga iscrpeti i krašćete energiju i ljubav iz svojih budućih života i od potomstva. Istinsko izlečenje se dešava na sledeći način: prvo pacijent menja svoj odnos prema svetu i prema sebi i nikada ne ispoljava agresiju prema ljubavi u svojoj duši. Zatim uči da sačuva ljubav kada se raspada ljudska sreća i kada se klima temelj ljudskog „ja“, odnosno život, želje i svest. I, tek tada, na trećem nivou, iscelitelj može da pomaže takvoj osobi bez naročite štete po sebe i nju. Uopšte, kada ste počeli da se bavite isceliteljstvom, mogli ste da budete suočeni sa situacijama koje će vam pomoći da jače osetite svoje božansko „ja“.

- Takav znak sam i dobila - rekla mi je. - Čim sam počela da se bavim isceljivanjem, moj muž je počeo prema meni da se ponaša mnogo

gore, pri čemu je napustio i posao. Nisam shvatala da je to moje pročišćenje nego sam bila ogorčena na njega.

- Kako ste lečili? Rukama? - pitao sam je.

- Nakon kurseva bioenergije u snu su mi se javila neka bića i rekla da će kroz mene lečiti ljude. U toku tretmana nisam radila ništa, već sam samo sedela i molila se, sa strane posmatrajući šta ta bića rade na suptilnom planu. Efekti lečenja su bili sjajni. Želela sam da idem dalje, da se usavršavam u tome i nakon nekoliko godina sam upisala školu reikija.

- Usavršavali ste se na zemaljskom planu i počeli ste da zaboravljate na božanski.

Za iscelitelja nisu najvažnije tehnike lečenja, već negovanje sopstvenih osećanja, prevazilaženje zavisnosti od njih. Zapravo, iscelitelj je osoba koja mnogo tereta preuzima na sebe. Da bi taj teret kasnije mogao da prevaziđe, on mora mnogo više da radi na spasenju svoje duše. Kada sebe dobrovoljno satera u tešku situaciju, iscelitelj se približava trenutku kada više ne može da se iskobelja ako ne oseti svoje božansko „ja“ realnijim od ljudskog.

- Idite sada i radite neko vreme na sebi - rekao sam joj - a nakon sat vremena ćemo videti kakve su vam perspektive.

Ona je izašla iz prostorije i zatvorila iza sebe vrata.

Razmišljao sam o tome kako se svi mi približavamo određenom trenutku kada bez osećaja božanskog „ja“ više nećemo moći da preživimo. „Svi ljudi će biti kao anđeli“ - kaže se u Bibliji. Đavolizam se pojavljuje onda kada zaboravimo na naše božansko poreklo i višim vrednostima počinjemo da smatramo svoj život, svoje želje i svoju svest. „Uzgred - razmišljao sam - treba joj reći da na kompjuter sina stavi glavicu belog luka“. Beli luk unižava svest i usporava rastuću gordost, smanjujući na taj način štetno dejstvo kompjutera.

Ponovo sam razmišljao o tome kako je važno shvatiti u čemu je smisao života. Kada sam imao dvadesetak godina, izjavljivao sam pred ljudima kako ne shvatam koji je smisao života, dok su oni saosećajno odmahivali glavom.

- Zapravo, potraga za smislom života treba da se privede kraju sa 18-19 godina, a kod tebe se taj proces opasno odužio.

- Kako to „opasno odužio“?

Dvadeset i pet godina nakon toga ja i dalje pokušavam da shvatim: zašto uopšte živim? I zbog toga se nisam vezao ni za jednu zemaljsku sreću, tako da mi ona nije zaklonila put ka Bogu. I tek sada počinjem da

shvatam da je svaka čovekova sreća ili nesreća - samo još jedan korak ka ostvarenju božanskog u sebi.

- Pacijentkinja se vratila i njeno stanje je bilo mnogo bolje, ali kod dece nije bilo nikakvih promena.

- Recite - pitala me je - šta je potrebno da uradim da deca ne bi toliko zavisila od mene?

- Ako se deca budu molila i težila ka Bogu onda će vaše pogrešno ponašanje pričinjavati štetu samo vama. Međutim, za početak otklonite ono što ste im preneli do začeca, u toku trudnoće i detinjstvu. Tada će im biti lakše da osete i sačuvaju ljubav u duši.

Ponovo sam proverio njeno polje i polje njenih potomaka.

- U stvari, po svemu sudeći, vi ste se već približili ivici. Bez vaše kardinalne promene teško da ćete moći realno da pomognete svojoj deci i budućim unucima. Pokušajte da osetite kako će od ovog trenutka sve što budete radili u životu i čemu budete stremili imati samo jedan smisao: sve veće osećanje ljubavi u duši, zadobijanje božanskog „ja“ i njegova spoznaja kao jedine stvarnosti.

LIČNOST I NAGONI

Da bismo se oslobodili svih vezanosti potrebno je da se prethodno oslobodimo od zavisnosti, to jest od onoga što leži u osnovi ljudske sreće. Da bismo to učinili moramo se uzdići nad ljudskim „ja“ i uporište prebaciti na Boga. Da bismo se približili Bogu, potrebno je da prođemo kroz mukotrpan proces prevazilaženja, i to sloj po sloj, zavisnosti od ljudskih vrednosti i ljudske sreće. Potrebno je da naučimo da sačuvamo ljubav kada joj je uzdrman temelj. Shvatao sam da čovek predstavlja skup tri komponente: tela, duha i duše. Drugih komponenata više nije moglo biti. „Ako u toku nekoliko narednih meseci - razmišljao sam - tražeći uzroke bolesti, ne otkrijem ništa novo, to će značiti da je sistem završen i da preostaje samo praksa“. Nisam znao koliko je moja namera da spoznam svet bila naivna. Početkom veka, fizičari su bili ubeđeni da će slika o svetu ostati statična i nepromenljiva. A zatim se pojavila kvantna fizika, teorija relativiteta i svet je postao fluidan i nepredvidljiv, a istovremeno spolja stabilan.

Čim sam postao ubeđen da sam sve shvatio, otpočeli su neprijatnosti i potresi. Situacija se pogoršavala time što se sticanjem sve apsolutnije sigurnosti u sebe i svoj sistem nisam trudio da se ozbiljnije postavim prema svojim prognozama. Svaki put sam se uveravao da je svet nepredvidljiv, i to se prvenstveno dešavalo kroz krah moje dijagnostike.

Setio sam se jednog slučaja. Obično, kada dijagnostikujem čovekovo polje i ono svetli, to svedoči visokoj unutrašnjoj harmoniji. Sretao sam takve ljude i njih je krasio zavidan nivo duševnog i fizičkog zdravlja, kao i sudbine. Jednom prilikom sam dijagnostikovao polje žene i video u njenoj auri svetleću mrlju. To je bilo njeno buduće dete. Ona je potom zatrudnela i dete se rodilo sa fizičkim nedostacima. Polje mnogih invalida sija isto kao i kod vrlo harmoničnih ljudi. Kroz telesnu bolest se pročišćava duša.

Neko ko je invalid od rođenja, unižen u zemaljskom aspektu, ima veće mogućnosti da realizuje svoju božansku prirodu. Ispostavilo se da sam imao uvid samo u površinske slojeve duše. Da je vidokrug mojih uvida bio širi ne bih video samo posledicu, već i uzrok. Odnosno, mogao sam do mile volje da ponavljam: „Telo, duh i duša“, ali sve dok je odstojanje od ljudskog „ja“ bilo minimalno, domet mojih vizija je bio ograničen.

Nekoliko meseci kasnije, dijagnostikujući probleme kod jednog čoveka, susreo sam se sa nekim entitetom koji se nalazio van granica duše. „Čudno - razmišljao sam - da li je moguće da postoji nešto veće od duše?“ Bilo mi je potrebno da prođem kroz nekoliko desetina situacija u kojima se pojavljivao taj entitet da bih ga klasifikovao i odredio mu ime.

Ovaj put mi je to pošlo za rukom daleko brže.

S prijateljima sam otputovao do vikendice gde smo planirali da kuvamo pilav. U kotlić sam stavio meso, povrće i pirinač. Bilo je jako toplo i okolo se rojilo hiljade muva privučenih mirisom mesa. Ljutio sam se, mahao krpom pokušavajući da ih rasteram, ali ništa nije pomagalo. Što jače zavisimo od sveta, time manje vidimo uzrok neprijatne situacije i bavimo se besplodnom borbom sa posledicama.

Bilo je samo potrebno da meso sečem što dalje od mesta gde se kuvao pilav, da sklonim kese i smeće i sve operem vodom. Umesto toga sam se nervirao, terajući muve i pokušavajući da ih ubijem jer su mi smetale u pripremi. Zatim sam video da je mnogo muva ušlo u kesu gde se prethodno nalazilo meso. Zatvorio sam kesu s muvama i bacio je u vatru. Čudno, jer ma koliko sam ranije ubijao muve, ne osećajući pritom nikakvu nelagodnost, taj put mi se pojavio neprijatan osećaj. Posle nekog vremena u telu mi se pojavio neodređen fizički bol. Dijagnostikovao sam sebe i video da sam načinio veliku štetu mojoj deci, unucima i praunucima. Uzrok je bio vezanost za isti taj nepoznati entitet koji se nalazio van granica duše. Dok mi se program nije utisnuo u podsvest, morao sam da spoznam šta je to što sam pogrešno uradio. Što brže shvatimo šta ne treba da radimo, toliko brže nastupa čišćenje.

Prvih pola sata nije bilo nikakvog efekta i ja sam shvatio da ni do kakve spoznaje neće doći sve dok su u meni i dalje prisutni gnev i mržnja prema muvama. Nakon toga mi je donekle bilo lakše, ali je postojalo još nešto što je smetalo. Da ne bismo osećali mržnju prema drugoj osobi, potrebno je da se postavimo na njeno mesto i osetimo motive koji su je pokretali. Kada osetimo jedinstvo s njom, tada će nestati unutrašnja agresivnost. Šta je pokretalo muve da lete oko mene? Bio je to nagon za produžetkom života, nagon za produženjem vrste. Ukoliko osećam mržnju i razdražljivost, znači da se moja vezanost za taj nagon pojačala. U osnovi ljubomore se nalazi vezanost za nagon produžetka života i vrste.

Osećajući mržnju i želju da ubijem živo biće, višekratno sam u svojim potomcima pojačao program ljubomore i učinio ih životno

neodrživim. Do tog trenutka se čitav moj sistem svodio samo na ljudske vrednosti. Međutim, čovek je prvenstveno životinja i generalno - živo biće, a vrednosti živog bića se svode, kako sam shvatio - na samo tri nagona. Prvi je: nagon za rođenjem i očuvanjem života. S njim su povezana dva naredna nagona. Drugi: nagon produženja života, koji je povezan s disanjem, hranom i seksom, a nalazi se u osnovi porodice, ljudske ljubavi i odnosa. Treći je nagon za upravljanjem. Ukoliko je drugi povezan sa stvaranjem, treći je sa uništavanjem. On se nalazi u osnovi volje, intelekta i sposobnosti. Što više uspemo da sačuvamo ljubav prema Bogu kada su nam ugrožena sva tri nagona, toliko kroz životinjske i ljudske vrednosti počinju da se bude božanske.

Neću se baviti detaljnim opisivanjem tih istraživanja jer smatram da to nije potrebno. Zatim, istražujući pojam „čovek“, morao sam da formulišem pojam „ličnost“. Postoji „ja“ kao ličnost, koje ishodi iz našeg fizičkog tela, zajedno sa celokupnim njegovim ponašanjem u prostoru i vremenu. Takođe, postoji ličnost kao deo nacionalnog, religioznog i socijalnog društva u kome živimo. Istovremeno postoji ličnost kao deo celokupnog čovečanstva i ličnost kao skup civilizacija u našoj galaksiji, našeg sveta, drugih svetova, itd. Na kraju dolazimo do Vasiona, koja je takođe ličnost.

Kada dete vaspitavamo tako što ga učimo da mu sopstveni interesi budu najvažniji, njegova informaciona komunikacija će se naglo suziti a razvoj će mu se usporiti.

Ne znajući kako da analizira svet koji ga okružuje, ne shvatajući ga, dete će sve češće osećati strah, razdražljivost, ljutnju i mržnju. Tada će doći do njegovog zaustavljanja u razvoju, naglog sužavanja interesovanja ili će se ono razvijati uz ogroman broj bolesti i neprijatnosti. Kada dete učimo da u svom ponašanju uvažava interese drugih ljudi i pred njega postavimo probleme koji su zajednički celom čovečanstvu, tada će se i njegove mogućnosti razumevanja okruženja naglo uvećati. Lični moral je prilično uzak pojam, društveni moral je znatno širi, a samim tim i univerzalni-ljudski. Ako dete više usmeravamo ka moralu nego ka sposobnostima, tada će se širina njegove ličnosti naglo povećati i ono može mnogo toga postići u životu. Međutim, kada zaboravimo da je ljubav prema Bogu iznad svake ličnosti i bilo kakvog morala, može doći do pojačanja zavisnosti od njih i njihov dalji raspad.

U suštini, idealizacija ličnih ili društvenih vrednosti kod čoveka stvara zavisnost. Zato, uzdižući se nad njima i dostižući više nivoa,

ostvarujemo harmoniju, dok okretanje Bogu omogućava da tu harmoniju i sačuvamo.

Pronašao sam sjajan lek pomoću kojeg sebe možemo da harmonizujemo. Ukoliko uveče sat vremena provedemo ležeći na leđima i posmatramo zvezdano nebo, dolazi do brzog pročišćenja duše. A nakon toga možemo pristupiti molitvi.

Nakon ovih istraživanja unekoliko drugačije sam pacijentima objašnjavao suštinu onoga što im se dešava.

Šta je za nas ljudska sreća? To su stabilnost i zaštićenost. Novac može da nam obezbedi hranu i krov nad glavom, pa uporište postavljamo na njega. Počinjemo da obožavamo novac, da ga, kao izvor zaštite i stabilnosti činimo ciljem. I odjednom se desi da novac izgubimo. Shvatamo da je on suviše klimava tačka oslonca i primećujemo da pristiže onda kada čovek poseduje sposobnosti. Ako je čovek pametan i sposoban, imaće novac. Tada počinjemo da akumuliramo i razvijamo prvenstveno sposobnosti i intelekt. Jer, novac nam mogu otetiti, dok su naše sposobnosti uvek sa nama. Međutim, odjednom nam propada posao, ređamo neuspehe i doživljavamo prevaru. Shvatamo da ni to nije večno i intuitivno težimo ka onome što se nalazi u osnovi sposobnosti. To su duhovnost, plemenitost, snovi, nade i ideali. A zatim se dešava krah ideala i nada i mi svoj oslonac premeštamo još dublje. Sada već živimo moralno, kroz ljubav prema ljudima, odnosno najviše aspekte ljudskog „ja“. Zatim biva uniženo i naše ljudsko „ja“ i mi pokušavamo da poslednju tačku svog uporišta postavimo na najviše komponente naše ličnosti: društvenu, univerzalno-ljudsku. Želja da spasimo čovečanstvo i da pomognemo svim ljudima na zemlji svedoči da je došlo do najvećeg procvata čovekove ličnosti. Na kraju biva uniženo i ljudsko „ja“, u svim aspektima. Tad dolazi do eksplozije agresivnosti, kao poslednjeg pokušaja zaštite koja rezultuje ili raspadom ili prelaskom sa ljudskog „ja“ na božansko. Ovaj prelaz je najteži i najbolniji. Svoje božansko „ja“ ne osećamo kada gubimo novac ili trpimo neuspehe, već kada sačuvamo ljubav pri uniženju najsvetijih i fundamentalnih ljudskih vrednosti. Što je u nama razvijeniji osnovni nagon da ljudsko „ja“ transformišemo u božansko, biće nam lakše da prevaziđemo naše životinjske instinkte.

ZAKLJUČAK

Dok sam diktirao ove redove, učinilo mi se da sam počeo da otkrivam nešto novo, bez čega ne mogu da rešim problem zavisnosti od osećanja. Moje prethodne knjige su bile posvećene temi prevladavanja zavisnosti od materijalnih i duhovnih vrednosti. Telo je povezano s materijom, duh s prostorom, a duša, tj. osećanja - s vremenom. Moja zavisnost od osećanja i nesposobnost da prevaziđem inerciju agresivnih emocija svedoči da je moja zavisnost od vremena bila jako visoka. Pre nekoliko godina prestao sam da eksperimentišem sa problematikom vremena jer sam osetio da je to opasno. Međutim, sada se prevladavanje zavisnosti od vremena ispostavio kao jedan od uslova za moj opstanak. Dakle, destabilizaciju ljudskih vrednosti vezanih za vreme za sada nisam mogao da prihvatim. Čim sam toliko zavisio od vremena, značilo je da imam mnogo pretenzija prema njemu. I dok te pretenzije ne otklonim, zavisnost se neće umanjiti. Dakle, na prvom mestu je žaljenje zbog prošlosti. Postojala je višestruka želja za smrću upućena samom sebi zbog neprihvatanja događaja koji su se desili u prošlosti. Shvatio sam zašto ranije nisam bio u stanju da prevaziđem svoju razdražljivost. Ispostavilo se da je to bilo samo žestoko protivljenje događajima koji su se desili u prošlosti.

Nisam čak ni slutio da su čovek koji je razdražljiv i onaj koji žali zbog prošlosti zapravo isti i da se kroz ta stanja možemo vezati za ljudsko „ja“ mnogo jače, nego koncentracijom na duhovne i materijalne vrednosti. Zatim, nezadovoljstvo sadašnjosti, odnosno okolnostima u kojima se čovek nalazi, istovremeno predstavlja nezadovoljstvo prošlosti i budućnosti. I toga je u ogromnim količinama bilo kod mene. Potom sledi strah pred budućnosti, prezir prema onima koji su uništili moje planove vezane za budućnost i ideale - to je takođe pojačana zavisnost od vremena. Ranije nisam mogao da shvatim zašto je tema budućnosti, koja se ispoljavala kroz snove, planove, nade i ideale, za mene bila nedostižna. Parametar budućnosti je bio nestabilan, a pored njega je stalno bila prisutna neka nova informacija. Nikako nisam mogao da shvatim otkud tolika nestabilnost. Sada sam shvatio. Za mene je on bio samo duhovni parametar, a zapravo je, pre svega, bio vremenski. Kada sam počeo da pišem prvu knjigu, za mene je model sveta bio materijalan, zemaljski, i zavisnost od tog sveta mi je zatvarala mogućnost da se približim Bogu. U drugoj i četvrtoj knjizi je model materijalnog

sveta bio zamenjen modelom duhovnog sveta. Sada je došlo vreme da model sveta postane vremenski. Iz nekog razloga nisam imao osećaj da prevazilaženje vremena može potpuno da zatvori temu ljudskog „ja“ i ljudskih vrednosti. Postoje neki magloviti osećaji da postoji paralelna Vasiona sa obrnutim vremenskim tokom. To znači da postoje još neki nivoi. Htedoh da kažem: „Vreme će pokazati“, ali sam se samo osmehnuo u sebi.

Kako će izgledati svet ako se vreme zaustavi?

ODGOVORI NA PITANJA

Pisali ste o tome da postoje informacioni slojevi, odnosno da se pročitane knjige, odgledani filmovi i vaspitanje pohranjuju u nama i da kasnije sve to oblikuje naš karakter i pogled na svet, utiče na naš karakter i sudbinu. Kakve knjige je najbolje da čitaju naša deca?

Mislim da pre bilo kakvog čitanja knjiga dete treba da ima predstavu o svetu koji ga okružuje i božanskim zakonima, o tome da je smisao života u približavanju Bogu, da je najvažnije videti Božju volju u svemu i shvatiti da pred Bogom nema krivaca. Takođe, da glavni pokazatelji snage nisu ponižavanje i slamanje drugih, već očuvanje ljubavi i dobrodušnosti kada nas gaze i ponižavaju.

Decu što češće treba podsećati da Boga treba da vole više od roditelja, da uvredljivost vodi ka bolestima, da ne smeju uvek loše da razmišljaju o ljudima i svetu u kome žive, da je Bog prisutan u svemu i da svakog trenutka treba tražiti povod za ljubav i dobrodušnost a ne za uvređenost i zamerke. Najbolje je početi od svetih knjiga jer će posle njih deca biti zaštićena od pogrešnog usmerenja s kojim mogu da se sretnu u drugim knjigama. Ima mnogo talentovanih pisaca, ali njihove knjige samo pojačavaju zavisnost od zemaljskih vrednosti umesto da ih slabe. Unutrašnje nesavršenstvo pisca se prenosi na čitaoce i što je on talentovaniji, opasnije su njegove zablude.

U mladosti sam voleo da čitam Džek Londona. Njegove knjige su pune priča o jakim i lepim junacima, južnim morima i ekstremnim situacijama. Čovek je u njima svemoguć. Čitajući ih, osećao sam ogromno samopouzdanje i sposobnost da činim čuda. Neke stvari nisam bio u stanju da shvatim, kao na primer zašto bi dva čoveka, da bi se osvetila, rizikovala svoje živote i danima nekoga pratili po ledenoj pustinji? A zatim bi ga ipak ubili i vratili se svojim kućama zadovoljni i srećni. Takođe, zašto muškarac koga je nekada ostavila žena, kada je ponovo slučajno sretne, ne prihvata njenu ljubav, već obrnuto - nastoji da je maksimalno povredi i ponizi. Snažni i lepi ljudi su u njegovim knjigama često bili prilično oholi i osvetoljubivi. Zatim sam pročitao njegov roman „Morski vuk“, u kojoj je opisan takoreći idealan muškarac: neverovatne snage, rafiniranog uma, čelične volje i odličnog obrazovanja. A pored njega je bio drugi junak, neodlučan i slab. Iz nekog razloga, žena voli baš tog drugog, i „supermen“ doživljava potpuni poraz

u ljubavi, a zatim i u duhovnosti kada ga njegova posada napušta bez trunke milosti. A zatim nastupa i potpuni fizički poraz, kada bolest paralizuje njegovo telo i lagano proždire ono što je od njega ostalo. Zatim sam pročitao roman „Martin Idu“. U njemu nije bilo predivnih ljudi pod blistavim suncem niti velikih podviga. Glavni junak je bio običan čovek, mada vrlo talentovan, pametan i snažne volje. On više nije živeo za sebe, već da bi usrećio druge. Stupio je u revolucionarne aktivnosti, ali je iz nekog razloga doživeo duhovni krah. Zatim je izgubio volju za životom i pored toga što mu je posao išao dobro i što je bio odličnog zdravlja. Na kraju je izvršio samoubistvo tako što se utopio u moru. U ovom samoubistvu nije bilo ni najmanje iskre nade. Zašto su junaci Džeka Londona skloni depresiji i samoubistvu? Zašto je i sam autor imao sličan život? Bio je to čovek neverovatne hrabrosti koji je lutao po celoj Americi.

Sećam se kako me je porazila jedna činjenica iz njegovog života. Kad nije imao novca, sa prijateljima je putovao tako što bi se zakačili ispod vagona. Gnevni kontrolori bi na šine bacali gvozdenu šipku koja je odskakivala i ubijala ili teško ranjavala one koji su pokušavali da putuju na takav način. Ipak, njemu se posrećilo. Da se pisac nije nalazio blizu smrti bilo bi mu teško da opiše osećaj uživanja u životu. Džek London je često rizikovao i njegove priče zrače životnom energijom. A zatim su došli popularnost, slava i novac koji je on uložio u jahtu i otisnuo se na putovanje. Ali taj predivan san se iz nekog razloga srušio. Zatim je usledila depresija, sve veće doze sredstava za smirenje i na kraju smrt. Tajnu razumevanja dela ovog talentovanog pisca sam tek sada otkrio. Sve dok je pisac živeo u sadašnjosti i osećao da je nezaštićen i nepoznat, njegova osećanja su bila živa i božansko je bilo vidljivo kroz veo ljudskog. A zatim je došla slava, osećaj da je jak i zaštićen, pa je ljudsko počelo da zaklanja božansko i ono je počelo da se raspada. On je idealizovao ljudsku lepotu i snagu, i na kraju je došao do njihovog zakonomernog uništenja. Pokušavao je da prevaziđe svoje zablude ne samo u knjigama već i u životu, i u oba slučaja je ishod bio tragičan jer nije bilo moguće prevladati ljudsko bez božanskog.

U drevnim grčkim legendama je rečeno da je prvi među bogovima, Kronos, proždirao svoju decu, ali je postojalo predskazanje da će ga sin pobediti. Uzgred, kada sam na suptilnom planu pogledao kako izgleda vreme, video sam da taj entitet liči na neobičnu pticu koja podseća na

orla. Iz nekog razloga, podsvest vreme doživljava kao pticu. Zevs je nakon pobede nad Kronosom stvorio ljudsku vrstu.

Rečeno prostim jezikom: čovek mora da pobedi vreme. Kod svake talentovane osobe vreme je zbijenije nego kod drugih ljudi. I što se čovek više razvija, time gušće sažima vreme, sabija ga u tačku zajedno sa prostorom i materijom. Zbog toga se za talentovanog umetnika i pisca prostor i vreme razlikuju od uobičajenih predstava o njima. Nivo generalizacije sveta je kod njih za stepen viši. Zato je na slikama Vrubelja predstavljen demon koji je tužan, demon koji pati i koji je poražen. Najdublja osećanja umetnika su idealizovala ljudske osobine, odnosno snagu, vlast i um. A đavo, odnosno demon i jeste sila, odnosno svest koja sebe postavlja iznad ljubavi. Ta sila isprva slabi, zatim biva apatična, i na kraju se raspada i umire. Slike i dela umetnika kao da kroz jedan trenutak odražavaju čitav njihov život. I što je veća širina umetnika, on jasnije vidi ono što je nedostupno običnom oku i razumevanju. U svojim delima je oslikao put kojim tek otpočinje da korača čovečanstvo. Zemlja, kao jedan organizam, razvija se u skladu sa tim zakonima.

Amerika je početkom veka bila zemlja energičnih, pametnih ljudi u kojima je ključao život. Na depresiju niko nije ni pomišljao. U Ameriku su odlazili samo najpametniji, najenergičniji i ljudi sa najviše optimizma. Pojavio se kult snažnog čoveka, klanjanje pred ljudskom lepotom, umom i snagom. Popularni američki filmovi, koji su zapljusnuli svet u poslednjih 40 godina, primoravali su nas da se divimo i klanjamo snažnim i lepim ljudima. Međutim, u poslednjih deset godina, kvalitet američke umetnosti je počeo da se menja.

Već sada u američkim filmovima vidimo kako žena napušta milijardera, snažnog, pametnog i jake volje, da bi se vratila muškarcu kog je odbacila zato što nije imao novca, ali je i pored toga on više voli. A sa junacima koji u filmu glume supermene i jake ličnosti dešavaju se neobične stvari. Oni se odaju alkoholizmu i narkomaniji, razboljevaju se i umiru, postaju invalidi, pa su im često čak i deca bolesna. Zašto? Zato što je Amerika već u depresiji i dugotrajna idealizacija zemaljskih vrednosti ne može da prođe bez posledica.

Politika cele zemlje i način razmišljanja većine Amerikanaca još uvek se zasnivaju na kultu sile. Međutim, depresija koja je već sada dobila na zamahu, sve češće se pretvara u program samouništenja, postavljajući lidera svetske zajednice na pozornicu gde je stajao jedan od junaka filma „Apokalipsa“. Ključni momenat u filmu je njegova ljudska

osobina, kada je umislio da je Bog među ljudima. Iako su mu um i telo bili potpuno zdravi, duša mu je poludela.

Da čovečanstvo ne bi osetilo na sebi nastupajuću fazu depresije i samouništenja, potrebno je da svaki pojedinac nauči kako da pređe sa ljudskog nivoa na božanski. Tako će se ljudski rod približiti Bogu kroz prevazilaženje zemaljskih vrednosti, a ne kroz njihov raspad i smrt.

U meri u kojoj zavisimo od naših prolaznih osećanja što nas povezuju sa nastupajućim događajima, toliko se svaki nedostatak u svetu taloži u našoj duši, guši je i sprečava njen razvoj. Međutim, ukoliko u osnovi našeg impulsa leži ljubav, bez obzira šta radili, radićemo ispravno. S druge strane, ako se u osnovi našeg impulsa nalaze nada, uvređenost ili principi, naša osećanja mogu da nas obmanu i mi ćemo, želeći jedno, dobiti nešto sasvim drugo.

Na primer: tri osobe su uporne u pokušaju da ostvare zacrtani cilj. Prvu pokreću samo principi i logika, drugu nada i snovi koji su uslovljeni srećom i blagostanjem, dok samo treću osobu pokreće očuvanje i uvećanje ljubavi.

Prva će se odmah slomiti ili će, u suprotnom, oboleti ili imati probleme, ali neće ostvariti ciljeve. Druga možda i ostvari cilj, ali će potom za to plaćati bolestima i neprijatnostima. A treća će, iako ne sledi uvek logički put, dobiti željeno bez kasnijih problema. Nije slučajno što u bajkama uvek pobeđuje Ivanuška - budalica. U očima svih on izgleda kao budala zato što ga ne pokreću principi niti blagostanje. Život nas svakog minuta proverava i mi moramo da pravimo korake od ljubavi ili njoj u susret.

Da li novac poseduje negativnu informaciju?

Setio sam se zanimljivog telefonskog razgovora u Nemačkoj, dan nakon konsultacija.

Telefonom me je pozvala jedna mlađa žena i uzbuđeno mi je rekla:
- Trenutno sedim i posmatram novčanicu od sto maraka. Sva se tresem i vrti mi se u glavi.

Maksimalno sam se pribrao pokušavajući da shvatim šta se dogodilo. Njene energetske strukture su svedočile o naglo pojačanoj vezanosti za novac i blagostanje. Kakve veze s tim imaju novac i blagostanje? Ništa nisam shvatao. Ali ona mi je sve sama ispričala:

- Odjednom sam došla na ideju da napravim istu frizuru kao što je ona koju ima žena na novčanici. Čim sam to uradila počela sam da se tresem i grčim te sam vas odmah pozvala.

Testirao sam novčanicu i odmah mi je sve postalo jasno.

- Rekao sam vam da nakon konsultacija, tokom nekoliko dana, dolazi do naglog ubrzanja procesa i da pogrešno ponašanje postaje opasno jer pojačava ne samo pozitivne, već i negativne energije. Novčanica od 100 maraka nosi u sebi program pojačane vezanosti za novac i srećnu sudbinu, pa samim tim i pojačanu agresivnost prema ljudima. Prema tome, kada ste počeli da oponašate ženu na novčanici, na suptilnom planu ste se povezali sa informacijom koju ta novčanica nosi. Stoga je kod vas došlo do naglog porasta agresije prema ljudima i vezanosti za novac i blagostanje. Iz tog razloga vas je sve to snažno uzdrimalo.

- Čim ste mi objasnili, sve je odmah prošlo - iznenađeno je rekla žena.

Nakon ovog razgovora sam se zamislio.

- Kakvu informaciju nosi američki dolar? Ispostavilo se da je novčanica od 100 \$, koja je ranije bila u opticaju, u sebi nosila agresiju. U njoj je sadržana dvostruka želja za smrću pojedincima i grupama ljudi zbog idolopoklonstva. Podsvesna agresivnost je iznosila oko 100 jedinica, dok se novčanica od 100 \$, koja je trenutno bila u opticaju ispostavila potpuno čistom, imala je nulti nivo agresivnosti što znači da nisam otkrio nikakve vezanosti.

Zanimalo me je kakva je energija sovjetskih novčanica sa likom Lenjina. One više nisu bile u opticaju, ali me je zanimalo. Izmerio sam i ispostavilo se da podsvesna agresija iznosi 360 jedinica i četverostruku želju za smrću celom ljudskom rodu zbog poklonjenja idealima, ciljevima i principima. Na aktuelnoj novčanici od sto rubalja podsvesna agresija je iznosila 200 jedinica a tema je bila ista: principi i ideali.

Ruska novčanica od 500 rubalja je bila još gora. Podsvesna agresija je iznosila 300 jedinica uz petostruku želju za smrću svim ljudima, takođe zbog principa, ciljeva i ideala.

Dakle, onaj koji požudno gleda na novac, prikuplja u sebe svu energetska prljavštinu, a zatim se razboljeva i ima sudbinske probleme, čak i ne sluteći s čim su oni povezani.

Sergeju Nikolajeviču, u četvrtoj knjizi ste pisali o tome da se za potomstvo možemo moliti tek kada se sami pročistimo. Kako možemo znati da li smo se potpuno pročistili?

Zamislite da ste se s nekim dogovorili da se susretnete, pri čemu vam je veoma važno da dođe na vreme, međutim on kasni pola sata. Ako ste uspeali da sačuvate dobrodušnost znači da ste manje-više harmonizovani. Zamislite, takođe, kako vas je nepravredno uvredio i povredio neko ko vam je blizak, ili ste izgubili ruku ili nogu. Zamislite da vam je preminuo blizak rođak. Zamislite da je sve ono čemu ste se nadali i o čemu ste maštali propalo u jednom deliću sekunde. Ako sačuvate ljubav prema Bogu i ako vam se taj osećaj svetle i beskonačne ljubavi nije pokolebao u duši, to znači da ste uspeali da se harmonizujete i da možete da se molite za svoje potomstvo.

Zašto su svi muškarci koje sam volela posle nekog vremena postajali impotentni?

Nekom prilikom mi je na konsultaciji bio jedan mladić. Njegovo polje je počelo da se uvrće oko njega, a to je još gore od prisustva hijeroglifa smrti i u takvim situacijama čovek skoro uvek umire. Jedina mogućnost preživljavanja je kroz neizlečivu bolest ili invalidnost. Kod njega je bio prisutan program samounižavanja zbog idealizacije žene koju je voleo, odnosno njemu su seksualno zadovoljstvo, ideali i ljudska ljubav postali ciljevi sami po sebi. Njegova duša je prestala da sluša Boga i čula je samo komande voljene žene. Budući da su ljudske vrednosti njegovoj ženi bile daleko značajnije od božanskih, u njemu se taj program desetostruko pojačao i samim tim mu nije ostavljao nikakve šanse da preživi.

- Šta da radim? - uzrujano je pitao mladić.

- Ljubav mora da vam bude važnija od voljene osobe. Potrebno je da se povremeno odreknete svega onoga što vam je drago, neprestano ponavljajući i ubeđujući svoju dušu da je ljubav prema Bogu važnija od seksualnog užitka i ljudske ljubavi. Kroz disanje, hranu i seks mi se snažno vezujemo za ljudsku sreću i zato je povremeno uzdržavanje od svega toga veoma korisno.

Nekom prilikom mi je na konsultaciji bio čovek, nekada po zanimanju taksista.

- Imao sam više žena nego što na glavi ima vlasi - rekao mi je. -
Kada sam počeo da vozim autobus, ustajući iza volana, nezgodno sam se okrenuo i nešto mi je kvrcnulo u kičmi. Nakon toga su mi se oduzele noge i potpuno sam izgubio potenciju. Pregledali su me svi lekari i rekli da kod mene ne vide nikakve patološke promene te da bi trebalo da sam zdrav. Pitao sam ih: „Zašto mi je onda paralizovan deo ispod pojasa“? Na to su oni samo slegali ramenima. Digao sam ruke od lekara i počeo da se bavim samoisceljenjem. Nakon šest meseci sam ponovo stao na noge. Svakog dana sam radio vežbe koje sam sam smišljao. Međutim, potencija mi se nije obnovila. Nedavno sam se razveo od žene. Saznao sam kako me je i kada varala. Dakle, zanima me odgovor na jedno pitanje: mogu li ponovo biti potentan?

Osetio sam da nisam u stanju u potpunosti da shvatim ovu situaciju. Video sam da je kod njega vezanost za ideale iznosila 700 jedinica, odnosno da mu se budućnost zatvara, kao i ogromnu podsvesnu agresiju usmerenu ka sebi koja je iznosila 900 jedinica. Bila je to posledica ogromne vezanosti za ljudske vrednosti.

- Pre svega, nemojte brinuti zbog toga što vam se desilo, tj. ne gledajte na to kao na nesreću. Ne treba se suprotstavljati prirodi, već joj treba pomagati. Vaša duša je akumulirala prilično veliku energiju kroz vezanost za ljudske vrednosti. Pokušajte da je prevaziđete.

Međutim, on nije čitao moje knjige zbog čega me je slabo razumeo. Zatim sam ga ponovo dijagnostikovao i video jaku vezanost za ideale, koja je bila posledica idealizacije seksualnog zadovoljstva i ljudske ljubavi. Pre nego što dobijemo novu porciju ljudske sreće, moramo da je se u mislima odrekujemo i prihvatimo mogućnost njenog gubitka, ponavljajući da je bilo kakva ljudska sreća samo sredstvo za uvećanje ljubavi prema Bogu i da je ljubav prema Bogu za nas najuzvišeniji cilj i sreća.

Kada dobijemo porciju te sreće, deo toga moramo da poklonimo. Bio sam radoznao, pa sam jednom prilikom odlučio da izračunam koliko procenata treba dobrovoljno da poklonimo da nam ne bi naškodila krupna suma novca. Ispostavilo se da ljudsku sreću uvek treba da podelimo, da izgubimo jedan njen deo. Ako budemo dobrovoljno dali 10-15% ljudske sreće, tada nam neće oteti svih 100 procenata, zajedno sa zdravljem i životom. Taksisti nije bio poznat ovaj mehanizam. Kada bi se zasitio jedne žene, postavljao je sebi za cilj posedovanje sledeće. Njegova duša je upadala u sve veću zavisnost od ljudske sreće. I kada je

božanska ljubav u njegovoj duši počela da se gasi, stizalo mu je spasenje kroz unižavanje ljudskog „ja“. Njegov najveći problem bio je u tome što nije shvatio da je to spasenje. Svoje avanture je uveliko prekinuo i o tome više nije razmišljao, a duša mu se sa sve većim ubrzanjem i dalje vezivala za ljudske vrednosti. Pre nego što ostvarimo neku želju, potrebno je da se zaustavimo pred njom i pomislimo na ljubav prema Bogu. I tada od 10 želja 5-7 mogu da nestanu a preostanu samo tri koje su nam istinski potrebne. Ne znajući za to, mi se bacamo na svoje želje, srastamo s njima, zavisimo od njih i na kraju postajemo njihovi potpuni robovi. Tada dolazi do otupljivanja osećanja, bolesti i telesnog raspada.

Svaka osoba je primetila kako joj se u toku bolesti izoštravaju sva čula, što se takođe dešava i u toku posta i gladovanja. Razlog je u tome što se u tom periodu smanjuje zavisnost od ljudskog „ja“.

Nekom prilikom mi je na konsultaciju došao bračni par i zamolili su me da dijagnostikujem njihov stan.

- Ova soba je čista - rekao sam pokazujući prstom ka najvećoj prostoriji na projektu stana. Plan je nacrtala žena jer se bolje snalazila.

- U pitanju je dnevni boravak - rekla je ona.

- A u ovoj sobi su koncentrisane sve vaše međusobne uvrede - rekao sam.

- Shvatam - rekla je ona. - To je dečja soba.

- Znači, u njihovim dušama još čuče neoprostene uvrede.

- A u ovoj sobi je užasna energija - rekao sam. - U polju se nalazi višestruka želja za smrću ljudima zbog poklonstva telu. Da li je to vaša spavaća soba?

- Ne, to je kuhinja.

- Oho - rekao sam - prema hrani se veoma ozbiljno odnosite.

- Da li je možda zbog toga što se nisam molila pre nego što sam pristupala pripremi hrane? - iznenađeno me je pitala.

- Ne samo zbog toga. Ako ste loše raspoređeni, uopšte ne smete da pripremate hranu jer ona tada postaje otrov.

Nedavno mi je jedna pacijentkinja pričala kako je kuvala supu i u nju stavila povrće. Njena majka je istog trenutka počela nezadovoljno da gundđa. Obe su po prirodi bile isključive i nepopustljive. Čerka se naljutila na nju i umalo ju je opsovala. Pripremljene supe je bilo u velikoj količini, pa su polovinu odneli komšinici koja je živela na spratu iznad njih. Ona se cele noći mučila zbog stomačnih bolova.

Kada čovek halapljivo jede a pritom se ne moli pre jela, ne posti i ne gladije, on kroz hranu može da uzme ne samo energetske otrove, već i da pojačava vezanost za ljudske vrednosti.

Zatim, kroz neko vreme, bezrazložno mu se dešavaju napadi ljubomore, nerazumljiva pohlepa ili oholost, i, ukoliko je već postao rob svojih emocija, on ne može da prevaziđe pojačanu vezanost usled čega mu nastupaju patološke promene u karakteru, a zatim i narušavanje zdravlja i sudbinski udarci.

Vratimo se autoru pitanja.

Osobine koje žena obožava kod muškarca kog voli, on obično gubi. Ukoliko je veoma zadovoljna činjenicom što je bogat, on zbog toga može umreti, razboleti se ili izgubiti sav novac. Ako joj, podsvesno, najveću sreću donosi seksualno uživanje s njim, tada će muškarac koji prekomerno zavisi od svojih emocija umreti, teško se razboleti ili će postati impotentan. Ako ne zavisi u velikoj meri od svojih osećanja, tada će s njegove strane otpočeti preljube, venerične bolesti, ponašaće se bezobzirno, vređati i ponižavati ženu, izbegavati susrete. Na taj način će spasavati i sebe i nju. Ako muškarac nije toliko zavisn od ljudskih vrednosti, tada može umreti žena koja se vezala za njega.

Kroz zadobijanje Boga u duši smanjujemo zavisnost od emocija i ljudske sreće i svojim unutrašnjim stanjem ne uništavamo one koje volimo, već obrnuto - pomažemo im.

Moj muž ima 40 godina. Svakodnevno, na raznim tajnim mestima, pronalazim njegovu novu, ultraerotičnu i pornografsku literaturu kao i video-kasete. Nas dvoje živimo kao brat i sestra. Fizičke intimnosti nema. Dece nemamo. U braku smo bili 9 godina, a zatim smo se formalno i razveli. Da li će se naša situacija poboljšati ako se ponovo venčamo i ja uzmem njegovo prezime?

Juče sam prisustvovala Vašem predavanju, a danas mi se muž razboleo zbog čega nije otišao na posao.

Vaša vezanost za ljudsku ljubav, ideale i odnose sedmostruko prevazilaze smrtonosni nivo. Kada bi se kod vašeg muža rasplamsala privlačnost i zemaljska ljubav prema vama, u uobičajenim okolnostima on bi najverovatnije preminuo. Kada se čovek veže za više duhovne vrednosti, preostaju mu samo dva puta spasenja: da se odrekne duhovnosti i da pohrli materijalnim vrednostima, što će na izvesno

vreme poboljšati situaciju prazneći duhovne strukture, odnosno da sledi put siromašnih duhom, ili mu preostaje da pokuša da prevaziđe i duhovno i materijalno, nadvladavajući ljudska osećanja u težnji ka Bogu.

Vaše polje je sada mnogo bolje nego što je bilo ranije. U njemu više nema smrtonosne koncentracije na ljudsku ljubav. Koraknuli ste na božanski put i odmah su otpočele blagotvorne promene u dubljim emocijama vašeg muža. Više nema potrebe da se odriče duhovnih manifestacija u ljudskoj ljubavi i da hrli ka materijalnim. Sa Višeg plana je počela da mu se blokira usmerenost na telesna uživanja i zbog toga se razboleo. Što više budete nastavljali da težite ka Bogu, toliko ćete uspeti da sebe i svog muža harmonizujete, a zatim i buduću decu i unuke. Tada će biti moguć harmoničan brak i dolazak dece na svet.

Bolujem od psorijaze od svoje 22 godine. Studirajući medicinu, želela sam ni manje ni više nego da postanem ministar zdravlja. Sada više nemam takve misli, ali problem sa psorijazom je i dalje ostao. Šta činiti?

Podsvesna agresivnost prema ljudima kod vas iznosi oko 800 jedinica. Koncentracija na srećnu sudbinu, principe i ideale je deset puta veća od opasnog nivoa. Obratite pažnju na sledeće: studirali ste medicinu i želeli ste da postanete i lekar i funkcioner, odnosno da upravljate ljudima i ostvarujete svoje ciljeve i volju preko njih da biste još više osetili važnost svog ljudskog „ja“. Pokušavate da svaku situaciju kontrolišete mnogo više nego što je to dozvoljeno. Shvatite da nije moguće upravljati ljudima. Kada na unutrašnjem planu pokušavate da upravljate čovekom, vi zapravo pokušavate da upravljate čitavom Vasionom i Bogom, a to privlači bolesti i smrt, odnosno blokira neprirodan proces. Ne upravljamo mi, već kroz nas upravljaju. Nismo mi akteri, već se kroz nas dela. Što više božanskog posedujemo u sebi i što su nam želje više usklađene sa božanskim „ja“, toliko se veće mogućnosti otvaraju pred našim ljudskim „ja“. Ljudsko „ja“ može da upravlja samo na površinskom nivou. I takva težnja ne samo što nije opasna, već je i neophodna. Ukoliko se u procesu upravljanja u vama pojavi uzrujanost, osuda i nezadovoljstvo, to znači da pokušavate da upravljate ne samo spolja već i iznutra.

Što je u vašim željama više božanskog, toliko će se lakše i bez napora one ostvariti. Što su vaša osećanja više koncentrisana na ljudsko,

teže i mukotrpnije će se ovaplotiti u život i više će ozlojeđenosti i problema čovek imati.

Možemo upravljati svetom prvenstveno kroz svoje unutrašnje stanje. Koncentrišući se na božansku ljubav, lako ostvarujemo sve naše želje. Ako su božanske vrednosti zasenjene ljudskim, tada će se svaka naša želja ostvarivati kroz mržnju i krvoprolieće.

Pokušajte da se na neko vreme odreknete svih oblika upravljanja drugim ljudima. Za početak se pridržavajte jednostavnog pravila: nikada se ni pred kim ne opravdavajte i nikada nikoga ne okrivljajte. Dok se ne pojave nova osećanja, trudite se da svetom upravljate samo ljubavlju. Kada promenite sebe iznutra, promeniće se ne samo situacija nego i svet oko vas. Počnite od malih stvari i pokušajte da se izborite s njima.

Nedavno me je telefonom pozvao moj dobar poznanik.

- Umalo juče nisam umro - rekao mi je. Teško sam povređen i punih sat vremena sam proveo bez svesti. Ti si mi ponovo spasio život. Da me nisi pozvao pre nekoliko dana i rekao da mi se loše piše, ne bih počeo da radim na sebi i sada bih bio invalid ili pokojnik.

- Ne shvataš jednu stvar - rekao sam mu. - Ti si se molio, svima si oprostio i u svakom trenutku si spreman da daš sve što poseduješ, ali, pritom, na dubljem planu pokušavaš da upravljaš drugim ljudima. Nekoliko hiljada ljudi ti je potčinjeno i ti želiš da svi oni budu po tvom „liku i podobiju“, navodno im želeći dobro. Kada ti to ne polazi za rukom, u tebi eksplodiraju razdražljivost i nezadovoljstvo zbog njihovih „pogrešnih i glupih postupaka“. Unutrašnje stanje rukovodioca je daleko važnije od njegovih spoljašnjih postupaka. Svako dejstvo je poput poluge i naše unutrašnje stanje određuje da li će nas ona zdrobiti ili će nam pomoći da se popnemo gore.

- I šta sad da radim? - pitao me je. - Da prestanem da upravljam ljudima?

- Treba da upravljaš, ali da to činiš na ispravan način. Pre svega treba da poboljšaš svoje unutrašnje stanje. Spolja možemo da upravljamo ljudima, ali ne smemo i iznutra. Dok upravljaš, ljude ne smeš činiti zavisnim od sebe. Urami i zakači na zid ova tri pravila.

- U redu, u redu, u redu - začulo se u slušalici - samo sporije, da zabeležim.

- Kao prvo - svaki čovek ima pravo da se razlikuje od mene. Kao drugo - svaki čovek ima svoju sudbinu. I treće - svakim čovekom upravlja Bog.

Ljudski aspekt se razvija sve dok se u njemu vidi božanski. U meri u kojoj su naši postupci prvenstveno određeni ljubavlju prema Bogu, kao i težnjom da se ta ljubav uveća, toliko svoje telo, okolnosti i okruženje činimo prekrasnim.

Kako mogu da volim kada ne osećam i ne razumem Boga, a tome težim?

Svi u sebi nosimo Boga. Naše božansko „ja“ je večno, skriveno u Bogu i u ljubavi. Između ljudskog i božanskog „ja“ postoje prelazne karike i u životu stalno pokušavamo da se preko tih karika i stepenica približimo božanskom „ja“. U zavisnosti od toga koliko se distanciramo od ljudskog, slabi nam ljudska logika i smanjuje se značaj naših svakodnevnih aktivnosti. Um postaje marginalan. U odnosu na to kako napredujemo, smanjuje se značaj svih naših emocija i osećanja i mi postepeno prestajemo da zavisimo ne samo od uma, već i od svojih emocija. Dakle, u meri u kojoj povremeno isključujemo ljudsku logiku, odnosno procenu i analizu situacije, koliko manje žalimo za prošlošću i strepimo od budućnosti, s kakvom lakoćom se postavljamo prema našim problemima, oslanjajući se na ljubav i dobrodušnost, toliko će nam biti lakše da ljudsku ljubav pretvorimo u božansku.

Jednoj pacijentkinji sam rekao:

- Kada se dogodi neka neprijatnost, obratite pažnju na vreme i tokom prvih tri sata nemojte donositi nikakav sud o situaciji. Čim se pojavi neka misao, odmah ponavljajte: „Gospode, sve je volja Tvoja“, negujući ljubav u duši i ne tražeći krivce. U meri u kojoj na svaku neprijatnost gledate kao na priliku da radite na sebi, toliko će vam biti lakše da se distancirate od važnosti ljudskog „ja“.

Zamislite najveće moguće uvrede koje ste doživeli u životu, a potom zamislite sebe kao novorođenče, koje se sastoji samo od ljubavi, bez osećaja sopstvene važnosti. U takvom stanju prođite kroz sve životne situacije i usredsredite se na svoju iskrenost, slabost i bespomoćnost. Tada je lakše osetiti i sačuvati ljubav u duši. Kada se zaljubite, budite potpuno iskreni i nezaštićeni. Da bi se ljudska ljubav pretvorila u božansku potrebno je odbaciti zahteve, uslovljavanja, žaljenja i strahove.

Postoji još jedan momenat: iz ljubavi prema Bogu nastaje ljubav prema ljudima i čitavom svetu. Ljubav prema Bogu je izvor koji napaja potoke ljubavi koji teku ka ljudima i taj izvor je nepresušan. Što više pružamo zemaljske ljubavi, u dušu će nam sve više pristizati božanske ljubavi. Onaj koji se stidi da pokaže svoju ljubav, tj. sputava njeno ispoljavanje, potok pretvara u baru. Zemaljska ljubav tada stagnira a božanska mu pritiče u sve manjim količinama.

Kada našoj deci često ponavljamo da ih volimo, milujemo ih i ljubimo, na taj način pomažemo njihovim dušama da osete impulse ljubavi koji su im uzvraceni. Zavisnost od ljudskih vrednosti se pojačava kada ispoljavanje ljubavi u duši slabi, odnosno što više ljubavi i dobrodušnosti pružimo svetu oko nas, time manje zavisimo od njega. Koliko god vezanosti otklonili, sve dok ne počnemo da pružamo ljubav, nećemo moći da prevaziđemo silu teže ljudskog „ja“. Kada detetu u detinjstvu nije pružena dovoljna količina ljubavi niti je naučeno da veruje u Boga, ono se klanja ljudskom, odnosno onome što mu je blisko. Takođe je spremno da počini i zločin samo da bi to zadobilo.

Pre mesec dana sam putovao vozom iz Jalte za Sankt Peterburg. Tom prilikom sam čitao voronješke novine u kojima je pisalo o tinejdžeru čiji su se roditelji bavili biznisom. On je veoma želeo da ima očevu „gazelu“ (najpopularnije komercijalno vozilo u Rusiji i zemljama bivšeg SSSR-a - prim. prev.). Da bi dobio automobil, on je unajmio plaćene ubice. U novinama je citirana njegova rečenica: „Kada budete ubijali oca, usput ubijte i mamu. Nemojte da ubijete samo mačku, jer nju volim“. Tragedija koja se desila toj porodici pre svega je tragedija kompletnog našeg društva i cele zemlje.

Decenijama smo učili o klasnoj mržnji i prezrenju prema neprijateljima. Klanjali smo se svetloj budućnosti i postepeno smo se odvikli da volimo i opraštamo, pa smo čak prestali tome da učimo i našu decu. „I zbog umnoženja bezakonja, ohladneće ljubav mnogih“. Svaki put se setim ovih Hristovih reči kada čitam statistiku. Svi se pitamo: „Kada će već jednom prestati ovaj haos u Rusiji?“ Verovatno onda kada se, umesto mržnje i traženja krivaca, u našu dušu vrati sve ono što je tamo oduvek moralo da postoji. Tada će žene početi da opraštaju svojim muževima i iz božanske ljubavi će nastajati harmonične i lepe ljudske vrednosti.